Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟ ΕΧΟΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ
6,000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ:
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 8.— ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 6

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 28 Ἰανουαρίου 1907 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ** | ΕΤΟΣ Γ΄—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 163—60

ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ

Εἶταν τὸ τελευταῖο Σάββατο τοῦ Γενα-ριοῦ. . . . ἡμέρα καθάρια καὶ γλυκειά, πολὺ γλυκειά, ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς χειμωνιά-τικες ἡμέρες, ποῦ ἡ ζέστη τοῦ ἡλιοῦ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὲς πλειὸ εὐχαριστότερες ἡδονὲς τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς. Εἶταν τέτοια ἡμέρα ἐκεῖνο τὸ Σάββατο, ποῦ μόνον στὲς τροπικὲς χῶρες μποροῦσε ν' ἀπολάψῃ κανεὶς σὲ τέτοια ἐποχή. Ὅλος ὁ θεσσαλικὸς κάμπος, μὲ τὸν Κίσσαβο καὶ τὸ Πήλιο ἀνατολικά, τὸν Ὄ-λυμπο καὶ τὰ Χάσια βορεινά, τὸν Πίντο, καὶ πρὸ πάντων τὸν Κόζιακα, δυσμικὰ καὶ τὴν ἀπέραντι σειρὰ τῶν Ἀγράφων νοτικά, ὡμοιαζε ἓν' ἀπέραντο θερμοκήπιο, μὲ χω-ριά, μὲ δένδρα, μὲ κήπους, μὲ χωράφια, μὲ ποτάμια, μὲ ἀνθρώπους, μὲ πουλιὰ κάθε λο-γιῶν, μὲ πρόβατα, μ' ἀρνιά, μὲ βώδια, μὲ ἄλογα, λογιῶν λογιῶν τετράποδα, ποῦ βρί-σκονταν ὅλα μαζύ, κάτω ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἡλιοῦ, ποῦ τὰ εὐεργετοῦσε μὲ τὴ ζέστα του, μὲ τὸ φῶς του, μὲ τὴν λαμπράδα του, κι' ἀγκάλιαζε μὲ τὲς διάφανες καὶ χρυσο-πόρφυρες ἀχτίδες του ὅλους κι' ὅλα, σὰ ρι-λόστοργος πατέρας.

Ὁ Ἥλιος εἶχε κάμει τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἡμεριάτικου δρόμου του, καὶ στὸν οὐ-ράνιον κάμπο δὲ φαίνονταν κανένα σύννεφο παρὰ μόνον τὰ κορφοβούνια τ' ἀρίφνητα ξεπετοῦσαν κάτι ψιλὰ—ψιλὰ πραγματάκια σὰν κοῦφα ὄνειρα ἐλπίδων, ποῦ ἁπλόνονταν γυργὰ γυργὰ στὸν καταγάλαζιο θόλο τ' οὐρανοῦ, καὶ ξαφνίζονταν λίγο—λίγο, καὶ πλειὰ τίποτε. Αὐτὸ ἔδειχνε ὅτι κι' ἡ ἀκό-λουθη ἡμέρα θὰ εἶταν κι' αὐτὴ λαμπρή.

Ὅλος ὁ κόσμος τοῦ χωριοῦ εἶταν ξεπορ-τισμένος. Ἀπὸ τοὺς ἄντρες, ἄλλοι εἶταν στὲς γεωργικές τους ἐργασίες, ἄλλοι στὰ πρόβατά τους, ἄλλοι ψάρευαν στὸν ἀργυρό-νερο Πηνειό, ἄλλοι κυνηγοῦσαν μέσα στὰ χωράφια, ἄλλοι ἄλεθαν στὸ μύλο, κι' ὄχι ὀλίγοι οἱ — γεροντότεροι — ἡλιάζονταν, κουβεντιάζονταν στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλη-σιᾶς, ὅπου εἶναι καὶ τὸ μεσοχώρι. Ἡ γυναῖκες, ἄλλες ἔπλυναν μέσα στὸ παρα-πόταμο, ἄλλες λούζονταν, λούζοντας στὸν ἴδιον καιρὸ καὶ τὰ μικρά τους, γιατὶ ἡ μέρα τοῦ Σαββάτου εἶνε μέρα γενι-κοῦ καθαρισμοῦ, ἄλλες πάλε— ἡ γεροντότερες—προσηλιάζονταν στὰ προσήλια, ἀκουμπῶντας τὲς πλάτες τους στὸν πλι-θόκτιστο τοῦ σπητιοῦ, καὶ καθαρίζοντας *πλιγούρι*, ἢ μπαλόνοντας κουρελλιασμένα ἀσπρόρουχα, κι' ἄλλες—ἡ νεώτερες καὶ ἀ-νύπαντρες—κρυμμένες στὰ ὀπίσω τῶν σπη-τιῶν, πάντα ὅμως σὲ ἀπόγωνα, ποῦ τὰ ἔπιαναν οἱ χρυσάργυρες ἡλιακὲς ἀχτίδες, κεντοῦσαν κάθε μιὰ τὸ νυφιάτικό της τὸ ὑποκάμισο, καὶ μόνον ἐκεῖνες, ποῦ κατα-γένονταν στὸ ζύμωμα τοῦ ψωμιοῦ καὶ στὸ μαγείρεμμα τοῦ προσφαγιοῦ, βρίσκονταν ἐξ ἀνάγκης μέσα στὸ σπίτι κι' ἔστι στει-ρεύονταν τὴ γλύκα τοῦ ἡλίου.

Ἡ γέρο-Θύμιαινα, μιὰ ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμο τοῦ χωριοῦ, ποῦ, ἂν κι' εἶχε περα-σμένα τὰ ἑξῆντά της εἶχε ὅλη τὴ δύναμη τῶν ματιῶν της, καθόταν πλευρὰ στὴν θύρα τοῦ σπιτιοῦ της, ἔχοντας ὅλον τὸν ἥλιο κατάμουτρα, καὶ τὴ ράχη της στὸν τοῖχο, κι' ἀπὸ τὴν μιὰ τὴν μεριὰ καθάριζε *πλιγούρι*, γιὰ νὰ τὸ ἀνακατέψῃ μὲ γουρουνίσιο κρέας, γιὰ τὸ δεῖπνο ἐκει-νῆς τῆς ἡμέρας, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ διώ-χνῃ μὲ μιὰ μακρειὰ βέργα τὲς κόττες, ποῦ μαζεύονταν γύρα της κι' ἔτρωγαν τ' ἀπο-καθαρίδια, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν μέσα στὸ σπίτι, κι' ἐνοχλοῦν τὴ μεγαλύτερη τὴ νύφη της, ποῦ καταγένονταν στὸ ζύμωμα τοῦ ψωμιοῦ, καὶ τῶν προσφορῶν, ἐνῷ τὰ μικρά της ἀγγόνια, τρία τέσσερα, ἀπὸ πέντε ὡς ὀχτὼ χρονῶν, περιφέρονταν στὴν εὐρύχωρη αὐλή, σὰ ζαρκάδια, παίζον-τας μὲ τὰ πέντε γουρουνόπουλα, ποῦ τἄκα-μαν καὶ γρύλιζαν φοβερὰ μὲ τὰ πειράγμα-

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μέγας Ναὸς εἰς τὸ Θηβὲτ τῆς Κίνας

τά τους, καὶ τὴν ἔκαμαν νὰ θυμώνῃ, νὰ τὰ μαλώνῃ καὶ νὰ τὰ φοβερίζῃ :

—Δὲν κάναμε τίποτας, βαβά. . .

Ἀπαντοῦσαν αὐτά, καὶ ξαναρχίζαν πάλε τὰ ἴδια παιγνίδια, γιατὶ ἤξεραν ὅτι ἡ φοβέρες τῆς βαβᾶς δὲν εἶταν ἄλλο παρὰ λόγια μονάχα.

Ἐνῷ ἡ γριὰ ξακολουθοῦσε τὸ ἔργο της καὶ τὰ μικρὰ τὰ παιγνίδια τους, ἕνας ἄν-τρας, κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα μακρὺ δεκανίκι γιὰ νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰ σκυλιὰ παρουσιάστηκε στὴν πορειὰ τῆς αὐλῆς καὶ φώναζε :

—Βοῦρ' τὸ σκυλί, βαβά, γιὰ νἄρθ' αὐτοῦ !

Ἡ γριά, σήκωσε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ τεψί, ποῦ εἶχε στὰ γόνατά της καὶ καθά-ριζε, κι' ἰδόντας τον, μαύλησε τὸ σκυλί της :

—Κό ! Γκεσούλ' ! Κό ! Κό !

Μὴ βλέποντας τὸν Γκεσούλην νἄρχεται, εἶπε στὸν ἄνθρωπο :

—Ἄϊ ! ἔλα μέσα Θανάσ' ! Δέ 'ναι το 'δῶ ! Ποιὸς ξέρ' ποῦ ψάχν' γιὰ τίποτας ψουφίμια, ποῦ νὰ τὸ μάσ' ἡ χοιρόλοιμος ἡ κακός !

Ἀλήθεια τὸ σκυλὶ δὲν εἶταν ἐκεῖ, ἀλ-λοιώτικα στὸ μαύλημα τῆς γριᾶς «Κό ! Γκεσούλ' !» θὰ ἔτρεχε 'ς τὴ στιγμὴ κοντά της, γιατί μ' αὐτὸ τὸ μαύλημα φωνάζουν τὰ σκυλιά, ὅταν θέλουν νὰ τὰ θρέψουν. Μπαί-νοντας μέσα στὴν αὐλὴ ὁ Θανάσης τράβηξε ἴσια μπροστὰ στὴν γριά, κι' ἀφοῦ τῆς εἶπε τὴν «καλημέρα», τῆς ἔδωκε μιὰ μικρὴ κόκ-κινη λαμπάδα, λέγοντας :

—Κάλεσμα γιὰ τὰ βαφτίσια ! Γρήγορα νὰ κοπιάσετε καὶ 'ς ἀγόρια, κι' ὅπως πᾶτε τώρα μὲ τὸ λάδ', μὲ κηρὸ νὰ πᾶτε καὶ μὲ τὸ κλῆμα ! (1)

Ἡ γριὰ ἀπολογήθηκε ἀμέσως ἀφίνοντας τὸ καθάρισμα :

—Νὰ ζήσ', γυιέ μ' ! Νὰ ζήσ' ν' κι' οἱ γουνέοι τ' ! Νὰ φέρ' κι' ἀγόρια μακάρ.

Ὁ καλεστής, ἅμα ἤκουσε τὲς εὐχὲς τῆς γριᾶς, κι' εἶδε τὴ δου-λειά του τελειωμένη, γύρισε τὲς πλάτες καὶ τράβησε πρὸς τὰ ἔξω, παρατηρῶντας δεξιὰ καὶ ζερβιά του, μὴ λάχῃ καὶ βγῇ ἀπὸ καμμιὰ με-ριὰ ὁ Γκεσούλης, γιατὶ εἶταν φημισμένο, ὡς τὸ χειρότερο σκυλὶ τοῦ χω-ριοῦ.

Ἀλήθεια, δὲν χρειά-ζονταν πλειότερα ἀπὸ μέρος τοῦ καλεστῆ, πρὸς τὴν κουμπάρα τὴ Θύ-μιαινα, γιατὶ ὅλοι οἱ χωριανοὶ γνωρίζονται ἀ-ναμεταξύ τους, κι' ἡ σχέσες τους εἶνε κανονι-σμένες, γνωρίζουν ὅλοι στὸ χωριὸ ποιὸς πεθαί-νει, ποιὸς παντρεύεται καὶ ποιὰ γεννάει. Καθέ-νας γνωρίζει πότε κι' ἀπὸ ποιὸν θὰ καλεστῆ νὰ στεφανώσῃ ἢ νὰ βαφτί-σῃ, ἐπειδὴ ἡ κουμπαριὰ εἶνε κληρονομικὸ δικαί-ωμα μιανῆς οἰκογενείας πρὸς ἄλλη, καὶ δὲν ἐπι-τρέπεται ἡ ἀλλαγὴ νου-νοῦ, καὶ τὸ νοστιμότερο ἀκόμα εἶνε τοῦτο : ὅταν μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ πολλὰ ἀδερφοζάδερφα χωρίσῃ καὶ γείνουν πλειότερο ἀπὸ ἕνα σπί-τι, μαζὺ μὲ τὲς κόττες, μὲ τὰ πρόβατα, μὲ τὰ γελάδια, μὲ τ' ἄλογα, μὲ τὰ γαϊ-δούρια, καὶ τὰ ὑπάρχοντα τοῦ σπιτιοῦ, χωρίζουν καὶ τὲς κουμπαριές.

Ὁ νουνὸς εἶναι σεβαστὸ πρόσωπο, σεβα-στότερο ἀκόμα κι' ἀπὸ τοὺς γονέους, ἡ δὲ κατάρα τοῦ νουνοῦ λογίζεται μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴν κατάρα τῶν τριακοσίων δέκα ὀχτὼ θεοφόρων πατέρων. Γι' αὐτὸ κι' ὁ βα-φτισιμιὸς χρωστάει πλειότερη ὑπακοὴ στὸ νουνό του κι' ἀπὸ τὸν πατέρα του, κι' ὅταν παντρευτῇ, στεφανόνεται ἀπὸ τὸ νουνό του, ἢ τοὺς ἀπογόνους ἢ ἀπὸ ἄλλους συγγενί-δες του, ἀδερφούς του, ἀνεψιούς του κλ. μὲ τὴν συγκατάθεσή του ἢ μὲ τὴν συγκατά-θεση τοῦ μεγαλυτέρου κληρονόμου του, ἂν δὲν ζῇ. Ὥρα ἀνάγκης ὅμως ἀλλάζει καμ-μιὰ φορὰ αὐτὸν τὸν κανόνα καὶ τοῦτο ἂν τύχῃ κι' ἀρρωστήσῃ ἄξαφνα τὸ μικρὸ κι' ὁ νουνὸς εἶναι ἀπὸ ξένο χωριό, καὶ δὲν ὑπάρ-χει καιρός. Σὲ τέτοιες περιστάσες οἱ γονέοι ἀναγκάζονται νὰ βαφτίσουν τὸ μικρό, δί-νοντας τὴν κουμπαριὰ σὲ συγγενῆ, σὲ φίλο, ἀπὸ φόβο μὴν πεθάνῃ ἀβάφτιστο, πρᾶμμα ἀπὸ τὲς πλειὸ μεγάλες ἁμαρτίαις ὄχι μο-ναχὰ γιὰ τοὺς γονέους, ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ἀθῶο κι' ἄκακο μωρό, ποῦ ἔρχεται στὸν κόσμο τοῦτο φορτωμένο τὴν προπατορικὴ ἁμαρτία. Ἂν τύχῃ τὸ μικρό, ποῦ βαφτίζε-ται ἀπὸ ξένο νουνὸ καὶ ζήσῃ, τότε προσ-καλιέται ὁ ταχνικὸς νουνός, τοῦ γίνεται τραπέζι καὶ τοῦ ζητιέται ἡ εὐχή.

Καὶ 'ς ἄλλη μιὰ περίσταση ἀλλάζει ὁ νουνός : Ὅταν ἔχῃ κακορρίζικο χερικό. Τὸν παρακαλοῦν νὰ δώσῃ τὰ δικαιώματά του σὲ συγγενῆ του, ἀλλὰ οἱ νουνοὶ τὸ ξέρουν μο-ναχοί τους αὐτό, κι' ἅμα τοὺς πεθάνῃ τὸ δεύτερο βαφτισιμιὸ σ' ἕνα σπίτι καὶ φανῇ τὸ χέρι του κακορρίζικο, παραχωρεῖ τὰ δι-καιώματά του μόνος του 'σ ὅποιον δικό του θελήσῃ, γιὰ νὰ μὴν τὸν προλάβουν οἱ γονέοι τοῦ παιδιοῦ. Ξέρετε τί ντροπὴ εἶναι τὸ κα-κορρίζικο χέρι ;

Σὲ τέτοιο σημεῖο εὐλαβείας εἶναι ἡ κουμ-παριά, ἡ κουμπαριὰ τοῦ λαδιοῦ, δηλαδὴ τὸ βάφτισμα, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται συμπε-θεριὰ ἀνάμεσα σὲ δυὸ σπίτια, ποῦ ἔχουν κουμπαριά.

Ἡ γέρο-Θύμιαινα ἤξερε ὅτι ἡ Παπαδό-νυφη (1) ἡ Νικόλαινα, ἡ κουμπάρα της, εἶχε γεννήσει κορίτσι τὴν Δευτέρα τῆς ἰδίας ἑ-βδομάδας, κι' ἐπειδὴ τὴν εἶχε στεφανω-μένη ὁ μεγαλύτερος γυιός της, ὁ Γκουντῆς, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ βαφτίσῃ τὴν πρώτη γέννα, γιὰ νὰ ρίξῃ πέρα τὸ σαμμάρι (2). Ἐξὸν ἀπ' αὐτό, ἡ γριὰ γνώριζε κι' ὅτι τὴν αὐριανὴ Κυριακὴ θὰ γένονταν τὰ βαφτίσια, γιατὶ πρώτη Κυριακή, ἀπὸ τὴ γέννησή τους, βα-φτίζονται τὰ μικρά, ἐξὸν ἂν γεννηθοῦν μιὰ ὡς τρεῖς μέρες πρίν, καὶ τότε πλειὸ μένουν γιὰ τὴν ἄλλη Κυριακή.

Ἐξαιτίας λοιπόν, ποῦ ἤξερε ὅλα αὐτά, ἡ γέρο-Θύμιαινα εἶχε ὅλη της τὴν ἑτοιμα-σία καμωμένη, γιατὶ εἶχε πάγει τὴν Παρα-σκευὴ στὰ Τρίκκαλα κι' εἶχε ἀγοράσει ὅλα τὰ χρειαζούμενα γιὰ τὴν περίσταση, ἤτοι τέσσερες πῆχες ἀμερικάνικο πανί, γιὰ τὸ φάσκιωμα τοῦ παιδιοῦ, ὅταν τὸ βγάλουν ἀπὸ τὴν κολυμπήθρα, τρεῖς λαμπάδες, δηλαδὴ μιὰ γιὰ τὸν παπᾶ, μιὰ γιὰ τὸν ἀναγνώστη καὶ μιὰ γιὰ τὸ νουνό, δυὸ σκούφιες πάνι-νες, γιὰ τὲς καθημερινές, τρεῖς μολυβένιους σταυρούς, ὁ ἕνας γιὰ τὴ μιὰ σκούφια, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἄλλη, κι' ὁ τρίτος γιὰ τοῦ λαιμοῦ τὸ φυλαχτό, μισὴ ὀκὰ λάδι γιὰ τὴ βάφτιση, καὶ μιὰ ἁρμαθιὰ σῦκα, γιὰ τὰ παιδιά, ποῦ θὰ παραβρίσκονταν, ὡς μαρτυ-ριάτικα τοῦ μυστηρίου, μπροστὰ στὸν Θεό. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ δουλειὰ ὄχι παρα-πάνω ἀπὸ τέσσερες δραχμές, κι' ἂν βάλωμε στὸ λογαριασμὸ μιὰ δραχμὴ τοῦ παπᾶ, μισὴ τῆς μαμῆς, κι' ἄλλη μιάμιση τοῦ ἀναγνώστη, ἡ βάφτιση δὲν κοστίζει πλειό-τερο ἀπὸ ἓξ ὡς ἑφτὰ δραχμές.

Ὕστερα ἀπὸ τὲς ἑτοιμασίες κι' ἀπὸ τὸ κάλεσμα, δὲν ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ ἀποφα-σιστῇ τ' ὄνομα τοῦ κοριτσιοῦ, ἀλλ' αὐτὸ γένονταν τὸ βράδυ, (γιατὶ πάντα τὸ βράδυ, γίνεται), ἀναμεταξὺ τῆς γέρο-Θύμιαινας, ποῦ εἶταν ἡ πλειὸ πολύξερη τοῦ χωριοῦ, καὶ τοῦ γυιοῦ της τοῦ Γκουντῆ, ποῦ εἶταν νουνός, κρυφὰ ἐννοεῖται, χωρὶς νὰ τοὺς πά-ρουν μυρουδιὰ οἱ ἄλλοι, καὶ πρὸ πάντων τὰ μικρὰ παιδιά, ἀπὸ φόβο μὴ πεταχθῇ ὁ λόγος ἔξω καὶ μαθευτῇ τ' ὄνομα μπροστὰ ἀπὸ τὰ βαφτίσια, κι' ἔτσι ἔχανε ὁ νουνὸς τὴν ἀξία του.

Ὁ Γκουντῆς, ποῦ θὰ βάφτιζε τὸ μικρό, εἶταν ἄντρας παντρεμένος καὶ μποροῦσε νὰ σκεφτῇ μόνος του τί ὄνομα θὰ ἔδινε στὴν

(1) Κλῆμα ἐννοεῖ τὰ στεφάνια τοῦ γάμου, ποῦ τὰ κάμουν ἀπὸ κληματόκλαδα. Δηλοῖ αὐτὴ ἡ εὐχὴ νὰ ζήσουν καὶ τὰ δύο μέρη.

(1) Ἡ νύφη τοῦ παπᾶ (Μαλιωρόνυφη, Τζουβαρόνυφη κλπ. ἡ νύφη τοῦ Μαλιώρα τοῦ Τζουβάρα κλπ.

(2) Στὰ στεφανώματα εἶναι συνήθεια νὰ βά-νουν σαμμάρι τοῦ νουνοῦ, γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ τὸ σηκόνουν ἀμέσως.

ἀναδεξιμιά του, ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλα τὰ πεθαμένα ὀνόματα τοῦ σπιτιοῦ, πάππων προπάππων καὶ βάβων προσβάβων, εἶχαν ξαναν-ιωθῆ ἀπὸ τέκνα τῶν συννυφάδων τῆς κουμπάρας, τῆς Νικόλαινας, ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τῆς μητρός του, ποῦ εἶταν ὠνομ-ατισμένη ἀνάμεσα στὲς γυναῖκες ὅλου τοῦ χωριοῦ, γιὰ τὴν πολυξερωσύνη της καὶ τὴν εἶχαν ὅλος ὁ κόσμος γιὰ ρώτημα. Ἀλήθεια, ἡ γερο-Θύμιαινα δὲν εἶταν γυναῖκα ἴσια πέρα, ἤξερε κάμποσα πράγματα, ποῦ δὲν τὰ ἤξεραν οἱ χωριανές της, γιατὶ ἤξερε νὰ μαγειρεύῃ καὶ δεσποτικὰ φαγητά, κι' ὅταν συναπαντοῦσε κανένα ζένο, ἢ τὸ δάσκαλο, ἢ τὸν ἀφέντη τοῦ χωριοῦ, τοὺς χαιρετοῦσε μὲ τὸ *καλησπέρα σας*, ἀδιάφορον ἂν εἶταν δειλινό, μεσημέρι ἢ χαράημερα, ἢ νύχτα.

— *Καλ' μέρα καὶ καλι' ὥρα*, ἔλεγε, τὸ λὲν οὔλ' οἱ γκαραγκούνιδες! Τὸ *καλησπέρα* εἶναι εὐγενικό...

Ἐξὸν ἀπ' αὐτό, εἶταν ἀρκετὰ κοσμογυρισμένη ἡ γερο-Θύμιαινα, γιατί, ἐξὸν ποῦ πήγαινε ταχτικά, κάθε Δευτέρα στὰ Τρίκαλα καὶ κάθε Τετράδη στὴν Καρδίτσα, ἡμέρες τῶν ἑβδομαδιάτικων ἀγορῶν, καὶ χαιρετοῦσε ἐκεῖ πολλὰ μεγάλα πρόσωπα: Χατζηγάκη, Ραδινό, Κανούτα, Μπλετσάκη, Ζωγλοπίτη, Καζαμπάκα, Μπασαρδάνη, εἶχε πάγει μιὰ φορὰ καὶ στὴ Λάρισσα, ὅπου εἶταν φυλακισμένος ὁ μακαρίτης ὁ νοικοκύρης της, γιατί, ὄντας ντραγάτης τοῦ χωριοῦ, εἶχε σκοτώσει τὸ σκυλὶ ἑνὸς Τούρκου—αὐτὰ ἐπὶ Τουρκίας — μέσα στ' ἀμπέλια, ποῦ ἔτρωγε σταφύλια.

Εἶχε πάγει καὶ στὸν Τύρνοβο στὸ πανηγύρι, στὸ Τσιότι, στὸ Μασκουλοῦρι, στὴν Πόρτα, καὶ στὴν Καλαμπάκα.

Ἕνα πρᾶμμα εἶχε μάρα ἡ καημένη ἡ Θύμιαινα, ποῦ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ πάῃ στὸ Βόλο, νὰ ἰδῇ τί *λογιὰ* ποτάμι εἶνε ἡ θάλασσα, πῶς περπατοῦν *ἀπανωθιό* της τὰ καράβια.... *ζωντανὰ μαθές*;... Ἂν πήγαινε καὶ στὸ Βόλο θὰ πέθαινε εὐχαριστημένη.

Τὸ βράδυ μαζεύτηκε στὸ σπίτι ὅλη ἡ φαμιλλιά, *ἄντρες*, γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ μοναχὰ ὁ Βασίλης, ποῦ φύλαγε τὰ πρόβατα στὸ μαντρί, ἔλειπε. Ἔκαναν τὸ σταυρό τους κι' ἄρχισαν νὰ τρῶν ὅ,τι ἔδωκε ὁ Θεὸς καὶ τὰ χέρια τῆς πρωτόνυφης τῆς Γκουντίνας καὶ τῆς γέρο-Θύμιαινας, ποῦ εἶταν μητέρα, πεθερὰ καὶ βάβω, δώδεκα νοματαίων φαμιλλιᾶς, ἕνα εἶδος μικρὸς θηλυκὸς πατριάρχης, μέσα 'σ ἐκεῖνον τὸ μικρόκοσμο. Ἡ γέρο-Θύμιαινα ἔτρωγε σὲ στρογγυλὸ τραπέζι, μὲ τοὺς ἄντρες, ἔχοντας μισοὺς ἀπὸ δεξιὰ καὶ μισοὺς ἀπὸ ζερβά, κατὰ ἡλικία, κι' οἱ νυφάδες μὲ τὰ μικρά, — τὰ κουτσουβέλλια—ὅσα δὲν εἶχαν ἀποκοιμηθῆ ἀκόμα, κάθονταν στὸ μεσσάλι, ποῦ τραβοῦσε τὸν κατήφορο, ἐνῷ ἕνα τενεκεδένιο λυχνάρι μὲ ξύλινο ποδαρικὸ καὶ μὲ χοντρὸν πάτο, γιὰ νὰ στέκεται γερά, τοὺς φώτιζε μὲ μιὰ θαμπὴ λάμψη, περικυκλωμένη ἀπὸ καπνό, ποῦ ἀνάδιναν οἱ βουνιές, καὶ τὰ λίγα ξύλα, ποῦ καίονταν στὴ στιά. Πρὶν τελειώσῃ τὸ δεῖπνο ἀκούστηκαν μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη τρεῖς-τέσσερες ντουφεκιές, κι' ἔγειναν αἰτία κουβέντας ἀνάμεσα γρηᾶς καὶ ἀντρῶν.

— Σιὰ ποῦ νἄπεσαν τάχα; (Ρώτησε ἡ γριά).

— Κατὰ τὰ Κονομαΐϊκα (ἀπολογήθηκε ὁ Γκουντῆς).

— Νάχουν συβάσματα; (Ξαναρώτησε ἡ γριὰ μὲ πολὺ ἔγνοια).

— Δέ 'ναι συβάσματα! (Ἀπολογήθηκε ὁ μικρότερος ὁ γυιός της, ὁ Γιώργης). Εἶναι γουρνουχαρά. (1)

Σώπασε ἡ γριά, σὰ νὰ εἶχε εὐχαριστηθῆ, ἐπειδὴ εἶχε ἕτοιμη γι' ἀρραβῶνα τὴν πλειὸ μικρή της θυγατέρα. τὴ Βάγγιω της, καὶ φοβήθηκε σὰν ἄκουσε τῆς ντουφεκιές, μὴ τῆς ἔκοψαν τὴν ἀράδα, καὶ μὴ τῆς λιγόστεψαν κανένα ὑποψήφιο γαμπρό.

Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὲς ντουφεκιὲς τελείωσε ὁ δεῖπνος, μ' ἕνα γενικὸ σταυροκόπημα, ἐξὸν ἐκεινῶν τῶν παιδιῶν, ποῦ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ στὰ γόνατα τῶν μανάδων τους, σηκώθηκε τὸ στρογγυλὸ τραπέζι, καὶ τὸ μεσσάλι, μὲ ὅ,τι εἶχαν ἀπάνω τους, ἀπὸ τὴ μικρότερη τὴ νύφη τὴ Γιώργαινα, αὐτὴ ποῦ σᾶ μικρότερη, κάθησε ὕστερη καὶ σηκώθηκε πρώτη. Τὸ μικρότερο πρᾶγμα σ' ἕνα τέτοιο σπίτι, κι' ἀπὸ τὸ πλειὸ μικρὸ παιδί, εἶναι ἡ μικρότερη νύφη.

Ἅμα σηκώθηκε τὸ τραπέζι καὶ σκουπίστηκε τὸ μέρος, ποῦ εἶταν βαλμένο, τραβήχτηκαν ὅλα τ' ἀντρόγυνα μὲ τὰ παιδιά του τὸ καθένα, πρὸς τὰ κάτω τοῦ σπιτιοῦ, πίσω ἀπὸ τὲς κουφίνες, ποῦ εἶναι ἀποθηκευμένη ὅλη ἡ ἐσοδειὰ τῆς χρονιᾶς, καὶ χωρίζουν τὸ κατοικειὸ σὲ δυό, ὅπου ἡ κάθε μικροφαμίλλια, ἀπ' αὐτές, ἔχει ὡρισμένο τὸ μέρος τοῦ ὕπνου, ἐνῷ ἡ γριά, σὰν ἀρχηγὸς τοῦ σπιτιοῦ ποῦ εἶταν, πῆγε στὴν κορφὴ τῆς στιᾶς, ὅπου εἶταν ἀπὸ προτύτερα στρωμένο τὸ στρῶμά της κι' ἀκούμπησε στὸ προσκέφαλο παραστιᾶς. Τὴ ζυγόνει τότε ὁ Γκουντῆς καὶ τῆς λέγει σὰν κρυφά:

— Μάννα, μάννα...

— Τί, γυιέ μ';

— Ἤφεραν τὸ κάλεσμα γιὰ τὰ βαφτίσια;

Τὸ ρώτημα αὐτὸ δὲν εἶταν γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν κουβέντα.

— Τῶφεραν, (τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ γριὰ) κι' αὔριο θὰ πᾶς νὰ βαφτίσῃς...

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ρώτησε αὐτὴ χαμηλά:

— Τὸ συλλουγίστηκες τ' ὄνουμα;

— Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ κανένα. Συλλουγίστηκα, συλλουγίστηκα σήμερα οὔλη τὴν μέρα, μὰ τίποτας δὲν ἤβρα. Αὐτὴ ἡ συλλουγὴ μ' ἔκανε νὰ χάσω τρεῖς λαγοὶ καὶ καμμιὰ δεκαριὰ περδίκια. Ἡ νοῦς μ' δούλευε γιὰ τ' ὄνουμα κι' οἱ λαγοὶ καὶ τὰ περδίκια σκορποῦσαν ἀπὸ μπρουστά μ'. Ὅ,τι ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μ' εἶναι μέσα στὸ σπίτ' τοῦ κουμπάρου. Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὅλα τὰ οὐνόματα τοῦ κόσμ' ἀφοῦ ἔχ' σαράντα νοματαῖοι φαμιλλιά, μικροὶ-μεγάλοι; (1) Ἤβρα τὸ διαουλόμ' μ' μ' αὐτὴ τὴν Πατσιώρω (2) σήμερα τί ὄνουμα νὰ τῆς βγάλου! Οὔλ' τὴν ἐλπίδα τὴν ἔβαλα 'ς ἐσένα τώρα νὰ μ' ἀραδιάσῃς κάμπουσα οὐνόματα, καὶ νὰ διαλέξου ἕνα.

— Ἄκου, γυιέ μ'! (τοῦ εἶπε ἡ γριά, ἀκουμπῶντας ἀναπαυτικώτερα). Τὰ οὐνόματα εἶναι ἄμμος τῆς Σαλαμπριᾶς (3). Θὰ σὲ μάθω ἕναν τρόπο ν' ἀραδιάζῃς ὅ,τι οὐνόματα θέλ'ς.

— Πέ μ' ντέ! νὰ ἡσυχάσ' ἡ νοῦς μ'!

— Πρῶτα-πρῶτα, παιδί μ', ν' ἀρχινᾷς ἀπὸ τὰ οὐνόματα τῆς ὠμορφιᾶς, γιατὶ ἡ ὠμορφιὰ σκλαβόνει καὶ βασιλιάδες, ποῦ λέει κι' ἡ λόγους: Γραμμάτω, Κρουστάλλω, Λάμπρω, Μόρφω, Σουλτάνα...

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ ἔρχεται ἡ ἀρχοντιά:

Ἀρχόντω, Ἀφέντω, Εὐγένω.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρχοντιὰ ἔρχεται ἡ πολυτιμοσύνη: Ἀργύρω, Ἀσήμω, Διαμάντω, Ζαφύρω, Μαργάρω, Πολυτίμη, Σμαράγδω.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν πολυτίμια ἔρχονται τ' ἄνθια. Κι' αὐτὰ μοιάζ'ν τὰ διαμάντια καὶ τὰ μαργαριτάρια:

Ἀνθή, Ἀνθεμία, Γαρουφαλιά, Πασκάλω.

Τ' ἄνθια ἔχ' ν λογῆς λογιῶν χρώματα. Οὐνόματα τῶν ἀνθιῶν:

Ξάνθω, Καστάνω, Κοκκίνω.

Τὰ χρώματα τὰ κεντοῦν μὲ ράμματα. Οὐνόματα τῶν ραμματιῶν:

Βαμπούλω, Μετάξω...

Τὰ ράμματα τὰ χρειάζονται ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί. Οὐνόματα ἀρσενικοθήλυκα:

Ἀνάργιω, Βάγγιω, Κωστάντω, Σταύρω, Φώτω...

Οἱ ἄντρες κι' ἡ γυναῖκες κόβουν τὰ δέντρα. Οὐνόματα τῶν δεντριῶν:

Δάφνη, Κυδωνιά, Κερασίνα, Λεμονιά, Μυγδάλω, Ρόϊδω, Τρανταφλλιά.

Στὰ δέντρα ἀπάνω κάθονται τὰ πουλιά. Οὐνόματα πουλιῶν:

Γεράκω, Περδίκω, Περιστέρα, Παγόνα, Τρυγόνα.

Ἀπὸ τὰ πουλιὰ ποῦ εἶν' εὐχημένα ἀπὸ τὸν Μεγαλοδύναμο νὰ τρῶν, χωρὶς νὰ σπέρν, καὶ νὰ θερίζ'ν, ἂς ἔρθουμι στὰ οὐνόματα τ'ς εὐκῆς:

Ἀκρίβω—νἄναι μοναχοκόρ' κι' ἀκριβή, καὶ νὰ δώκ' πουλλὰ ἡ γαμπρός.— (1) Ἀγόρω—νὰ φέρ' ἀγόρια—Ζώγω—νὰ ζήσ'—Ξαρμενιά—νὰ ξαρμεχτῇ ἡ μάνα τ' καὶ νὰ μὴν κάνῃ ἄλλα παιδιὰ πλειό — Σταμάτω—νὰ σταματήσ'ν τὰ κορίτσια—Σταμπούλω—ν'ἀξιωθῆ νὰ πάῃ στὴν Πόλη—Χάϊδω—νὰ εἶναι χαϊδεμένη.

Τ'ς εὐκές, παιδί μ', πάντα ἡ Παναγιὰ—προσκυνοῦμε τὴ χάρι τ'ς — (ἀνασηκώθηκε καὶ σταυροκοπήθηκε) τ'ς ἀκούει. Ἂς ἔρθουμι καὶ στὰ οὐνόματα τῆς Μεγαλόχαρης:

Δέσπω, Μαρία, Μάρω, Πανάγιω, Παναγίτσα, Περμάχω.

Ὅποιος πιστεύει τὴν Παναγιὰ ἔχει πάντα τὴ χαρὰ στὴν καρδιά τ'.

Ἂς ἔρθουμι τώρα καὶ στὰ οὐνόματα τῆς χαρᾶς:

Γελασίνα...

— Ἕνα ὄνουμα μοναχὰ ἔχει ἡ χαρά, μάννα; (Ρώτησε ὁ Γκουντῆς μ' ἀπορία).

— Πάντα, παιδί μ' ἡ ἔρμη ἡ χαρὰ εἶναι λίγη 'ς αὐτὸν τὸ κόσμο. Θὰ σοῦ ἔλεγα καὶ τὰ οὐνόματα τῶν ἁγίων, ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι Χριστιανὸς ποῦ νὰ μὴν τὰ ξέρ'!

— Μωρέ! χαρὰ στὸ μελό, πῶχει μέσα τὸ κεφάλι σ', μάννα! Σ' εἶσαι φ'λλάδα ἀκέρια! Ἂν εἴσουν ἄντρας, χούρις ἄλλου, θὰ εἴσουν πλειὸ μεγαλύτερη στὰ γράμματα καὶ στὸ νοῦ κι' ἀπὸ τὸ Γούλα Δάσκαλο, ποῦναι στὰ Τρίκκαλα! (2)

Ἡ γριὰ εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν κολακεία, ποῦ τῆς ἔχει κάμει ὁ γυός της καὶ τὸν ρώτησε μὲ περιφάνεια:

— Ἔβαλες κάνα ἀπ' αὐτὰ ὅλα στὸ νοῦ σ';

— Ἔβαλα καὶ παράβαλα! (Ἀπάντησε μ' εὐχαρίστηση ὁ Γκουντῆς).

— Καλορρίζικο νᾶναι. παιδί μ'! Ὅπως πᾶς τὸ λάδι' νὰ πᾷς καὶ τὸ κλῆμα.

— Ζουμὶ νάχουμε, κι' εἰδέ, ἂς τὸ πᾶν καὶ τὰ παιδιά μας, μάνα! Ὅποιος ἔχει παιδιὰ δὲν πεθαίνει!

Ἡ γριὰ σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ σταυροκοπιέται κατὰ ἡλιοῦ, κάμνοντας τὴν ἀπόδειπνη προσευχή της. Σηκώθηκε καὶ ὁ Γκουντῆς καὶ σταυροκοπήθηκε κι' αὐτός, καὶ πάλε ματακάθησαν καὶ οἱ δυό, ὁ καθένας στὴ θέση του, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Γκουντῆς.

Ἡ φωτιὰ ἔκαιε. Ἡ γριὰ κουβέντιαζε ἀκόμα κι' ὁ Γκουντῆς ἄκουε. Πέρασε λίγη ὥρα ἀκόμα, ὡς ποῦ τὸ λυχνάρι ἄρχισε νὰ τρεμοσβύνῃ, καὶ βαρὺς νὰ κάθεται στὰ βλέφαρα καὶ τῶν δυονῶν ὁ ὕπνος, καὶ σὲ λίγο ἀκόμα μάνακαὶ παιδὶ κοιμῶνταν, ἐκείνη ἀπὸ τὴμιὰ μεριὰ τῆς φωτιᾶς, καὶ τοῦτο ἀπὸ τὴν ἄλλη, σκεπασμένοι ἀπὸ μιὰ γοῦνα προβατίσια, καὶ τοὺς χώριζε ἡ γλυκειὰ φωτιὰ ποῦ εἶχε καταντιὰ νὰ βαστάξῃ ὡς τὸ πρωΐ.

Τὸ πρωΐ ὁ Γκουντῆς ξύπνησε, καὶ σὰν καθαρὸς ποῦ εἶταν, ποῦ κοιμήθηκε χώρια του, νύφτηκε κι' ἄλλαξε καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησιά, κι' ἄκουσε τὴ λειτουργιά, ὡς τὸ τέλος. Ὕστερα ἀπὸ τὴ λειτουργιὰ ἄρχισε ἡ βάφτιση, κι' ὅταν ὁ παπᾶς εἶπε: «— τάζε, νοῦνε, τ' ὄνομα». Ὁ Γκουντῆς ἀπολογήθηκε:

— Δάφνη!

Αὐτὸ εἶταν τ' ὄνομα!

Ἀφοῦ τελείωσαν ὅλα τὰ δικαβάσματα, ὁ Γκουντῆς πλήρωσε τὸν παπᾶ, τὴ μαμή, τὸν ἀναγνώστη, μέρασε τὴν ἁρμαθιὰ τὰ σῦκα στὰ παιδιά, πρόντισε κατὰ γῆς καὶ τρεῖς—τέσσερες πεντάρες,—ὅποιος νὰ τὲς πρωταρπάζῃ—ὡς μαρτυριάτικα τοῦ μυστήριου, κι' ὕστερα μαζὶ μὲ τὸν παπᾶ, τὸν ἀναγνώστη καὶ τὴ μαμή, ποῦ κρατοῦσε τὴ σαρμανίτσα μὲ τὴ Δάφνη, πῆγαν στὸ σπίτι τῶν κουμπάρων. Τὴ στιγμὴ ποῦ μπῆκαν μέσα, ὁ νουνὸς ἔβγαλε τὴ μικρὴ ἀπὸ τὴν σαμανίτσα καὶ τὴν παρέδωκε στὴ μάνα της: λέχοντας.

— Νὰ μᾶς ζήσ', κουμπάρα, τὸ κουμπαροῦδ'! Νὰ φέρ' κι' ἀγόρια, καὶ νᾶναι καλορρίζικο, μὲ γονέους, προσγονέους κι' ἀδέρφια κι' ἀξαδέρφια. Σοῦ τὸ παραδίνω σὲ τοῦτον τὸν κόσμο καὶ θὰ σοῦ τὸ γυρέψω στὸν ἄλλο! Νὰ τὸ φυλᾷς ἀπὸ φωτιά, νερό, καὶ πᾶσα κακό!

Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ κάθισαν στὸ τραπέζι νὰ φᾶν.

(1) Στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας οἱ γαμπροὶ δίνουν προῖκα στὲς νυφάδες, καὶ δὲ ζητοῦν' τὴν καλὴ νύφη τὴν παίρνει ἐκεῖνος ποῦ τάζῃ τὰ πλειότερα.

(2) Ἀρχαῖος δάσκαλος στὰ Τρίκκαλα, ποῦ ἄφησε ἐποχή.

(1) Στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλ ας, ποῦ ὑποτίθεται αὐτὸ τὸ διήγημα, ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ὥς τὲς μεγάλες ἀποκριές, τὰ σαββατόβραδα σφάζουν γουρούνια καὶ διασκεδάζουν. Αὐτὴ ἡ διασκέδαση λέγεται γουρνοχαρά.

(1) Σ' ἕνα σπίτι στὸ Μεσδάνι ὑτάρχει μιὰ φαμίλλια τοῦ Ἀθ. Ἀγγελούση μὲ 47 νοματαίους.

(2) Τ' ἀβάφτιστο, ὅταν εἶναι ἀρσενικό, τὸ λὲν Πατσιώρη κι' ὅταν εἶναι θηλυκό, Πατσιώρω.

(3) Σαλαμπριὰ λέγεται ὁ Πηνειός.

ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΓΓΛΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

„ΣΤΗΝ ΤΙΓΡΙΝ, ΣΤΗΝ ΤΙΓΡΙΝ!"

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νέαι συνεντεύξεις τοῦ Μυουγκλῆ μὲ τὸν Στακτῆν Ἀδελφόν

— Ἄ! εἶπεν ὁ Στακτῆς Ἀδελφός, ἦλθα κ' ἐπερίμενα ἐδῶ τόσας ἡμέρας. Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ φύλαγμα τῶν ποιμνίων ὅπου κάμνεις;

— Εἶνε διαταγὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβα, εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς. Εἶμαι διὰ κάμποσον καιρὸν βοσκὸς τοῦ χωρίου. Τί νεώτερα ἀπὸ τὸ Σὲρ Χάν;

— Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον καὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἐπαραμόνευε ἀπ' ἐδῶ. Τώρα ἔφυγε πάλιν διότι δὲν ὑπάρχει κυνῆγι. Ἀλλὰ θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς. Ἐνόσῳ εἶνε μακράν, ἔλα νὰ καθήσῃς εἰς αὐτὸν τὸν βράχον, σὺ ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου, διὰ νὰ ἠμπορῶ νὰ σᾶς βλέπω ὅταν ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ χωρίον. Ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ, περίμενέ με εἰς τὴν χαράδραν ποῦ εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὸ δένδρον ὅλμ, εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέχωμεν εἰς τὸ στόμα τοῦ Σὲρ Χάν.

Ὕστερα ὁ Μυουγκλῆς ἐξέλεξε μίαν θέσιν εἰς τὴν σκιάν, ἐξηπλώθη καὶ ἐκοιμήθη ἐνῷ οἱ βούβαλοι ἔβοσκον τριγύρω του.

Κάθε ἡμέραν, ὁ Μυουγκλῆς ὡδήγει τοὺς βουβάλους εἰς τοὺς βάλτους των, καὶ κάθε ἡμέραν ἔβλεπε τὴν ράχιν τοῦ Στακτῆ Ἀδελφοῦ ἓν καὶ ἥμισυ μίλλιον μακρὰν εἰς τὴν πεδιάδα—ἤξευρεν οὕτω ὅτι ὁ Σὲρ Χὰν δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει—καί, κάθε ἡμέραν ἐξηπλώνετο ἐπὶ τῆς γλόης, ἀκούων τὸν θροῦν τῆς φυτείας τριγύρω του, καὶ ὀνειροπολῶν τὰς παλαιάς του ἡμέρας εἰς τὴν Δζούγγλαν.

Μίαν ἡμέραν ἐπὶ τέλους, δὲν εἶδε τὸν Στακτῆν Ἀδελφὸν εἰς τὴν προσδιωρισμένην θέσιν. Ἐγέλασε καὶ ὡδήγησε τοὺς βουβάλους του πρὸς τὴν χαράδραν τὴν κειμένην πλησίον τοῦ δένδρου ὅλμ, τὸ ὁποῖον ἦτο ὅλον σκεπασμένον μὲ ἄνθη γρυσοκόκκινα. Ἐκεῖ ἔστεκεν ὁ Στακτῆς Ἀδελφός, μὲ ὅλον τὸ τρίχωμα τῆς ράχεως ἠνωρθωμένον.

Ὁ Μυουγκλῆς λαμβάνει εἰδήσεις περὶ τοῦ Σὲρ Χὰν καὶ καταστρώνει τὸ σχέδιόν του

— Ἐκρύφθηκε ἐπὶ ἕνα μῆνα, διὰ νὰ σὲ κάμῃ νὰ μὴ λαμβάνῃς τὰς προφυλάξεις σου. Διέβη τοὺς ἀγροὺς, τὴν περασμένην νύκτα μαζὶ μὲ τὸν Ταβακῆν, καὶ παρηκολούθησε τὰ ἴχνη σου, εἶπεν ὁ Λύκος πνευστιῶν.

Ὁ Μυουγκλῆς συνωφρυώθη.

— Δὲν φοβοῦμαι τὸν Σὲρ Χάν, ἀλλὰ ὁ Ταβακῆς ξεύρει πολλὰ τεχνάσματα.

— Μὴ φοβεῖσαι, εἶπεν ὁ Στακτῆς Ἀδελφὸς λείχων ἐλαφρὰ τὰ χείλη· συνήντησα τὸν Ταβακῆν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· διδάσκει τώρα τὴν ἐπιστήμην του εἰς τὰ ὄρνεα... Ἀλλὰ μοῦ τὰ διηγήθη ὅλα, πρὶν νὰ τοῦ σπάσω τὰ πλευρά. Τὸ σχέδιον τοῦ Σὲρ Χὰν εἶνε νὰ σὲ περιμένῃ εἰς τὸ μεσότοιχον τοῦ χωρίου, ἀπόψε... νὰ σὲ περιμένῃ ἐσὲ καὶ κανένα ἄλλον. Αὐτὴν τὴν στιγμήν, κοιμᾶται εἰς τὴν ἀπεξηραμμένην χαράδραν τῆς Βαγκούγκας.

— Ἔφαγε σήμερα, ἢ κυνηγᾷ μὲ ἀδειανὸ στομάχι, εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς.

Διότι ἡ ἀπάντησις δι' αὐτόν, ἐσήμαινε ζωὴν ἢ θάνατον.

— Ἐσκότωσε τὴν χαραυγήν... ἕνα ἀγριόχοιρον. Ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ Σὲρ Χὰν δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ μένῃ νηστικός, καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται νὰ ἐκδικηθῇ.

— Ὦ! τὸν τρελλόν! τὸν τρελλόν! Τί ἀστόχαστος!... Καὶ φαντάζεται ὅτι θὰ τὸν περιμένω νὰ κοιμηθῇ!... Τώρα, ποῦ ἐκοιμήθηκε ἐκεῖ ἐπάνω; Δέκα μόνον νὰ εἴμεθα ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, θὰ ἐκάμνομεν τὸν σκοπόν μας ἐνῷ θὰ κοιμᾶται. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ βούβαλοι δὲν θὰ κάμουν ἔφοδον χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ κανεὶς νὰ ἐννοήσουν, καὶ δὲν γνωρίζω τὴν γλῶσσάν των. Ἠμποροῦμεν νὰ εὕρωμεν τὰ ἴχνη του οὕτως ὥστε νὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸν μυρισθοῦν;

— Κατέβη τὴν Βαγκούγκαν κολυμβῶν, εἶπεν ὁ Στακτῆς Ἀδελφός.

— Ὁ Ταμβακῆς ἐξάπαντος, τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐστοχάζετο μόνος του.

Ὁ Μυουγκλῆς ἔστεκε συλλογισμένος μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα.

— Ἡ μεγάλη χαράδρα τῆς Βαγκούγκας τελειόνει εἰς τὴν πεδιάδα μισὸ μίλλιον τουλάχιστον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, Ἠμπορῶ νὰ διαβῶ μέσα ἀπὸ τὴν Δζούγγλαν, νὰ ὁδηγήσω τὴν ἀγέλην ἕως εἰς τὴν εἴσοδον τῆς χαράδρας, καὶ τότε, καταβαίνων πάλιν, νὰ τὰ σαρώσω ὅλα... ἀλλὰ θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ

τὴν ἄλλη ἄκρη. Πρέπει νὰ φράξωμεν αὐτὴν τὴν διέξοδον, Σταχτῆ Ἀδελφέ, μὲ βοηθεῖς νὰ χωρίσωμεν τὴν ἀγέλην εἰς δύο ;

— Ὄχι ὁλομόναχος... Ἴσως... ἀλλὰ ἔφερα ὡς ἐνίσχυσιν ἕνα κάποιον πολύπειρον.

Ὅπου ὁ Μυουγκλῆς ἐπαναβλέπει ἕνα παλαιὸν γνώριμον

Ὁ Σταχτῆς Ἀδελφὸς ἀπεμακρύνθη τροχάζων καὶ ἐπήδησεν εἰς μίαν ὀπήν. Τότε, ἀπὸ τὴν ὀπὴν αὐτήν, ἀνεσηκώθη μία παμμεγέθης φαιὰ κεφαλὴ τὴν ὁποίαν ὁ Μυουγκλῆς κάλλιστα ἀνεγνώρισε καὶ ἡ χλιαρὰ ἀτμόσφαιρα ἐπληρώθη ἀπὸ τὴν πλέον ἄπελπιν κραυγὴν ὅλης τῆς Δζούγγλας,—τὴν θηρευτικὴν κραυγὴν λύκου ἐν ὥρᾳ μεσημβρίας.

— Ἀκέλα ! Ἀκέλα ! ἐκραύγασεν ὁ Μυουγκλῆς, πλήττων τὰς χεῖρας. Ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς... Ἔχομεν δουλειές ! Χώρισε τὴν ἀγέλην εἰς δύο, Ἀκέλα. Κράτησε τὰς ἀγελάδας καὶ τὰ μοσχάρια ἀπὸ τὴν μία μεριά, καὶ τοὺς ταύρους καὶ τοὺς βουβάλους ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Οἱ δύο λύκοι περιέτρεξαν τρέχοντες, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὅπως εἰς τὸν τετράχορον, τὴν ἀγέλην ἥτις ἐρωθώνισεν, ἀνεσήκωσε τὴν κεφαλήν, καὶ ἐχωρίσθη εἰς δύο ὄγκους.

Ἀφ' ἑνὸς αἱ ἀγελάδες, πυκνούμεναι τριγύρω τῶν μόσχων των, συνωστίζοντο ἐξηγριωμέναι εἰς τὸ κέντρον, ἕτοιμοι, ἂν κανεὶς λύκος ἵστατο πρὸς στιγμήν, νὰ τὸν προσβάλουν. Ἐξ ἄλλου οἱ ταῦροι ἐγαυρίων, ἀλλὰ μὲ ὅλον των τὸ ἐπιβλητικὸν ἦσαν πολὺ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνοι, διότι δὲν εἶχον μόσχους νὰ προασπίσουν. Ἕξ ἄνδρες δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ διαιρέσουν τὴν ἀγέλην τόσον καλῶς.

— Ποίας διαταγάς ; εἶπε πνευστιῶν ὁ Ἀκέλας. Δοκιμάζων νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ πάλιν.

Ὁ Μυουγκλῆς ἵππευσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ραμᾶ.

— Διῶξε τοὺς ταύρους πρὸς τ' ἀριστερά, Ἀκέλα. Σταχτῆ Ἀδελφέ, ὅταν θὰ ξεκινήσωμεν, πρόσεχε να κρατῇς συγκεντρωμένας τὰς ἀγελάδας, καὶ κάμε τας ν' ἀναβοῦν ἀπὸ τὴν ἔξοδον τῆς χαράδρας.

— Ἕως ποῦ ; εἶπεν ὁ Σταχτῆς Ἀδελφὸς γονυπετῶν καὶ δάκνων δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Ἕως ἐκεῖ ὅπου τὰ πλευρὰ ὑψώνονται ἀρκετὰ ὥστε ὁ Σὲρ Χὰν νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ τὰ ὑπερπηδήσῃ ! Κράτει τας ἐκεῖ ἕως ὅτου ξανακατεβῶμεν.

Οἱ ταῦροι ἐξεκίνησαν εἰς τὰς ὑλακὰς τοῦ Ἀκέλα, καὶ ὁ Σταχτῆς Ἀδελφὸς ἐσταμάτησεν ἀπέναντι τῶν ἀγελάδων. Ὥρμησαν αὗται κατόπιν του, καὶ ἐκεῖνος ἐπροπορεύετο αὐτῶν ἕως εἰς τὴν ἔξοδον τῆς χαράδρας, ἐνῷ ὁ Ἀκέλας ἐκυνήγει τοὺς ταύρους μακρὰν πρὸς τ' ἀριστερά.

— Καλά ! Ἄλλο ἕνα παρόμοιο τρέξιμο καὶ φθάνουν ἐκεῖ ποῦ πρέπει. Ὡραῖα, Ἀκέλα ! Τώρα μία ἀκόμη δαγκαματιά, καὶ οἱ ταῦροι κάμνουν ἔφοδον... Χούγια ! Δὲν τὸ ἐφαντάζεσο ὅτι αὐτοὶ οἱ βαρυκίνητοι ἠμποροῦν νὰ τρέχουν τόσο γρήγορα ! ἔκραξεν ὁ Μυουγκλῆς.

— Ἐκυνήγησα κ' ἐγὼ εἰς τὸν καιρόν μου, εἶπε πνευστιῶν ὁ Ἀκέλας μέσα εἰς τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ. Νὰ τοὺς στρέψω πρὸς τὴν Δζούγγλαν;

— Ναί ! Στρέψε τους γρήγορα ! Ὁ Ραμᾶς εἶνε γεμᾶτος λύσσαν. Ὤ ! νὰ ἠμποροῦσα μόνον νὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ τί ζητῶ ἀπὸ αὐτὸν σήμερον.

Τὸ σχέδιον τοῦ Μυουγκλῆ

Οἱ ταῦροι ἐτράπησαν δεξιά, τώρα καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν λόχμην ὅπου ἐβυθίσθησαν μὲ πάταγον. Οἱ ἄλλοι μικροὶ βοσκοί, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν μὲ τὰς ἀγέλας των ἡμίσειαν λεύγαν μακρύτερα, ἔδραμον ὁλοταχῶς πρὸς τὸ χωρίον, κραυγάζοντες ὅτι οἱ βούβαλοι ἐτρελλάθησαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦ Μυουγκλῆ ἦτο ἁπλοῦν.

Ἤθελε νὰ διαγράψῃ μέγαν κύκλον ἀνατρέχων, νὰ φθάσῃ τὴν κορυφὴν τῆς χαράδρας, ὕστερον νὰ καταβιβάσῃ εἰς αὐτὴν τοὺς ταύρους καὶ νὰ καταλάβῃ τὸν Σὲρ Χὰν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἀγελάδων.

Ἤξευρεν ὅτι ἀφοῦ φάγῃ καὶ πίῃ ἡ τίγρις δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ πολεμήσῃ ἢ ν' ἀναρριχηθῇ εἰς τὰ πλευρὰ τῆς χαράδρας.

Τώρα κατεπράϋνε διὰ τῆς φωνῆς τοὺς βουβάλους του, καὶ ὁ Ἀκέλης, μείνας μακρὰν ὀπίσω, ἠρκεῖτο νὰ ὑλακτῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ κάμνῃ τὴν ὀπισθοφυλακὴν νὰ ταχύνῃ τὸ βῆμα. Οὕτω ἀπετελέσθη εὐρύς, εὐρύτατος κύκλος. Τέλος, ὁ Μυουγκλῆς κατώρθωσε νὰ συσσωματώσῃ τὴν μαινομένην ἀγέλην παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς χαράδρας, εἰς μίαν χλοάζουσαν κλιτὺν ἡ ὁποία κατήρχετο ἀποτόμως πρὸς αὐτὴν τὴν χαράδραν. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕψος ἠδύναντο νὰ ἴδουν ἄνωθεν τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, ἕως εἰς τὴν κάτω ἁπλουμένην πεδιάδα· ἀλλ' ὁ Μυουγκλῆς κυρίως παρετήρει τὰ πλευρὰ τῆς χαράδρας. Ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ μετὰ ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως, ὅτι ὑψοῦντο σχεδὸν κατακορύφως, καὶ ὅτι αἱ ἄμπελοι καὶ αἱ κληματίδες σκεπάζουσαι τὰ πλάγια δὲν θὰ παρεῖχον διέξοδον εἰς μίαν τίγριν ζητοῦσαν νὰ διαφύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ Σὲρ Χὰν ἀνταπαντᾷ εἰς τὴν πρόκλησιν τοῦ Μυουγκλῆ.

— Ἄφησέ τους νὰ φυσομηνοῦν, Ἀκέλα, εἶπεν ὑψῶν τὴν χεῖρα. Ἀκόμη δὲν τὸν ἐμυρίσθηκαν... Καιρὸς νὰ ἀναγγείλωμεν τὴν παρουσίαν μας εἰς τὸν Σὲρ Χάν. Κρατοῦμεν τὸ θηρίον εἰς τὴν παγίδα.

Ἔθηκε τὰς χεῖράς του κυρτωμένας περὶ τὸ στόμα, ἐβόησε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς χαράδρας καὶ ἡ ἠχὼ μετεπήδησεν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον.

Μετὰ μακρὸν διάστημα ἀνταπεκρίθη ὁ παρατεταμένος καὶ ὑπνηλὸς μιαουρισμὸς τίγρεως χορτασμένης, ἥτις ἀφυπνίζεται.

— Ποιὸς φωνάζει ; εἶπεν ὁ Σὲρ Χάν.

Καὶ εἷς μεγαλοπρεπὴς ταὼς ὑψώθη ἀπὸ τὴν χαράδραν, πτερυγίζων καὶ κραυγάζων.

— Ἐγὼ εἶμαι. ὁ Μυουγκλῆς...

Κατσικοκλέφτη, καιρὸς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν Βράχον τοῦ Συμβουλίου ! Κάτω... σκούντησέ τους κάτω, Ἀκέλη !...Κάτω, Ραμᾶ, κάτω !

Ἡ ἔφοδος τῶν βουβάλων.

Ἡ ἀγέλη ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ κατηφόρου, ἀλλ' ὁ Ἀκέλης ἐξέβαλε τὴν μεγάλην πολεμιστήριον ὠρυγήν του, καὶ ὥρμησαν οἱ μὲν κατόπιν τῶν δέ, ἐνῷ ἡ ἄμμος καὶ αἱ πέτραι κατεκυλίοντο περὶ αὐτούς. Ἀφοῦ ἅπαξ ἐξεκίνησαν, δὲν ἦτο πλέον τρόπος νὰ σταματήσουν, καί, πρωτοῦ φθάσουν ἀκριβῶς εἰς τὴν κοίτην τῆς χαράδρας, ὁ Ραμᾶς ἐμυρίσθη τὸν Σὲρ Χὰν καὶ ἐμυκήθη.

— Ἆ ! ἆ ! ἐφώνησεν ὁ Μυουγκλῆς ἐπὶ τῶν νώτων του. Ξεύρεις τώρα !

Καὶ ὁ χείμαρρος κεράτων μαύρων, ρωθώνων ἀφρισμένων, ὀφθαλμῶν ἀπλανῶν, ἐστροβιλίσθη εἰς τὴν χαράδραν, ὅπως πίπτουν οἱ βράχοι ἐν καιρῷ πλημμύρας, τῶν ἀσθενεστέρων ταύρων σφενδονιζομένων εἰς τὰ πλάγια τῆς χαράδρας. Ἤξευρον τώρα ὁποῖον ἔργον τοὺς ἐπερίμενε πρὸς τὰ ἐμπρός—ἡ τρομερὰ ἔφοδος τῶν βουβάλων εἰς τὴν ὁποίαν καμμία τίγρις δὲν δύναται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θ' ἀντιστῇ. Ὁ Σὲρ Χὰν ἤκουσε τὸν βροντώδη ποδόκτυπόν των, ἐσηκώθη καὶ ἐσύρθη βραδέως πρὸς τὰ κάτω τῆς χαράδρας, ζητῶν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ διέξοδον· ἀλλὰ τὰ πλάγια ἐτέμνοντο κατακορύφως, ἠναγκάσθη ν' ἀπομείνῃ ἐκεῖ, βαρὺς ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν καὶ πολυποσίαν του, διὰ πᾶν ἄλλο ἕτοιμος ἢ διὰ μάχην. Ἡ ἀγέλη ἐβυθίσθη εἰς τὸν βάλτον, ἐνῷ ἡ στενὴ κοιλὰς ἀντήχει ἀπὸ τοὺς μυκηθμούς της. Ὁ Μυουγκλῆς ἤκουσε μυκηθμοὺς ἀνταπαντῶντας εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς χαράδρας, εἶδε τὸν Σὲρ Χὰν νὰ ἐπιστρέφῃ (ἡ τίγρις ἐγνώριζεν ὅτι κατὰ τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτὴν περίπτωσιν. πολὺ προτιμότερον ἦτο ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς βουβάλους ἢ τὰς ἀγελάδας μὲ τοὺς μόσχους των), καὶ τότε ὁ Ραμᾶς ἐσκόνταψεν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ποδοπατῶν εἰς κάτι πλαδαρόν, ὕστερον, τοὺς ἄλλους ταύρους εἰς τοὺς πόδας, εἰσέδυσεν εἰς τὴν δευτέραν ἀγέλην μὲ μέγαν θόρυβον, ἐνῷ οἱ ἀσθενέστεροι βούβαλοι ἀνεσηκώνοντο τέσσαρας πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους ἐκ τῆς συγκρούσεως. Ἡ ἔφοδος παρέσυρεν εἰς τὴν πεδιάδα τὰς δύο ἀγέλας ρωθωνιζούσας, κερατιζούσας καὶ ποδοπατούσας. Ὁ Μυουγκλῆς ἐπερίμενε τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ ν' ἀφεθῇ νὰ ὀλισθήσῃ ἀπὸ τῆς ράχεως τοῦ Ραμᾶ, καὶ ἐκτύπα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ περὶ αὐτὸν μὲ τὴν ράβδον του.

— Γρήγορα, Ἀκέλη. Σταμάτησέ τους ! Χώρισέ τους ἀλλέως θὰ κτυπηθοῦν...Φέρε τους, Ἀκέλη... Χάϊ !... Ραμᾶ ! Χάϊ ! χάϊ ! χάϊ ! παιδιά μου... Ἥσυχα, τώρα, ἥσυχα ! Ἐτελείωσε.

Ὁ Ἀκέλας καὶ ὁ Σταχτῆς Ἀδελφὸς προσέδραμον ἔνθεν καὶ ἔνθεν δαγκάνοντες τοὺς βουβάλους εἰς τὰς κνήμας, καί, μολονότι ἡ ἀγέλη κατ' ἀρχὰς ἔκαμε μεταβολὴν διὰ νὰ κάμῃ ἔφοδον ἐκ νέου ἀνατρέχουσα τὴν χαράδραν, ὁ Μυουγκλῆς κατώρθωσε νὰ στρέψῃ τὸν Ραμᾶν, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν παρηκολούθησαν εἰς τοὺς βάλτους.

Δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ ποδοκτυπήσουν τὸν Σὲρ Χάν. Ἦτο νεκρὸς καὶ τὰ ὄρνεα ἤδη κατέφθανον.

Ὁ Μυουγκλῆς ἐκδάρει τὸ πτῶμα τοῦ Σὲρ Χάν.

— Ἀδελφοί, ἐψόφησε σὰν σκύλος, — εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς, ζητῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μαχαῖρι τὸ ὁποῖον ἔφερε πάντοτε εἰς μίαν θήκην κρεμαμένην εἰς τὸν τράχηλόν του τώρα ὅτε ἔζη μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.—Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐπολεμοῦσε... Οὐαλλά ! τὸ δέρμα του θὰ κάμῃ καλὸν εἰς τὸν Βράχον τοῦ Συμβουλίου. Πρέπει σύντομα νὰ τεθῶμεν εἰς ἔργον.

Παιδίον ἀνατεθραμμένον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε θὰ διενοεῖτο νὰ ἐκδάρῃ μόνον του μίαν τίγριν ἔχουσαν δέκα ποδῶν μῆκος, ἀλλ' ὁ Μυουγκλῆς ἐγνώριζε κάλλιον παντὸς ἄλλου πῶς συγκρατεῖται μία δορὰ θηρίου, καὶ πῶς ἀποσπᾶται. Ἦτο ἐν τούτοις τραχεῖα ἐργασία, καὶ ὁ Μυουγκλῆς ἔκυψεν, ἔσυρεν, ἐμόχθησεν ἐπὶ ὥραν, ἐνῷ οἱ λύκοι τὸν ἐθεώρουν μὲ τὴν γλῶσσαν κρεμαμένην, ἢ ἐπλησίαζον καὶ τὸν ἐβοήθουν νὰ σύρῃ ὅταν τὸν διέταττεν.

Πῶς ἡ ὀργὴ τοῦ κυνηγοῦ Βαλδέου μετετράπη εἰς φόβον

Αἴφνης. μία χεὶρ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Καὶ ὑψόνων τοὺς ὀφθαλμούς. εἶδε τὸν κυνηγὸν Βαλδέον μὲ τὸ τουφέκι του. Τὰ παιδία εἶχον διηγηθῇ εἰς τὸ χωρίον τὴν ἔφοδον τῶν βουβάλων, καὶ ὁ Βαλδέος εἶχεν ἐξέλθῃ καταθυμωμένος, σπεύδων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Μυουγκλῆν, διότι δὲν ἐπρόσεξε τὴν ἀγέλην. Οἱ λύκοι ἔγειναν ἄφαντοι μόλις εἶδον τὸν ἄνθρωπον προσερχόμενον.

— Τί τρέλλα εἶνε αὐτή ; εἶπεν ὁ Βαλδέος μὲ ὕφος παρωργισμένον. Καὶ φαντάζεσαι, ὅτι ἠμπορεῖς νὰ ἐκδάρῃς μίαν τίγριν !... ποῦ οἱ βούβαλοι τὴν ἐσκότωσαν ;... Εἶνε μάλιστα ἡ κουτσὴ τίγρις καὶ προσφέρονται ἑκατὸ ρούπιες ἀμοιβὴ διὰ τὸ κεφάλι της...Καλά, καλά, θὰ κάμωμεν στραβὰ μάτια διὰ τὴν ἀμέλειάν σου ὅπου ἄφησες τοὺς βουβάλους νὰ ξεφύγουν, καὶ ἠμπορεῖ καὶ νὰ σοῦ δώσω μίαν ἀπὸ τῆς ρούπιες τῆς ἀμοιβῆς ὅταν θὰ ὑπάγω τὸ δέρμα της εἰς τὴν Χανιβάρην.

Ἠρεύνησεν εἰς τὸ περίζωμά του, ἐξέβαλεν ἕνα πυρόλιθον καὶ μαγνήτην διὰ νὰ καύσῃ τὰ μουστάκια τοῦ Σὲρ Χάν. Οἱ πλεῖστοι τῶν αὐτοχθόνων κυνηγῶν συνειθίζουν νὰ καίουν τὰ μουστάκια τῆς τίγρεως διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ φάντασμά της νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται.

— Χμ ! Θὰ πάρῃς λοιπὸν τὸ τομάρι εἰς τὴν Χανιβάραν διὰ νὰ σοῦ δοθῇ ἡ ἀμοιβή, καὶ θὰ δώσῃς καὶ εἰς ἐμὲ μίαν ρούπιαν, εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς ὡσεὶ καθ' ἑαυτόν, ἐνῷ ταυτοχρόνως ἐξέδαρεν ἕνα ἐκ τῶν ποδῶν. Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω σκοπὸν νὰ φυλάξω το δέρμα διὰ λογαριασμό μου. Ἔ, γέρω, κάτω τὴ φωτιά !

— Τί τρόπος ὁμιλίας εἶνε αὐτὸς πρὸς ἕνα ἀρχηγὸν τῶν κυνηγῶν τοῦ χωρίου ; Ἡ καλή σου τύχη καὶ ἡ μωρία τῶν βουβάλων σ' ἐβοήθησαν νὰ σκοτώσῃς αὐτὸ τὸ κυνῆγι. Ἡ τίγρις ἤρχετο νὰ φάγῃ, ἀλλέως τώρα θὰ εὑρίσκετο εἴκοσι μίλλια μακρυά. Οὔτε ἠμπορεῖς κἂν νὰ τὴν γδάρῃς ὅπως πρέπει ζητιανάκι, καὶ πρέπει ἐγώ, ὁ Βαλδέος, νὰ σοῦ εἰπῶ : «μὴ καίῃς τὰ μουστάκια της !» Μυουγκλῆ, δὲν θὰ σοῦ δώσω οὔτε ἕνα παρᾶ ἀπὸ τὴν ἀμοιβήν, ἀλλὰ μίαν καλὴν τιμωρίαν καὶ τίποτε ἄλλο. Ἄφησέ το αὐτὸ τὸ ψοφίμι !

— Μὰ τὸν ταῦρο ποῦ μὲ ἐξηγόρασε ! εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς, θὰ χάσω ὅλο μου τὸ ἀπόγευμα νὰ φλυαρῶ μὲ αὐτὸν τὸν γέρω πίθηκον ; Ἐδῶ, Ἀκέλα ; αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' ἐπαρασκότισε !

Ὁ Βαλδέος, κλίνων ἀκόμη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σὲρ Χάν, εὑρέθη αἴφνης ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς χλόης μὲ ἕνα φαιὸν λύκον ἐπὶ τῶν νεφρῶν του, ἐνῷ ὁ Μυουγκλῆς ἐξηκολούθει νὰ ἐκδάρῃ ὡς ἐὰν αὐτὸς καὶ μόνος ἦτο εἰς ὅλην τὴν Ἰνδίαν.

— Ν—ναί, εἶπε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του, δίκηο ἔχεις, μ' ὅλα ταῦτα Βαλδέε, ποτὲ δὲν θὰ μοῦ δώσῃς οὔτε ἕνα παρᾶ ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴν !.., Ὑπάρχει μία παλαιὰ φιλονεικία μεταξὺ αὐτῆς τῆς τίγρεως καὶ ἐμοῦ... μία παμπαλαία φιλονεικία... καὶ ἐκέρδισα ἐγώ !

Ὁ Βαλδέος, τῇ ἀληθείᾳ, ἂν ἦτο κατὰ δέκα ἔτη νεώτερος καὶ ἐτύχαινε νὰ συναπαντήσῃ τὸν Ἀκέλαν εἰς τὰ δάση, θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ παλαίσῃ μαζί του. Ἀλλὰ λύκος ὑπείκων εἰς τὰς διαταγὰς ἑνὸς παιδίου, δὲν ἦτο ζῶον ἀπὸ τὰ συνήθη. Ἦτο μαγεία, καὶ τοῦ χειρίστου εἴδους, ἐσκέπτετο ὁ Βαλδέος ἐπτοημένος. Ἀπέμενεν ἐκεῖ ἀκίνητος, περιμένων, κάθε στιγμήν, νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν Μυουγκλῆν μεταμορφούμενον εἰς τίγριν.

— Μαχαραγιᾶ ! Μεγάλε βασιλῆᾶ ; ἐψιθύρισε τέλος μὲ τόνον ἀμήχανον.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς, δίχως νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ γελῶν σαρκαστικῶς.

— Εἶμαι ἕνας γέρος. Σὲ ἤξευρα μόνον ὡς ἕνα μικρὸν βοσκόν. Ἠμπορῶ νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ φύγω ἢ ὁ ὑπηρέτης σου θὰ μὲ κομματιάσῃ ;

— Πήγαινε εἰς τὸ καλόν !... Μόνον, ἄλλην φοράν, νὰ μὴ ἀνακατεύεσαι μὲ τὸ κυνῆγί μου... Ἀπόλυσέ τον, Ἀκέλα.

Ἀλλόκοτος ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμον οἱ χωρικοὶ εἰς τὸν Μυουγκλῆν

Ὁ Βαλδέος ἀπῆλθε κακὴν κακῶς διὰ τὸ χωρίον, κυττάζων ὀπίσω του, μήπως τυχὸν ὁ Μυουγκλῆς μεταμορφωθῇ εἰς κανὲν πρᾶγμα τρομερόν. Ἅμα τῇ ἀφίξει του, διηγήθη μίαν ἱστορίαν μαγείας καὶ γοητειῶν ἡ ὁποία κατέπεισε τὸν ἱερέα νὰ προσλάβῃ ὕφος σοβαρόν.

Ὁ Μυουγκλῆς ἐξηκολούθει τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' ἡ ἡμέρα παρῆλθε χωρὶς αὐτὸς καὶ οἱ λύκοι νὰ δυνηθοῦν νὰ ἐκδάρουν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν τίγριν.

— Τώρα, πρέπει νὰ τὰ κρύψωμεν αὐτὰ καὶ νὰ ὑπάγωμεν πάλιν τοὺς βουβάλους εἰς τὸ χωριό. Βοήθησέ με νὰ τοὺς συμμαζεύσω, Ἀκέλα.

Ἡ ἀγέλη συγκεντρωθεῖσα ἐτέθη εἰς πορείαν μὲ τὸ σκιόφως τῆς ἑσπέρας. Ὅτε ἐπλησίαζον εἰς τὸ χωρίον, ὁ Μυουγκλῆς εἶδε φῶτα, ἤκουσε νὰ σαλπίζουν καὶ νὰ σημαίνουν αἱ κόγχαι καὶ οἱ κώδωνες. Τὸ ἥμισυ τοῦ χωρίου ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸ μεσότοιχον.

— Εἶνε διότι ἐσκότωσα τὸν Σὲρ Χάν ! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἀλλὰ μία χάλαζα λίθων ἐσύριξεν εἰς τὰ ὦτά του καὶ οἱ χωρικοὶ ἐκραύγασαν :

— Μάγε ! Παιδὶ λύκου ! Δαίμονα τῆς Δζούγγλας ! Φύγε ! φύγε γρήγορα, εἰδεμὴ ὁ παπᾶς θὰ σὲ ξανακάμῃ λύκο. Κτύπα, Βαλδέο, κτύπα !

Τὸ παλαιὸν τουφέκι ἐξεκενώθη μὲ μεγάλον κρότον, καὶ νεαρός τις βούβαλος ἔπεσε νεκρός.

— Πάλι μάγια ! ἐκραύγασαν οἱ χωρικοί. Ἠμπορεῖ καὶ μετατοπίζει τῆς σφαῖρες...Βαλδέε, ἦτο ἀκριβῶς ὁ βούβαλός σου.

— Τί εἶναι αὐτὰ τώρα· εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐνῷ αἱ πέτραι ἔπιπτον ἤδη τριγύρω του βροχηδόν.

— Ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τοὺς ἄλλους τῆς φάρας, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἀδελφοί σου ! εἶπεν ὁ Ἀκέλας καθήμενος ἡσύχως. Θαρρῶ πῶς αὐτὲς ἡ σφαῖρες λέγουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ σὲ διώξουν.

— Λύκε ! παιδὶ λύκου ! Φύγε ἐκραύγασεν ὁ ἱερεὺς σείων ἕνα κλάδον τοῦ ἱεροῦ φυτοῦ τοῦ λεγομένου Τάλσι.

— Πάλι ; Τὴν ἄλλη φορά, διότι ἤμην ἄνθρωπος. Τώρα, διότι εἶμαι λύκος. Πᾶμε νὰ φύγωμεν, Ἀκέλα.

Ὁ Μυουγκλῆς ἀποχαιρετᾷ τὴν καλὴν Μεσσούαν καὶ ἐγκαταλείπει τοὺς ἀνθρώπους.

Μία γυνή—ἦτο ἡ Μεσσούα—ἔδραμε πρὸς τὴν ἀγέλην, κλαίουσα :

— Ὤ ! παιδί μου ! παιδί μου ! Λέγουν πῶς εἶσαι μάγος καὶ εἰμπορεῖς νὰ μεταμορφώνεσαι εἰς ὅ,τι ζῶον θέλεις. Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ φύγε, ἀλλέως θὰ σὲ σκοτώσουν. Ὁ Βαλδέος λέγει ὅτι εἶσαι μάγος, ἀλλὰ ἐγὼ ἠξεύρω, ὅτι ἐξεδικήθης τὸν θάνατον τοῦ Ναθόν.

— Γύρισε ὀπίσω, Μεσσούα ! ἐκραύγασε τὸ πλῆθος. Γύρισε ὀπίσω.

Ὁ Μυουγκλῆς ἤρχισε νὰ χαμογελᾷ πονηρά. Μία πέτρα τὸν ἐπέτυχε εἰς τὸ στόμα.

— Γύρισε ὀπίσω, Μεσσούα. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνόητά τους παραμύθια ποῦ διηγοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο δένδρο. Τοὐλάχιστον, θὰ ξεπληρώσω τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου. Ἀντίο, γύρισε γρήγορα, διότι θὰ τοὺς στείλω ὀπίσω τὸ κοπάδι τους γρηγορώτερα ἀπὸ ὅσον φθάνουν ἡ πέτρες ποῦ μοῦ πετοῦν. Δὲν εἶμαι μάγος, Μεσσούα. Ἀντίο !

— Τώρα, μία δουλειὰ ἀκόμη, Ἀκέλα, ἀνέκραξε, κάμε νὰ γυρίσῃ ὀπίσω τὸ κοπάδι.

Οἱ βούβαλοι δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ κεντηθοῦν διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ χωρίον. Εἰς τὴν πρώτην ὠρυγὴν τοῦ Ἀκέλα διέσπασαν ὡς χείμαρρος τὸ μεσότοιχον, διασκορπίζοντες τὸ πλῆθος δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Μετρῆστέ τα, ἔκραξε περιφρονητικῶς ὁ Μυουγκλῆς. Ἠμπορεῖ καὶ νὰ σᾶς ἔκλεψαν κανένα. Μετρῆστε τα καλά, διότι δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε πειὰ βοσκὸν εἰς τὰ λιβάδια σας. Ἔχετε ὑγείαν, παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔχετε χάριν εἰς τὴν Μεσσούαν ὅτι δὲν ἔρχομαι μὲ τοὺς λύκους μου νὰ σᾶς στρώσω στὸ κυνῆγι !

Ἔστρεψε καὶ ἀνεχώρησε συντροφευόμενος ἀπὸ τὸν ἐρημίτην Λύκον· καί, ἐνῷ ἐθεώρει τὸν ἔναστρον οὐρανόν, ᾐσθάνθη ἑαυτὸν εὐτυχῆ.

— Ἀρκετὰ ἐκοιμήθηκα μέσα στὴς παγίδες, Ἀκέλα. Ἂς πάρωμεν τὸ τομάρι τοῦ Σὲρ Χάν, καὶ ἂς φεύγωμεν . . Ὄχι, δὲν θὰ βλάψωμεν τὸ χωριό, διότι ἡ Μεσσούα ἐφάνη καλὴ δι' ἐμέ.

Ὅταν ἡ σελήνη ἀνέτειλε, πλημμυρίζουσα τὴν πεδιάδα μὲ λάμψιν γαλακτώδη, οἱ χωρικοί, περίτρομοι, εἶδον νὰ περνᾷ μακρὰν ὁ Μυουγκλῆς, μὲ δύο λύκους ὀπίσω του καὶ ἓν φορτίον ἐπὶ κεφαλῆς, μὲ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο τρὸχ τῶν λύκων τὸ ὁποῖον διανύει μακρὰ μίλλια εἰς τὴν στιγμήν. Τότε, ἐσήμαναν εἰς τοὺς κώδωνας τοῦ ναοῦ καὶ ἐσάλπισαν μὲ τὰς κόγχας δυνατώτερον ἢ ἄλλοτε· καὶ ἡ Μεσσούα ἔκλαυσε, καὶ ὁ Βαλδέος ἐξύφανε τὴν ἱστορίαν τοῦ συμβεβηκότος του εἰς τὴν Δούγγλαν, διηγούμενος ἐν τέλει, ὅτι ὁ λόκος ἔστεκεν ὄρθιος εἰς τὰς ὀπισθίας κνήμας του καὶ ὡμίλει ὡς ἄνθρωπος.

Πῶς ὁ Μυουγκλῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὰ πρῶτά του, καὶ διατί δὲν ἔγεινεν ἀρχηγὸς τῶν λύκων.

Ἡ σελήνη ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν της ὅταν ὁ Μυουγκλῆς καὶ οἱ δύο λύκοι ἔφθασαν εἰς τὸν λόφον τοῦ Συμβουλίου· ἐστάθμευσαν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς χυρὰ Λύκαινας.

— Μὲ ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν φάραν τῶν ἀνθρώπων, μητέρα ! ἐβόησεν ὁ Μυουγκλῆς, ἀλλ' ἐπιστρέφω μὲ τὸ τομάρι τοῦ Σὲρ Χάν : ἐκράτησα τὸν λόγο μου.

Ἡ χυρὰ Λύκαινα ἐξῆλθε μὲ βῆμα μονοκόμματον, μὲ τὰ μικρά της ὀπίσω της, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐλαμποκόπησαν ὅταν εἶδε τὸ δέρμα.

—Τοῦ τὸ εἶχα εἰπῆ, τὴν ἡμέρα ποῦ ἔχωσε τὴν μούρη του καὶ τῆς πλάτες του εἰς τὴν σπηλιά μου, ζητῶντας τὴν ζωή σου, μικρό μου βαθρακάκι...τοῦ τὸ εἶχα εἰπῆ, ὅτι ὁ κυνηγὸς θὰ κυνηγηθῇ. Καλὰ καμωμένο.

— Καλὰ καμωμένο, ἀδελφάκι, εἶπε μία φωνὴ βαθεῖα προερχομένη ἀπὸ τὴν λόχμην. Ἤμεθα ἔρημοι εἰς τὴν Δζούγγλαν, δίχως ἐσέ.

Καὶ ὁ Μπαγκέρας προσῆλθε τρέχων ἕως εἰς τοὺς γυμνοὺς πόδας τοῦ Μυουγκλῆ. Ἀνέβησαν μαζὶ τὸν Βράχον τοῦ Συμβουλίου, ὁ Μυουγκλῆς ἥπλωσε τὸ δέρμα ἐπὶ τῆς λείας πέτρας ὅπου ὁ Ἀκέλας συνήθιζε νὰ κάθηται, καὶ τὸ ἐκάρφωσε μὲ τέσσαρας σχίζας ἀπὸ βαμβοῦ· ὕστερον ὁ Ἀκέλας ἐξηπλώθη ἐπάνωθεν, καὶ ἐξέβαλε τὴν παλαιὰν ἐπίκλησιν πρὸς τὸ Συμβούλιον : «Προσέξατε, προσέξατε καλά, ὦ λύκοι !» ἀκριβῶς ὅπως ἐφώναζεν ὅταν ὁ Μυουγκλῆς, εἶχε προσαχθῇ ἐκεῖ διὰ πρώτην φοράν.

Ἀφ' ὅτου ὁ Ἀκέλας ἀπώλεσε τὴν ἀρχηγίαν ἡ φάρα εἶχε μείνῃ χωρὶς ἀρχηγὸν καὶ εἶχε παραλύσει. Ἀλλὰ ὅλοι, ἀπὸ συνήθειαν, ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐπίκλησιν· καὶ ἄλλοι ἐχώλαινον διότι εἶχον ἐμπέσει εἰς παγίδα, ἄλλοι ἔσυρον πόδα σπασμένον ἀπὸ πυροβολισμόν, ἄλλοι ἦσαν ψωριῶντες διότι εἶχον φάγῃ τροφὰς ἀκαθάρτους, καὶ πολλοὶ ἔλειπον. Ἀλλ' ὅσοι ἐναπέμενον ἦλθον εἰς τὸν Βράχον τοῦ Συμβουλίου, καὶ ἐκεῖ, εἶδον τὴν ραβδωτὴν δορὰν τοῦ Σὲρ Χὰν ἡπλωμένην ἐπὶ τῆς πέτρας, καὶ τοὺς παμμεγέθεις ὄνυχας οἵτινες ἐκρέμαντο εἰς τὰ ἄκρα τῶν κενῶν ποδῶν.

— Κυττάξετε καλά, ὦ λύκοι ! Ἐκράτησα τὸν λόγον μου ; εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς.

Καὶ οἱ λύκοι ὑλάκτισαν· Ναί. Καὶ εἷς ἀπὸ αὐτούς, καταξεσχισμένος ἀπὸ πληγάς, ὠρύετο :

— Ὦ Ἀκέλα ὁδήγησέ μας ἐκ νέου. Ὦ σύ ! μικρὸ τοῦ ἀνθρώπου ! ὁδήγησέ μας καὶ σύ ! ἀπηυδήσαμεν νὰ ζῶμεν δίχως νόμους καὶ ἠθέλομεν νὰ ξαναγίνωμεν Ἐλεύθερος Λαός.

— Ὄχι, ἐμιαούρησεν ὁ Μπαγκέρας, αὐτὸ δὲν γίνεται. Ὅταν χορτάσετε, ἡ τρέλλα ἠμπορεῖ νὰ σᾶς ξαναπιάσῃ. Δὲν ὠνομάσθητε Ἐλεύθερος Λαὸς διὰ τὸ τίποτε. Ἠγωνίσθητε διὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ἐλευθερία σᾶς ἀνήκει. Φάγετέ την, ὦ λύκοι !

— Ἡ φάρα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ φάρα τῶν λύκων μὲ ἀπώθησαν, εἶπεν ὁ Μυουγκλῆς. Τώρα θὰ κυνηγῶ μόνος εἰς τὴν Δζούγγλαν.

— Καὶ ἡμεῖς θὰ συγκυνηγῶμεν μαζί σου ! εἶπον οἱ τέσσαρες λυκιδεῖς.

Ὁ Μυουγκλῆς ἀπῆλθε καί, ἔκτοτε, ἐκυνήγει μέσα εἰς τὴν Δζούγγλαν μαζὶ μὲ τοὺς τέσσαρας λυκιδεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἀπέμεινε πάντοτε μόνος, διότι, μετά τινα ἔτη, κατέστη ἀνὴρ καὶ ἐνυμφεύθη.

Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἱστορία διὰ τοὺς μεγάλους.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Πρέπει τις ν' ἀναζητῇ τὸν ἄνθρωπον ὄχι τοὺς ἀνθρώπους.

Κάμε τί θέλει ὁ Θεός
κι' ἂς λέῃ ὁ κόσμος ὁ τρελλός.

ΛΑΪΚΑ

Βλησίδια

(Κεκρυμμένοι θησαυροί)

Κεῖνα τὰ χρόνια οἱ ραγιάδες σὰν ἄκουγαν πόλεμο μάζευαν ὅλα τὰ χρυσαφικὰ καὶ ὅλα τὰ χρήματατά τους καὶ κάθε χωριὸ ἔπαιρνε τὸν παπᾶ του καὶ τἀφιέρωνον εἰς μίαν ἐκκλησίαν, ἔπειτα ἔσκαβον καὶ ἔλεγον διαφόρων εἰδῶν λόγια καὶ τὰ χρήματα ἔμενον ἐκεῖ καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πάρῃ ἐὰν δὲν ἔβλεπε ὄνειρόν του τὸν ἅγιον εἰς ὃν τὰ ἀφιέρωσαν. Τὰ *βλησίδια*, ὅπως τὰ λένε τώρα, ἔμενον στοιχειωμένα κατὰ διαφόρους τρόπους· ἄλλα ὠνειρεύοντο χωρικοί, ἀλλα εἶχαν ἐπιγραφὰς ποῦ ἔγραφον νὰ πράξῃ ὁ εὑρὼν εὐσκολα πράγματα κ' ἔπειτα νὰ τὰ πάρῃ, ἂν δὲ δὲν ἔπραττε κεῖνο ποὖλεγε ἐκεῖ τὰ χρήματα ἢ χρυσαφικὰ ἐχάνοντο ἢ ἐγίνοντο κάρβουνα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ σᾶς γράφω κατωτέρω· ὅπως τὰ μολογοῦσε ὁ παππούς μου.

Στὸ χωράφι τοῦ παπᾶ

Ἕνας παππᾶς εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Ἠπείρου ἔκανε χωράφι. Ὄντας ἔφτασε ταλέτρι στὴν μέση, στάθηκε· κεντάει ὁ παππᾶς μὲ τὸ βουκέντρι τὰ βώδια ποῦ νὰ σπαράζῃ ταλέτρι, τὸ γυρίζει πίσω νὰ ἰδῇ μὴν εἶνε καμμιὰ ρίζα ἀπὸ δένδρο καὶ κόλλησε, σκάβει τὰ χώματα καὶ βλέπει ἕναν κρίκο νἄνε ἀπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Τραβάει τὸν κρίκο σηκώνει τὴν πέτρα καὶ βλέπει σκάλες νὰ κατεβαίνουν τὸν κατήφορο. Κατεβαίνει κάτω, καὶ ἐπειδή, ἦτο σκοτάδι ἄναψε ἕνα κερὶ καὶ κατέβηκε καμμιὰ σαραντα ριὰ σκάλες, εἶδε μιὰ πόρτα σιδερένια σπρώχνει καὶ ἀνοίγει, τρεῖς σωροὶ φλωριὰ ἦταν μέσα καὶ γύρω γύρω πλάκες ποὖχαν σκαλιστὰ γράμματα σόλες τὲς γλῶσσες. Σὰν τὰ εἶδε ὁ παππᾶς, ἀνέβηκ' ἀπάνω ἀδιάζει τὸ σακκὶ ποὖχε τὸ σπόρο του τὸ σακκούλι μὲ τὸ ψωμὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε μπῆκε πάλι μέσα καὶ τὰ γιομίζει ὅλα φλωριὰ ὡς καὶ τὸ καλιμαύχι ἔβαλε νὰ τὰ σηκώσῃ ὅλα, ἀλλὰ ποῦ σηκώνονται· ἂς φύγω εἶπε μὲ τὸ νοῦ του καὶ σὰν ἀδιάσω ταῦτα στὸ σπίτι ἔρχομαι καὶ ξαναφορτώνω. Ἀλλὰ τὴ χαρά του τὴ γύρισε σὲ λύπη γιατί τὰ φλωριὰ δὲν ἤτανε γιὰ τὸν παππᾶ. Μόλις ἔκανε νὰ βγῇ ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὴ βρίσκει κλειστή, τραβᾶ σπρώχνει τίποτα· ἀφίνει τὰ σακκιὰ νὰ τραβήξῃ μὲ ζόρι ἄνοιξε ἡ πόρτα τἄπερνε σφαλοῦσε τἄφινε ἄνοιγε τότες κατάλαβε ὁ παππᾶς πῶς τὰ φλωριὰ εἶνε στοιχειωμένα, γύρισε γύρω τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ μέσα στὴς ἄλλες ἐπιγραφὲς βλέπει καὶ μία μὲ ἑλληνικὰ γράμματα διαβάζει κ' ἔλεγε.

Ἄραψ γιγνώσκει

Τἀδιάζει καταλυπημένος ὁ παπᾶς, πέρνει τὰ σακκιά του καὶ πάει στὸ σπίτι του χωρὶς νὰ πῇ κανενὸς τίποτα. Τὴν ἄλλην ἡμέραν πῆγε τὸ σκέπασε τὸ μέρος ἐκεῖνο πάλι μὲ χώματα εἶπε στὸ χωριὸ πῶς τοὔρθε ἀπὸ τὸ δεσπότη τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ πάῃ ἐκεῖ καὶ γραμμὴ ὁ παπᾶς στὰ Γιάννενα κ' ἀποκεῖ στὴν Πρέβεζαν στὸ παπόρι καὶ Ἀλεξάντρεια. Ἐκεῖ ηὗρε ἕναν ἀράπη· τὸν συμφώνησε τὸν ἔβαλε στὸ παπόρη καὶ στὸ χωριὸ πάλι. Μὲ τὴ συμφωνία ποὖχαν σὰν ἔφτασαν στὰ Γιάννενα τοῦ ἔδεσε τὰ μάτια νὰ μὴν ξέρῃ ποῦ θὰ πᾶνε. Σὰν πῆγαν στὸ χωράφι σκάβει βρίσκει τὴν τρύπα τὸν κάτεβάζει κάτω τοῦ δίχνει τὰ γράμματα κ' ὁ Ἀράπης τὰ διάβασε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι γιὰ νὰ πάρῃ τοὺς θησαυροὺς πρέπει ν' ἀποκτήσῃ ἢ *βασιλικὸ αἷμα* ἢ τετράφυλλο *τριφύλλι*. Ὁ παππᾶς τότε ἀπέστειλε τὸν Ἀράπη στὴν πατρίδα του καὶ αὐτὸς πέθανε ἔπειτα ἀπὸ χρόνια εἰς μάτην περιμένοντος νὰ εὕρῃ τὸ σιδηρόχορτον τὸ τετράφυλλο ἢ ἄνθρωπον ποῦ νὰ κρατάῃ τὸ σόϊ του ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα· πέθανε ὅμως χωρὶς νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ γιὰ νὰ μὴ πάρουν τὰ χρήματα οἱ Τοῦρκοι ἅμα γείνῃ τὸ μέρος πάλιν ἑλληνικό τὰ φλωριὰ θὰ βγοῦν μόνα τους ἐπάνω.

Γ. Μασοῦρας

Ὅρκος Φαρισινοῦ

Φαρισινός τις κλέψας ποτὲ λεμόνια, ἠρνεῖτο ἐπιμόνως τὴν πρᾶξίν του ταύτην, καὶ πρὸς περισσοτέραν πιστοποίησιν τῆς δῆθεν ἀθωότητός του, ὡρκίσθη ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ του λατρευομένου ἁγίου, τὸν κάτωθι ὅρκον:

«Ἀφέντη, Ἅη Χριστόφορε,
ἂν ἐὼ ἔκλεψα τὰ λεμόνια,
μαύρη μπάλα νὰ μὲ φάῃ,
ἀπὸ μέα (=μέγα) παρεθῦρι,
σέντσα μπούρμπερη καὶ σκάγια
κι' ἀπὸ δέκα μίλλια λάργα»

Ἀργοστόλιον Γερ. Χ. Μοσχόπουλος

Δημώδη ᾄσματα Κεφαλληνίας

Στέκα, κοπέλλα,
μὲ τὴν ὀμπρέλλα,
ἕνα μομέντο
γιὰ 'να λεμέντο·
ἔχω ν' ἀκούσω
πῶς μ' εἶπες χοῦσο
καὶ 'ς τὸν ὀδύνα,
καλή μου χήνα,
μένανε στέρνεις
καὶ μ' ἄλλον πηγαίνεις·
Μὲ πόνους βάλλε τὸ νερό, μὲ δάκρυα ζύ-
[μωσέ το,
Καὶ μὲ τ' ἀναστενάγματα σήκου βάλλε τὸ
[φοῦρνο,
Κι' ἡ μάννα τότε ἄρχισε μὲ μάτια δακρυ-
[σμένα:
«—Ἄργησε φοῦρνε νὰ καῇς καὶ σὺ ψωμὶ νὰ
[γένῃς,
Νὰ φύγ' τοῦ γυιοῦ μου ἡ συντροφιὰ κι' ὁ
[γυιὸς νὰ ἀπομείνῃ.
Ἀνάθεμά σε ξενητειὰ καὶ σὲ καὶ τὰ καλά
[σου,
Οὔτε τὰ πάθη σού 'θελα κι' οὔτε τὴ δια-
[φορά σου,
Ἡ ξενητειά, ἡ ὀρφανιὰ κι' ἡ πικραμέν'
[ἀγάπη.
Ὅλα μαζὶ τὰ 'ζύγισαν, βαρύτερα εἶν' τὰ
[ξένα,
Χωρίζ' ἡ μάνα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ
[μάνα,
Χωρίζουνται τ' ἀντρόγυνα τὰ πολυαγαπη-
[μένα,
Ξένε, ποῦ 'σαι 'ς τὴν ξενητειά, ποιὰ στρώ-
[νει καὶ κοιμᾶσαι;
Ποιὰ μαγειρεύει καὶ δειπνᾷς κι' ἐμένα δὲ
[θυμᾶσαι;
Τίνους ματάκια σὲ θωροῦν καὶ τὰ δικά μου
[κλαῖνε;
Τίνους χεράκια σὲ κερνοῦν καὶ τὰ δικά
[μου τρέμουν;
Τί νὰ σοῦ στείλω, ξένε μου, τί νὰ σοῦ
[τροβοδήσω;
Ποιόνε ἀπὸ τοὺς φίλους σου νὰ 'ρῶ νὰ σοῦ
[μηνύσω;

ω

«Καλογρηοπούλα π' ἀγαπᾷ»

Καλογρηοπούλα 'πήγαινε τὴν ἄκρη τῆς
[θαλάσσης,
Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεγα, τὰ χέρια σταυ-
[ρωμένα.
'Στὸν δρόμο ὅπου πήγαινε, 'ς τὸν δρόμο
[ποῦ πηγαίνει,
Μοιρολογοῦσε κι' ἔλεγε, μοιρολογάει καὶ
[λέγει:
—Καραβοκύρη κι' ἀδελφὲ καὶ φίλε τοῦ πα-
[τρός μου,
Αὐτὸν τὸ νειὸ ποῦ πιάσετε ἐψὲς ἀργὰ τὸ
[βράδυ,
Μὴ τὸν βαρυφορτώσετε, βαρὺ κουπὶ μὴ
[σύρῃ,
Γιατ' εἶνε φίλος μου γλυκός, κι' ἀγάπη τῆς
[καρδιᾶς μου,
Κι' ἂν εἶνε γιὰ 'ξαγόραμα ἐγὼ τὸν 'ξαγο-
[ράζω.
Φέρνω τὰ γρόσια 'ς τὴν ποδιὰ καὶ τὰ φλω-
[ριὰ στὴν τζέπη.
Φέρνω καὶ τὰ μισόγροσα, τὰ χέρια μου γιο-
[μάτα,
Κι' ἂν δὲν μὲ φθάνουν κι' οὔτ' αὐτά, πουλῶ
[καὶ τ' ἄλογό μου.

ω

«Ἡ μικροπαντρεμένη»(!)

Ἄνοιξε τὰ χειλάκιά σου, μικροπαντρεμένη
[μου,
Πές μας κἄνα τραγούδι, μικραρραβωνια-
[σμένη μου.
Νὰ νοστιμήσῃ ὁ χορός, νὰ μποῦν ὁ κό-
[σμος ὅλος,
Σαράντα δίπλαις ὁ χορός, σαράντα καὶ
[καμπόσες,
Καὶ μέσ' τὴ μέση 'ς τὸ χορό, μικροπαν-
[τρεμένη μου,
Ἡ νύφη καὶ χορεύει, μικραρραβωνιασμένη
[μου.

Ε. Ν. Νάτσης

(1) Ἄδεται κατὰ τοὺς γάμους ἐν Δρυϊνουπόλει (Δουμπολιτσᾶ).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

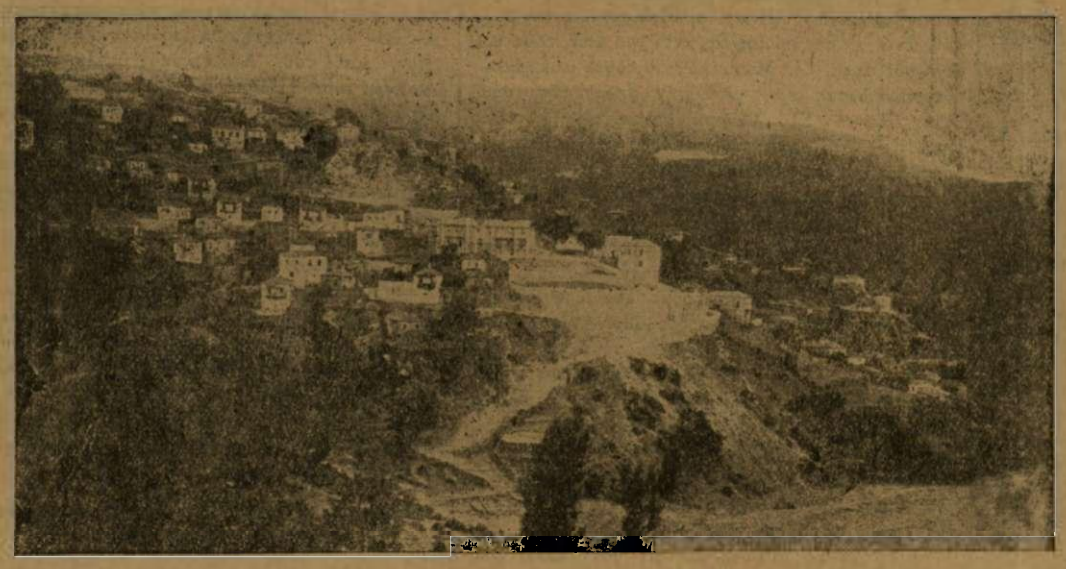

ΒΑΜΒΑΚΟΥ

Γραφικὸν χωρίον τῆς Λακεδαίμονος.

καὶ προσευκιῶμαι
νέκρα νὰ σώρτῃ
καὶ σοῦ εὐκιῶμαι
νὰ εἶναι φόρτη.

(Συλλογὴ **Ν. Λιβαδᾶ**)

«Τ' Ἀνήμερο»

[Δημώδη Ἠπειρωτικὰ ᾄσματα]

Πουλάκι 'βγῆκ' ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἀπὸτὸν κάτω
[κόσμο
Εἶχε τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερὰ βαμ-
[μένα,
Πάνουν ἡ μάναις κι' ἐρωτοῦν, οἱ ἄνδρες
[τὸ 'ξετάζουν
Κι' ἡ χήραις ἡ κακόμοιρες νὰ μάθουν τὴν
[ἀλήθεια.
— Μολόγα μας, μωρὲ πουλί, πές μας μωρὲ
[καϋμένο,
Σᾶν τί χαμπέρια ἔφερες ἀπὸ τὸν κάτω κό-
[σμο;
— Τί νὰ σᾶς 'πῶ, βρὲ σεῖς κυραῖς, τί νὰ
[σᾶς μολογήσω;
Τοὺς ἄνδρες βάζουν πατωσιὰ καὶ ταῖς γυ-
[ναῖκες θύραις
Κι' ἐκεῖνα τὰ μικρὰ παιδιὰ τὰ βάνουν πα-
[ραθύρια.
Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ κάπως πα-
[ρηγορηοῦνται,
Ἕνα μικρό, μικρὸ παιδὶ δὲν μπόρ' νὰ τὸ
[μερώσουν.
Τὸ εἶχ' ἡ μάνα του μοναχὸ καὶ ζαχαρο-
[θρεμένο,
— Γιὰ πάρτο, σύρτο στὸ μπαξιὲ μήπως
[καὶ τὸ μερώσῃς.
—Καὶ 'ς τὸ μπαξιὲ τὸ 'πῆγα 'γώ, δὲν μπόρ'
[νὰ τὸ μερώσω.
Τριαντάφυλλο τοῦ ἔκοψα καὶ τοὔδωκα 'ς
[χέρι,
Κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν λύπη του κι' ἐκεῖνο δὲν
[τὸ πέρνει.
Μέρα καὶ νύχτα θλίβεται καὶ βαρυαναστε-
[νάζει,
Κι' ὁλονυχτὶς 'ς τὸν ὕπνο του «Μανούλα
[μου» φωνάζει.

ω

«Ἀνάθεμα στὴν ξενητειὰ»

—Ἀλησμονῶ καὶ χαίρομαι, θυμοῦμαι καὶ
[λυποῦμαι,
Θυμήθηκα τὴν ξενητειὰ καὶ θέλω νὰ πη-
[γαίνω,
Σήκου μάνα 'μ καὶ ζύμωσε κάθαρο παξι-
[μάδι,
Τίνους χεράκια σὲ κερνοῦν καὶ τὰ δικά
[μου τρέμουν;
Τί νὰ σοῦ στείλω, ξένε μου, τί νὰ σοῦ
[τροβοδήσω;
Ποιόνε ἀπὸ τοὺς φίλους σου νὰ 'ρῶ νὰ σοῦ
[μηνύσω;

ω

«Καλογρηοπούλα π' ἀγαπᾷ»

Καλογρηοπούλα 'πήγαινε τὴν ἄκρη τῆς
[θαλάσσης,
Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεγα, τὰ χέρια σταυ-
[ρωμένα.
'Στὸν δρόμο ὅπου πήγαινε, 'ς τὸν δρόμο
[ποῦ πηγαίνει,
Μοιρολογοῦσε κι' ἔλεγε, μοιρολογάει καὶ
[λέγει:
—Καραβοκύρη κι' ἀδελφὲ καὶ φίλε τοῦ πα-
[τρός μου,
Αὐτὸν τὸ νειὸ ποῦ πιάσετε ἐψὲς ἀργὰ τὸ
[βράδυ,
Μὴ τὸν βαρυφορτώσετε, βαρὺ κουπὶ μὴ
[σύρῃ,
Γιατ' εἶνε φίλος μου γλυκός, κι' ἀγάπη τῆς
[καρδιᾶς μου,
Κι' ἂν εἶνε γιὰ 'ξαγόραμα ἐγὼ τὸν 'ξαγο-
[ράζω.
Φέρνω τὰ γρόσια 'ς τὴν ποδιὰ καὶ τὰ φλω-
[ριὰ στὴν τζέπη.
Φέρνω καὶ τὰ μισόγροσα, τὰ χέρια μου γιο-
[μάτα,
Κι' ἂν δὲν μὲ φθάνουν κι' οὔτ' αὐτά, πουλῶ
[καὶ τ' ἄλογό μου.

ω

«Ἡ μικροπαντρεμένη»(!)

Ἄνοιξε τὰ χειλάκιά σου, μικροπαντρεμένη
[μου,
Πές μας κἄνα τραγούδι, μικραρραβωνια-
[σμένη μου.
Νὰ νοστιμήσῃ ὁ χορός, νὰ μποῦν ὁ κό-
[σμος ὅλος,
Σαράντα δίπλαις ὁ χορός, σαράντα καὶ
[καμπόσες,
Καὶ μέσ' τὴ μέση 'ς τὸ χορό, μικροπαν-
[τρεμένη μου,
Ἡ νύφη καὶ χορεύει, μικραρραβωνιασμένη
[μου.

Ε. Ν. Νάτσης

(1) Ἄδεται κατὰ τοὺς γάμους ἐν Δρυϊνουπόλει (Δουμπολιτσᾶ).

Δημώδη ᾄσματα Κεφαλληνίας

1

Ὅσο εἶχα τὸ παιδάκι μου
εἶχα τὴ ζωοῦλά μου,
ἔψηνα τὰ πέντ' αὐγὰ
ἔτρωγα τὰ τέσσαρα
κι' ἀπὸ τ' ἄλλο τὸ 'μισό.

2

Ἤ σ' ἀπαντήσω 'στὴ Λειὰ
ἢ καὶ ς'τὸ *Μέγαν Κῆπο*
ἢ ς'τὴ γονατιστὴ ἐλπὰ
μ' ἀγάπη θὰ σοῦ εἴπω
ἕνα γλυκὸ σεκρέτο,
πεντάμορφη μου κόρη
σὰν μπουμπουκιῶν μπουκέτο
Καὶ σὺ νὰ καταλάβῃς
ποιὸ εἶνὲ τὸ σεκρέτο
ἀγάπη νὰ σταλάξῃς
'στὸ ἅμοιρό μου πέτο.

3

Ἐγώ, κι' ἂν εἶμαι μπιστικὸς
καὶ πρόβατα φυλάω,
γιὰ πινομή σου, μάτια μου,
ὅλα τὰ παρατάω.

4

Ἀπὸ μικρὴ σ' ἀγάπησα
ν' ἀξήγης νὰ σὲ πάρω
καὶ σὺ ἄξηνες κι' ἐπλάτηνες
κι' ἐμένα 'πῆρ' ὁ χάρος

5

Μὴν ἀγαπήσῃς Πλαρινὸ
μὰ δὲ Χαμολακιώτη
ἀγάπα θηνιατόπουλο
ποὖν' ὠμορφιὰ καὶ νειότη.

6

Στὴν Πύλαρο θὰ 'παντραφτῶ,
ς'τὰ Βασιλοπουλᾶτα
ποῦ δίνουνε πολὺ προικιό,
μιὰ σκύλα καὶ μιὰ γάτα.

7

Εἶσαι 'ψηλή, μὰ 'σαι νιανή,
εἶσαι δαχτυλιδάτη
κι' ἀπὸ τὰ νύχια ὡς ς'τὴν κορρὴ
εἶσ' ὠμορφιὲς γεμάτη.

8

Ψηλὰ 'ν τὰ παραθύρια σου,
σὰν καραβιοῦ κατάρτια,
ρίξε τα, κόρη, τὰ μαλλιὰ
νὰ κάμω σκαλοπάτια.

(Συλλογὴ **Νικ. Ἀγκωνιάτου**)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΪΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΤΕΧΝΗ ΓΙΑΓΕΛΟΙΑ

Γελάδα λιαρονούρικη μὲ τὸ λιαρονούρικο μουσκάρι
Τῆς ἀρίδας τὸ λουρὶ τ' ἀριδιριδόλουρο.

Τῆς ἀλποῦς ὁ νοῦρλαρος πῶς ἐξεφεγγαροκουμπο-
[θηλυκώθη;

Σφάκα μπουφόσφακα μὲ τὰ μπουφοσφακόπλα της.

Ὁ παππᾶς ὁ παχὺς ἔφαγε παχειὰ φακή.
Γιατί παππᾶ παχὺ νὰ φᾷς παχειὰ φακή;

Τὸ ραβδάκι μ' τ' ἀγριλίσιο, ποῦ γυρίζει κι' ἀγρι-
[λίζει κι' ἀγριοβέργουλο γυρίζει

Ἐκεῖ κάτω κόβουν πεῦκο. Τάχα πεῦκο-πεῦκο κό-
[βουν; τάχα πέφτ' ὁ πεῦκος κάτω;

Τ' ἀνωτέρω τοῦ λαοῦ προϊόντα ἐδίδα-σκον οἱ γονεῖς παλαιότερον εἰς τὰ τέκνα των παρὰ τὴν πυράν, σκοποῦντες δύο τινα: τὴν ἄσκησιν τῆς γλώσσης τῶν παίδων εἰς τὸ νὰ προφέρωσιν εὐχερῶς καὶ τὰς μᾶλλον δυσπροφέρτους λέξεις καὶ τὴν ἔκρηξιν τῶν ἀπαραιτήτων γελώτων, ἣν παρουσιάζει εἰς τοὺς μὴ ἐμπείρους ἡ ταχεῖα προφορὰ καὶ ἡ δὶς ἢ τρὶς ἐπανάληψις ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω ἀφελῶν παιγνίων, εἰς τὸ δεύτερον τῶν ὁποίων ὁ δημιουργὸς τούτου λαὸς ἐμιμήθη τὸν Ἀριστοφάνη.

Μῶμος ὁ Ἑλικώνιος

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἂν κάμῃς τὰ καλὰ παιδιὰ
Τὰ γρόσια τί τὰ θέλεις;
Κι' ἂν κάμῃς τὰ κακὰ παιδιά
τί θησαυρούς μαζεύεις;

*

Κακοζυμώτρα ζύμωσε
κι' ὁ φοῦρνος τῆς τὰ χάλασε.
Καλοζυμώστρα ζύμωσε
κι' ὁ φοῦρνος τῆς τὰ ἔφτιαξε..

*

Ἂ μὲ τιμᾷ τὸ σπῆτί μου
τιμάει με ἡ γειτονιά μου.
Κι' ἂν μὲ τιμᾷ ἡ γειτονιὰ
τιμάει με ὁ κόσμος ὅλος.

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(Συνέχεια)

Πάραυτα ἐχάρην καὶ συνάμα ἐφοβήθην· ἐπειδὴ τώρα, καλὸν ἢ κακόν, τὸ τέλος πλησιάζει. Ἐξύπνησα τὴν κυρίαν Μίναν καὶ πάλιν ἐπροσπάθησα νὰ τὴν ὑπνωτίσω· πλὴν φεῦ! ὅλως ἀλυσιτελῶς. Τότε, πρὶν τὸ βαθὺ σκότος νὰ ἐπιπέσῃ εἰς ἡμᾶς —διότι καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου οἱ οὐρανοὶ ἀντηύγαζον τὰς τελευταίας ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῶν χιόνων καὶ τὰ πάντα ἦσαν πρὸς ὥραν ἐντὸς ἀμφιλύκης— ἀπέζευξα τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἔδωκα φορβὴν εἰς τὸν περισσότερον ὑπήνεμον καὶ ἡμισκέπαστον μέρος τὸ ὁποῖον ἠδυνήθην νὰ εὕρω. Εἶτα ἤναψα πυρὰν· καὶ πλησίον ταύτης ἔβαλα τὴν κυρίαν Μίναν, νῦν ἄγρυπνον καὶ πλέον εὔχαριν παράποτε, νὰ καθίσῃ ἀναπαυτικὰ ἐν μέσῳ τῶν σκευῶν της. Ἡτοίμασα δεῖπνον· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ, ἁπλῶς λέγουσα ὅτι δὲν πεινᾷ. Ἀλλ' ἐγὼ ἔφαγα, διότι θὰ χρειασθῶ τώρα νὰ εἶμαι ἰσχυρὸς καὶ ῥωμαλέος.

Τότε, φοβούμενος τὸ τί ἠδύνατο νὰ συμβῇ, διεχάραξα ἕνα κύκλον γύρω της καὶ ἐπὶ τοῦ κύκλου ἐποποθέτησα μέρος τῶν ἀζύμων, κόψας ταῦτα εἰς λεπτότατα μόρια. Αὐτὴ ἐκάθητο ἀκίνητος ὡς νεκρά· κ' ἐγένετο ὁλονὲν ὠχρὰ καὶ λευκοτέρα χιόνος· καὶ δὲν ἔλεγε γρῦ. Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασα προσεκολλήθη εἰς ἐμὲ καὶ εἶδα ὅτι ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ ἔτρεμεν, καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ τρόπον ἀλγεινὸν ἰδεῖν. Τότε ἐγὼ τῆς εἶπα ἀφοῦ ἔγεινε ἡσυχωτέρα.

—Δὲν ἔρχεσαι κοντὰ στὴ φωτιά;

Ἐπειδὴ ἤθελα νὰ κάμω δοκιμὴν τοῦ τί ἠδύνατο. Ἠγέρθη εὐπειθής, ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμεν ἓν βῆμα ἐσταμάτησε κ' ἐστάθη ὡς ἔμπληκτος.

—Διατί δὲν ἔρχεσαι; ἠρώτησα.

Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν κ' ἐπιστρέψασα ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν της. Εἶτα προσβλέψασα εἰς ἐμὲ μὲ μεγάλους ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τις ἐγερθεὶς ἐξ ὕπνου εἶπεν ἁπλῶς:

—Δὲν μπορῶ!

Κ' ἔμεινε σιωπῶσα. Ἐχάρην, διότι ἐγνώριζα ὅτι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὴ δὲν ἠδύνατο, κανεὶς ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐφοβούμεθα δὲν ἠδύνατο.

Καίτοι δυνατὸν νὰ ἦτο κίνδυνος διὰ τὸ σῶμά της, ἡ ψυχή της ἦτο ἀσφαλής!

Εὐθὺς τότε οἱ ἵπποι ἤρχισαν νὰ χρεμετίζουν καὶ νὰ γογγύζουν ἐν ταραχῇ, ὥστε ἐπῆγα πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς καταπραΰνω.

Ὅταν ᾐσθάνοντο τὰς χεῖράς μου ἐπάνω των, ἐχρεμέτιζον ἠρέμα ὡς ἐν χαρᾷ κ' ἔλειχον τὰς χεῖράς μου καὶ ἡσύχασαν πρὸς ὥραν. Πολλάκις δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἦλθα πρὸς αὐτοὺς καὶ ἑκάστοτε τοὺς καθησύχασα. Εἰς τὴν ὥραν τοῦ ψύχους τὴν ὀρθρίαν, τὸ πῦρ ἤρχισε νὰ φθίνῃ κ' ἔσπευσα νὰ τὸ ἀναζωπυρήσω, ἐπειδὴ τώρα χιὼν ἔπιπτε πυκνή, καὶ μετ' αὐτῆς παγετώδη ἄχνη. Καὶ ἐντὸς τοῦ σκότους ὑπῆρχε μία αἴγλη, οἵα ὑπῆρχε πάντοτε ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐὰν αἱ νιφάδες τῆς χιόνος καὶ οἱ στρόβιλοι τῆς ἄχνης ἐλάμβανον μορφὰς ὡσεὶ γυναικῶν μὲ λαμπρὰς συρτὰς ἐσθῆτας.

Ἄκρα θλιβερὰ σκηνή· μόνον οἱ ἵπποι ἐχρεμέτιζον καὶ ἐγόγγυζον, ὡς νὰ τοὺς εἶχε κυριεύσει μέγας τρόμος. Ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι φρικώδεις φόβους· εἶτα μοὶ ἦλθεν ἡ αἴσθησις τῆς ἀσφαλείας ἐντὸς τοῦ κύκλου ἐκείνου ὅπου εὑρισκόμην. Ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ Ἰωνάθαν μοῦ ἐπανήρχοντο τρομεραί· αἱ νιφάδες τῆς χιόνος καὶ ἡ ἄχνη ἤρχισαν νὰ συστρέφωνται καὶ νὰ στροβιλίζουν ἕως ὅτου εἶδα σκιώδεις τὰς μορφὰς τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες εἶχον ἐμφανισθῇ εἰς τὸν Ἰωνάθαν· καὶ τότε οἱ ἵπποι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀλγεινῶς ἐγόγγυζον ὡς νὰ ἐπόνουν τρομερά. Ἐφοβήθην διὰ τὴν ἀκριβήν μου κυρίαν Μίναν, ὅταν αἱ ἀλλόκοτοι ἐκεῖναι μορφαὶ ἦλθαν ἐγγύτερον καὶ μᾶς ἐκύκλωσαν.

Ἔρριψα βλέμμα εἰς αὐτήν, ἀλλ' ἐκάθητο ἀτάραχος καὶ ἐμειδία πρὸς ἐμέ. Ὅταν ἠθέλησα νὰ πλησιάσω εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ τὸ συνδαυλίσω, μ' ἔπιασε καὶ μ' ὤθησε ὀπίσω κ' ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν ὁμοίαν μὲ ὅ,τι ἀκούει τις ἐν ὀνείρῳ τόσῳ χαμηλὴ ἦτο.

— Ὄχι! Ὄχι! Μὴ βγῇς ἔξω! Ἐδῶ εἶσαι ἀσφαλής!

Ἐστράφην πρὸς αὐτήν, καὶ ἐμβλέπων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της εἶπον.

— Πλὴν σύ; Διὰ σὲ φοβοῦμαι!

Τότε ἐγέλασε, γέλωτα χαμηλὸν καὶ αναληθῆ καὶ εἶπε.

— Φοβεῖσαι δι' ἐμέ! Διατί νὰ φοβεῖσαι; Κανεὶς δὲν εἶνε ἀσφαλέστερος εἰς ὅλον τὸν κόσμον απ' αὐτοὺς παρ' ὅσον εἶμ' ἐγώ.

Καὶ καθὼς ἠπόρουν διὰ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων της, ῥιπὴ ἀνέμου ἐνερρίπτει τὴν φλόγα, καὶ εἶδα τὴν οὐλὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Τότε, φεῦ! ἐνόησα. Ἐὰν δὲν εἶχα ἐννοήσει, ταχέως θὰ ἐμάνθανα, διότι αἱ στροβιλίζουσαι μορφαὶ τῆς ἄχνης καὶ τῆς χιόνος ἦλθον ἐγγύτερον, ἀλλὰ μένουσαι πάντοτε ἔξω τοῦ ἱεροῦ κύκλου. Τότε ἤρχισαν νὰ ὑλοποιοῦνται, ἑωσότου, — ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν μοῦ ἀφῄρεσε τὸ λογικόν μου, διότι εἶδα μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου — ἦσαν ἐνώπιόν μου μὲ πραγματικὴν σάρκα αἱ ἴδιαι τρεῖς γυναῖκες τὰς ὁποίας ὁ Ἰωνάθαν εἶδεν εἰς τὸ δῶμα, ὅταν ἤθελαν νὰ φιλήσουν τὸν λαιμόν του. Εἶδα τὰ στρογγύλα μέλη, τὰ λάμποντα ὄμματα, τοὺς λευκοὺς ὀδόντας, τὸ ῥοδοκόκκινον χρῶμα, τὰ χείλη τὰ φιλήδονα. Προσεμειδίων πρὸς τὴν ἀτυχῆ Μίναν· καὶ καθὼς ὁ γέλως των ἤχησεν ἀνὰ τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, συνέπλεκον τοὺς βραχίονας καὶ τὴν ἐδακτυλοδείκτουν, καὶ ἔλεγον μὲ τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους κρυσταλλίνους καὶ ἀσυμπαθεῖς τόνους.

—Ἔλα, ἀδελφή· ἔλα μαζῆ μας! Ἔλα! Ἔλα!

Ἐν φόβῳ ἐστράφην πρὸς τὴν πτωχήν μου κυρίαν Μίναν, καὶ ἡ καρδία μου ἐν χαρᾷ ἀνεπήδησεν ὡς φλόξ· διότι, ὤ! ὁ τρόμος εἰς τὰ ὄμματά της, ἡ ἀποστροφή, ἡ φρίκη, ἐμαρτύρουν εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶμαι πλήρης ἐλπίδας. Δόξαν νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, δὲν εἶνε ἀκόμη δική των!

Ἔδραξα ὀλίγα καυσόξυλα τὰ ὁποῖα ἦσαν πλησίον μου, καὶ κρατῶν τεμάχιον τοῦ ἱεροῦ ἀζύμου, ἐπροχώρησα κατ' ἐπάνω των πρὸς τὸ πῦρ.

Ἐκεῖναι ὠπισθοχώρησαν πρὸ ἐμοῦ, κ' ἐγέλασαν τὸν χθαμαλόν, φρικώδη γέλωτά των. Ἀνερρίπησα τὸ πῦρ καὶ δὲν θὰ ἐφοβούμην διότι ἤξευρα ὅτι ἤμεθα ἀσφαλῶς θωρακισμένοι ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων μας. Δὲν ἠδύναντο νὰ μὲ πλησιάσωσιν, ἐνόσῳ ἤμην οὕτω ὡπλισμένος, οὔτε τὴν Μίναν ἐνόσῳ ἔμενεν ἐντὸς τοῦ κύκλου, ὅπου αὗται δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσέλθουν. Οἱ ἵπποι εἶχον παύσει νὰ γογγύζουν κ' ἔκειντο ἀκίνητοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἡ χιὼν ἔπιπτεν ἁπαλὴ ἐπ' αὐτῶν κ' ἐγίνοντο λευκότεροι. Ἐννόησα ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον τρόμος διὰ τὰ δυστυχῆ ζῶα.

Κ' ἔτσι ἐμείναμεν ἑωσότου τὸ ἐρύθημα τῆς αὐγῆς ἤρχισε νὰ πίπτῃ μέσῳ τῆς στιλβηδόνος τῶν χιόνων. Ἤμην περιδεὴς καὶ πλήρης πόνου καὶ ἀδημονίας, ἀλλ' ὅταν ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἤρχισε ν' ἀνατέλλῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἡ ζωὴ καὶ πάλιν μοῦ ἐπανῆλθε. Κατὰ τὴν πρώτην ἐπέλευσιν τοῦ λυκαυγοῦς, αἱ φρικώδεις μορφαὶ διελύθησαν εἰς τὴν στροβιλίζουσαν ἄχνην καὶ τὴν χιόνα, αἱ συστροφαὶ τοῦ διαφανοῦς γνόφου ἀπεμακρύνθησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου κι' ἐχάθησαν.

Αὐθορμήτως ἐστράφην πρὸς τὴν Μίναν μὲ σκοπὸν νὰ τὴν ὑπνωτίσω· ἀλλὰ εἶχε βυθισθῇ εἰς βαθὺ καὶ αἰφνίδιον ὕπνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν ἐξυπνήσω.

Ἐδοκίμασα νὰ τὴν ὑπνωτίσω ἐν μέσῳ τοῦ ὕπνου της, ἀλλὰ δὲν ἀνταπεκρίθη τὸ παράπαν καὶ ἐξημέρωσε. Φοβοῦμαι ἀκόμη νὰ σαλεύσω. Ἐξήναψα τὸ πῦρ μου κ' ἐκύτταξα τοὺς ἵππους. Εἶνε ὅλοι νεκροί.

Σήμερον ἔχω πολὺ νὰ κάμω ἐδῶ καὶ περιμένω ἑωσότου ἀνέλθῃ ὁ ἥλιος διότι δυνατὸν νὰ ὑπάγω εἰς μέρη, ὅπως τὸ φῶς τοῦτο τοῦ ἡλίου, καίτοι χιὼν καὶ ἄχνη τὸ συσκοτίζει, θὰ εἶνε δι' ἐμὲ ἀσφάλεια. Θὰ λάβω δυνάμεις δι' ἑνὸς προγεύματος καὶ εἶτα θὰ μεταβῶ εἰς τὸ τρομερὸν ἔργον μου. Ἡ κυρία Μίνα ἀκόμη κοιμᾶται· καὶ δόξα τῷ Θεῷ! Εἶνε ἥσυχος εἰς τὸν ὕπνον της.

⁂

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ

4 Νοεμβρίου ἑσπέρας.— Τὸ συμβὰν εἰς τὴν ἀτμάκατον ἀτύχημα ἦτο τρομερὸν πρᾶγμα δι' ἡμᾶς. Ἂν αὐτὸ ἔλειπε πρὸ πολλοῦ θὰ εἴχομεν φθάσει τὸ πλοιάριον καὶ ἡ Μίνα θὰ ἦτο ἐλευθέρα τώρα. Τρόμος μὲ κυριεύει νὰ τὴν σκέπτομαι εἰς τὸν τρομερὸν καὶ ἄγριον τόπον. Ἐπρομηθεύθημεν ἵππους καὶ τρέχομεν ἐπὶ τὰ ἴχνη, Εἴμεθα πάνοπλοι.

Οἱ Ἀθίγγανοι πρέπει νὰ τὸ συλλογισθοῦν ἐὰν ἐννοοῦν νὰ πολεμήσουν. Ὦ, ἐὰν καὶ ὁ Μόρρις καὶ Σουὰρδ ἦσαν μαζύ μας!

Ἂς ἐλπίσωμεν! Ἐὰν δὲν γράψω πλέον, ὑγίαινε Μίνα! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ καὶ νὰ σ' εὐλογῇ.

⁂

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰατροῦ Σουὰρδ.

5 Νοεμβρίου.—Ἅμα τῇ αὐγῇ εἴδομεν τὴν σπεῖραν τῶν Ἀθιγγάνων κατέναντί μας νὰ ἐξέρχωνται τοῦ ποταμοῦ, ἐλαύνοντες τὸ βαγόνιόν των, τὸ ὁποῖον περιεκύκλωσαν ὡς δαιμονισμένοι. Ἡ χιὼν πίπτει ἐλαφρὰ καὶ ὑπάρχει ἀλλόκοτος ἔξαψις εἰς τὸν ἀέρα.

Δυνατὸν νὰ εἶνε ἔξαψις τῶν ἰδίων αἰσθημάτων μας, πλὴν ἀκούω μακρὰν ὠρυγμοὺς λύκων. Ἡ χιὼν τοὺς βιάζει νὰ κατέρχωνται ἀπὸ τὰ βουνά, καὶ κίνδυνοι μᾶς περικυκλοῦσι πανταχόθεν. Οἱ ἵπποι εἶνε ἕτοιμοι καὶ ἀναχωροῦμεν. Βαίνομεν εἰς τὸν θάνατόν τινος, ὁ θεὸς μόνον γνωρίζει τίνος, ἢ ποῦ ἢ πῶς ἢ πότε θὰ γείνῃ τοῦτο...

⁂

Ὑπόμνημα τοῦ δόκτορος Βὰν Ἕλσιγγ

5 Νοεμβρίου μ. μ.—Εἶμαι τοὐλάχιστον εἰς τὰ λογικά μου. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν διὰ τὸ ἔλεος αὐτό, καίτοι ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ τόσῳ φοβερὰ ὑπῆρξε. Ὅταν ἄφησα τὴν κυρίαν Μίναν κοιμωμένην ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ κύκλου, διηυθύνθην πρὸς τὸν πύργον. Ἡ σφῦρα τοῦ σιδηρουργοῦ τὴν ὁποίαν ἔλαβα ἐντὸς τῆς ἁμάξης ἀπὸ Βερέστι, ὑπῆρξε χρήσιμος· καίτοι αἱ θύραι ἦσαν ὅλαι ἀνοικταί, τὰς ἀπέσπασα ἀπὸ τοὺς ἐσκωριασμένους στροφεῖς των, μήπως κακή τις πρόθεσις ἢ κακὴ τύχη τὰς κλείσῃ ὥστε εἰσελθὼν νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἐξέλθω. Ἡ πικρὰ πεῖρα τοῦ Ἰωνάθαν μὲ ὑπηρέτησεν ἐδῶ. Διὰ τῆς μνήμης τοῦ ἡμερολογίου του, ηὗρα τὸν δρόμον εἰς τὸ παλαιὸν παρεκκλήσιον, καθόσον ἐγνώριζα, ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ ἔργον μου.

Ὁ ἀὴρ ἦτο πνιγηρός· θειώδης καπνὸς μ' ἐζάλιζεν. Ἢ ἐβόμβουν τὰ ὦτά μου, ἢ μακρὰν ἤκουα τοὺς ὠρυγμοὺς λύκων. Τότε ἀνελογίσθην τὴν δυστυχῆ Μίναν, κ' εὑρέθην εἰς φρικῶδες δίλημμα. Ἐντὸς τοῦ πύργου δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν ὁδηγήσω, ἀλλὰ τὴν ἄφηκα ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ κύκλου ἀσφαλῆ ἀπὸ τὸν βρυκόλακα· καὶ ὅμως ὑπῆρχον καὶ οἱ λύκοι! Τότε ἀπεφάσισα, ὅτι τὸ ἔργον μου ἀνέκειτο ἐδῶ, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λύκους, ἐὰν ἦτο θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὀφείλωμεν νὰ ὑποκύψωμεν. Τοὐλάχιστον ἦτο μόνον θάνατος κ' ἐντεῦθεν ἐλευθερία. Ἐὰν ἐπρόκειτο διὰ τὸν ἑαυτόν μου νὰ ἐκλέξω, αἱ σιαγόνες τῶν λύκων θὰ ἦσαν προτιμότεραι ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ βρυκόλακος. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ προβῶ εἰς τὸ ἔργον μου.

Εἴξευρα ὅτι ὑπῆρχον τρεῖς τάφοι διὰ νὰ εὕρω· ἠρεύνησα καὶ ηὗρα τὸν ἕνα. Ἐκείνη ἔκειτο εἰς τὸν ζωόνεκρον ὕπνον της, τόσον ἡδυπαθῶς ὡραία, ὥστε ἀνατριχιάζω ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ φονεύσω ζῶσαν. Ἆ! δὲν ἠμπορῶ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, ὅταν ἔλαχεν εἰς ἄνθρωπόν τινα ἡ μοῖρα νὰ πράξῃ τοιοῦτον ἔργον, οὗτος ᾐσθάνθη τὴν καρδίαν του καὶ τὴν δύναμίν του νὰ ἐκλείπῃ.

Ὅθεν ἐδίσταζε καὶ ἀνέβαλλεν, ἑωσότου ἡ ἁπλῆ καλλονὴ καὶ ἡ γοητεία τοῦ βρυκόλακος τὸν ὑπνώτιζον· καὶ ἔμενεν ἑωσότου ἤρχετο ἡ δύσις καὶ ἐγένετο ὁ ὕπνος τοῦ ζωνέκρου. Τότε οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς ξανθῆς γυναικὸς ἠνοίγοντο καὶ ἔβλεπον ἐρωτικῶς καὶ τὸ φιλήδονον στόμα ἐτείνετο πρὸς φίλημα· καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀσθενής. Καὶ ἔμενεν ἓν περιπλέον θῦμα εἰς τὴν ἀγέλην τῶν βρυκολάκων ἓν πλάσμα περιπλέον ηὔξανε τὰς τάξεις τῶν ζώντων νεκρῶν!

Βεβαίως ὑπῆρχε γοητεία! καὶ ἔκλινα ἐγώ, ὁ Βὰν Ἕλσιγγ, μὲ ὅλην τὴν πρόθεσίν μου καὶ τὰς ἰσχυρὰς ἀφορμάς μου, ἔτεινα πρός τινα ῥοπὴν βραδύτητος, ἥτις ἐφαίνετο νὰ παραλύῃ τὰς δυνάμεις μου καὶ ν' ἀνατρέπῃ τὴν ψυχήν μου. Βέβαιον εἶνε ὅτι ἔρρεπα πρὸς ὕπνον, τὸν μὲ ἀνοικτὰ ὄμματα, ὕπνον ἑνὸς ὅστις ὑπείκει εἰς τὴν γλυκεῖαν γοητείαν, ὅταν ἦλθε διὰ τοῦ παγεροῦ ἀέρος μακρός, χθαμαλὸς θρῆνος καὶ τόσον πλήρης ὀδύνης καὶ οἴκτου, ὥστε κατενύγη ἡ καρδία μου. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπητῆς Μίνας τὴν ὁποίαν ἤκουα.

Τότε ἐστόμωσα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ φρικαλέον ἔργον μου, καὶ εὗρον μετακινῶν ἐπιτυμβίας πλάκας, μίαν ἄλλην ἀπὸ τὰς ἀδελφάς, τὴν μελαγχροινὴν τὴν ἄλλην. Δὲν ἐτόλμησα νὰ σταθῶ νὰ κυττάξω, ὅπως εἶχα κάμει εἰς τὴν ἀδελφήν της μήπως καὶ πάλιν ἀρχίσω νὰ ὑφίσταμαι τὴν γοητείαν ἀλλ' ἐξακολουθῶ νὰ ἐρευνῶ, καὶ τέλος εὑρίσκω εἰς ἕνα μέγαν, ὑψηλὸν τύμβον, ὡς κατασκευασμένον δι' ἕνα πολὺ ἀγαπημένον, τὴν ἄλλην τὴν ξανθὴν ἀδελφὴν τὴν ὁποίαν, ὅπως ὁ Ἰωνάθαν, εἶχε ἴδῃ νὰ παγιοῦται ἐκ τῶν ἀτόμων τῆς ἄχνης. Ἦτο τόσον ξανθή, τόσον ἀκτινοβόλως ὡραία, τόσον ἁβρῶς ἡδυπαθής, ὥστε ἔκαμε τὴν καρδίαν νὰ ταραχθῇ ἀπὸ νέαν συγκίνησιν.

⁂

Ἀλλὰ δόξαν νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, ἐκεῖνος ὁ ὁλόψυχος θρῆνος τῆς ἀγαπητῆς Μίνας δὲν εἶχε ἐκλίπει ἀπὸ τὰ ὦτά μου· καὶ πρὶν ἡ μαγεία ἐπενεργήσῃ ἐπ' ἐμοῦ, ἐσκλήρυνα τὸν ἑαυτόν μου πρὸς τὸ δεινὸν ἔργον.

Μέχρι τοῦ χρόνου τούτου εἶχον ἐρευνήσει ὅλους τοὺς τύμβους ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου· κ' ἐπειδὴ τρία μόνον τοιαῦτα ζώνεκρα φάσματα ἐνεφανίσθησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας τὴν νύκτα, ἐθεώρησα ὡς βέβαιον, ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι ζώνεκροι. Ὑπῆρχεν εἷς μέγας τύμβος πλέον ἀρχοντικὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους· παμμεγέθης καὶ σεμνὸς σύμμετρος. Ἐπ' αὐτοῦ ἀνεγινώσκετο μία λέξις «Δράκουλα».

Αὕτη ἦτο λοιπὸν ἡ ζωντονεκρικὴ οἰκία τοῦ ἀρχιβρυκόλακος, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον πολὺ ὠφείλετο ἡ αὔξησις τῆς ἀγέλης. Τὸ κενὸν τοῦ τύμβου εὐγλώττως ἐπιμαρτύρει ὅ,τι ἤδη ἐγνώριζα.

Πρὶν ἀρχίσω νὰ ἐπαναφέρω τὰς γυναῖκας ἐκείνας εἰς τὴν κανονικῶς νεκρικήν των κατάστασιν, διὰ τοῦ ἔργου μου τοῦ δεινοῦ, ὤθησα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Δράκουλα ὀλίγον ἐκ τῶν ἀζύμων καὶ οὕτω τὸν ἐξωστράκισα ἐκ τοῦ ἀσύλου του τὸν ζώνεκρον διὰ πάντοτε.

Εἶτα ἤρχισα τὸ τρομερὸν ἔργον μου καὶ τοῦτο μετὰ φόβου καὶ τρόμου. Ἐὰν ἦτο μόνον μία, θὰ ἦτο εὔκολον, σχετικῶς. Ἀλλὰ τρεῖς! Διὰ νὰ ξαναρχίσω ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου, ἀφοῦ ἅπαξ τὸ ἔκαμα, ἦτο ἔργον φρίκης διότι, ἐὰν ἦτο τρομερὸν ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ τὴν γλυκεῖαν Μὶς Λουκίαν, τί θὰ ἦτο μὲ τὰς ἀλλοκότους ἐκείνας αἵτινες εἶχον ἐπιζήσει ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας καὶ εἶχον ἐνισχυθῇ ἀπὸ τὴν πάροδον ἐτῶν· αἵτινες ἂν ἠδύναντο, θὰ ἐπάλαιον διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἀνοσίας ζωῆς των...

Ὦ, φίλε μου Ἰωάννη, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἔργον μακελείου· ἐὰν δὲν εἶχον ἐνισχυθῇ διὰ τῆς σκέψεως ἐκείνων ἐφ' ὧν ἐπεκρέματο ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀπειλὴ τῆς μεταδόσεως τοῦ μολύσματος, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ προχωρήσω. Ἀκόμη τρέμω, καίτοι, ἑωσοῦ ὅλα ἐτελείωσαν, δόξα σοι ὁ Θεός, τὰ νεῦρά μου καλῶς ἀντέσχον. Ἐὰν δὲν ἔβλεπον τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ τὴν ἀκαριαίαν ἀγαλλίασιν ἥτις ἐπεχύθη ἀκριβῶς πρὶν ἔλθῃ ἡ τελευταία διάλυσις, ὡς ἐγγύησις ὅτι ἡ ψυχὴ ἐσώθη, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ προχωρήσω περισσότερον εἰς τὸ μακελλεῖόν μου. Δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω τοὺς φρικώδεις σπασμοὺς καὶ τὴν ῥίκνωσιν τῆς ὄψεως καθὼς κατήρχετο ὁ σκόλοψ καὶ τὸν αἱματόχρουν τῶν χειρῶν ἀφρόν· Θὰ ἔφευγα ἐν τρόμῳ καὶ θὰ ἄφηνα ἀσυντέλεστον τὸ ἔργον μου. Πλὴν ἐτελείωσε! Καὶ τὰς ταλαιπώρους ψυχὰς δύναμαι νὰ τὰς οἰκτείρω τώρα καὶ νὰ τὰς κλαίω, καθὼς τὰς ἀναλογίζομαι ἠπίας καὶ ἡμέρους, εἰς τὸν πλήρη ὕπνον τοῦ θανάτου των, ἐπὶ βραχεῖαν στιγμὴν πρὶν διαλυθῶσιν εἰς κόνιν.

Πρὶν ἐξέλθω τοῦ πύργου, ὠχύρωσα τὰς εἰσόδους οὕτω πως μὲ ἱερὰ σύμβολα, ὥστε πλέον ὁ κόμης νὰ μὴ δύναται ζώνεκρος νὰ εἰσέλθῃ.

Ὅταν ἔφθασα εἰς τὸν κύκλον ὅπου ἡ κυρία Μίνα ἐκοιμᾶτο, ἐξύπνησε καὶ ἰδοῦσά με ἔκραξε μετὰ πόνου:

— Ἔλα, εἶπε, ἔλα νὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν φοβερὸν τόπον! Ὑπάγομεν νὰ προϋπαντήσωμεν τὸν σύζυγόν μου, ὅστις, τὸ εἰξεύρω ἔρχεται πρὸ ἡμᾶς.

Ἐφαίνετο ἰσχνὴ καὶ ὠχρὰ ἀσθενής· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν διαυγεῖς καὶ ἔλαμπον μετὰ ζέσεως. Καὶ οὕτω μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ ὅμως πλήρεις φόβου ἀκόμη βαίνομεν πρὸς ἀνατολὰς ὅπως συναντήσωμεν τοὺς φίλους μας κι' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον φοβούμεθα ἀκόμη.

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἄρκερ

6 Νοεμβρίου.— Ἀργὰ τὸ δειλινὸν διηυθύνθημεν πρὸς ἀνατολάς, ὁπόθεν ἐγνώρισα, ὅτι ἤρχετο ὁ Ἰωνάθαν. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἀποτόμως κατωφερὴς καὶ εἴχομεν νὰ μεταφέρωμεν βαρείας ὀθόνας καὶ σιπύρας μαζῆ μας, καθόσον εἴχομεν ἀνάγκην νὰ θαλπώμεθα ἐναντίον τοῦ ψύχους καὶ τῆς χιόνος.

Εἴχομεν νὰ μεταφέρωμεν καὶ μέρος τῶν τροφίμων μας, διότι ἦτο ἄκρα ἐρημία καὶ ἐφ' ὅσον ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν μέσῳ τῆς χιόνος, δὲν ὑπῆρχεν ἴχνος κατοικίας. Ἀφοῦ ἐβαδίσαμεν περὶ τὸ ἓν μίλλιον ἐκουράσθην κ' ἐκάθησα διὰ ν' ἀναπαυθῶ. Τότε ἐκυττάξαμεν ὀπίσω καὶ εἴδομεν μακρόθεν τὸν πύργον τοῦ Δράκουλα, ἐσφηνωμένον ἐπὶ τοῦ κρημνώδους βουνοῦ, ἄγριον καὶ ἐπιβλητικὸν θέαμα.

Ἠκούσαμεν μεμακρυσμένως τοὺς ὠρυγμοὺς τῶν λύκων. Ἐννόησα ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐκύτταζεν ἐρευνητικῶς γύρω του ὁ Βὰν Ἕλσιγγ, ὅτι ἐζήτει νὰ εὕρῃ στρατηγικόν τι σημεῖον, ὅπου ὀλιγώτερον θὰ ἤμεθα ἐκτεθειμένοι ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως.

Μετ' ὀλίγον ὁ Καθηγητὴς μ' ἐφώναξεν, ὅθεν ἐσηκώθην κ' ἐπῆγα πλησίον του. Εἶχεν εὕρῃ θαυμάσιον μέρος, ἓν εἶδος φυσικοῦ κοιλώματος ἐπὶ βράχου, μετὰ εἰσόδου ὁμοίας μὲ θύραν. Μ' ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ μὲ εἰσήγαγεν.

— Ἰδού, εἶπεν, ἐδῶ θὰ εἶσαι ὑπὸ στέγην, καὶ ἂν οἱ λύκοι ἔλθουν, δύναμαι νὰ τοὺς πολεμήσω ἕνα πρὸς ἕνα.

Ἔφερε τὰς θερμὰς ὀθόνας μας κατεσκεύασεν ἄνετον φωλεὰν δι' ἐμέ, ὡς καὶ τροφάς, καὶ μὲ προέτρεπε νὰ φάγω. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην καὶ πᾶσα πρὸς τοῦτο ἀπόπειρα ἦτο ἀντιπαθὴς δι' ἐμέ. Ἐφάνη πολὺ λυπημένος, ἀλλὰ δὲν μ' ἐπέπληξεν. Ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιόν του ἀπὸ τὴν θήκην, ἀνῆλθε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν ὁρίζοντα. Αἴφνης ἐφώναξεν.

— Κύτταξε! κυρία Μίνα, κύτταξε! κύτταξε.

Ἀνεπήδησα καὶ ἐλθοῦσα ἐστάθην πλησίον του ἐπὶ τοῦ βράχου.

Μοῦ ἔδωκε τὸ τηλεσκόπιόν του καὶ ἔδειξεν. Ἡ χιὼν ἔπιπτε τώρα πυκνοτέρα καὶ σφοδρὸς ἄνεμος εἶχεν ἀρχίσει νὰ στροβιλίζῃ. Ἀλλ' εἰς τὰ μικρὰ διαλείματα τῶν χιονοστροβίλων ἀπὸ τὸ ὕψος ὅπου ἱστάμεθα ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Εἶδα τὸν ποταμὸν νὰ φωσφορίζῃ μακρὰν ὡς μέλαινα ἡπλωμένη ταινία εἰς πολλὰς σπείρας καὶ ἑλιγμούς. Πλὴν κατέναντί μας, καὶ ὄχι πολὺ μακρὰν ἤρχετο σύμπλεγμα ἐφίππων ἀνθρώπων οἵτινες ἔτρεχον πρὸς τὰ ἐδῶ.

Εἰς τὸ μέσον τούτων ἦτο ἓν ἁμάξιον, μικρὸν βαγόνι, σειόμενον ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὡς οὐρὰ σκύλλου, εἰς τὸ ἀνώμαλον τοῦ ἐδάφους. Ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν οἱ ἄνδρες ἐφαίνοντο νὰ ἦσαν χωρικοὶ τοῦ τόπου, ἢ καὶ γύφτοι κάποιας λογῆς.

Ἐπὶ τοῦ ἁμαξίου ἦτο μέγα ὀρθογώνιον κιβώτιον. Ἡ καρδία μου ἐσκίρτησεν ἅμα τὸ εἶδα, διότι ᾐσθάνθην, ὅτι τὸ τέλος ἤρχετο.

Ἡ ἑσπέρα ἐπέκειτο καὶ καλῶς ἐγνώριζα ὅτι, ἅμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου, τὸ ἀκάθαρτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἕως τώρα φυλακισμένον ἐκεῖ θὰ ἐλάμβανε νέαν ἐλευθερίαν καὶ θὰ ἠδύνατο ὑπό τινα μορφὴν ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν καταδίωξιν. Ἐν φόβῳ ἐστράφην πρὸς τὸν καθηγητήν. Πρὸς μεγάλην ἀδημονίαν μου δὲν ἦτο ἐκεῖ. Μετὰ μίαν στιγμὴν τὸν εἶδον κατωτέρω ἀπ' ἐμέ. Γύρω τοῦ βράχου εἶχε χαράξει κύκλον ὅμοιον μ' ἐκεῖνον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἴχομεν στεγασθῇ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα. Ὅταν τὸν συνεπλήρωσεν, ἐστάθη πλησίον μου λέγων·

— Τοὐλάχιστον θὰ εἶσαι ἀσφαλὴς ἐδῶ μέσα ἀπ' αὐτόν!

Ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον ἀπὸ τὴν χεῖρά μου καὶ κατώπτευσε πάλιν ὅλον τὸν χῶρον ἀπέναντί μας.

⁂

— Ἰδέ, εἶπεν, ἔρχονται ταχέως· μαστιγώνουν τοὺς ἵππους καὶ καλπάζουν.

Ἐσιώπησεν εἶτα καὶ ἐξηκολούθησε μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

— Τρέχουν νὰ προλάβουν τὴν δύσιν. Δυνατὸν νὰ ἤλθαμεν πολὺ ἀργά. Τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα ἂς γείνῃ!

Ἐπῆλθε μέγας χιονοστρόβιλος καὶ ὅλον τὸ τοπίον ἔγεινε ἀόρατον εἰς ἡμᾶς. Πλὴν τάχιστα παρῆλθε καὶ πάλιν ὁ Βὰν Ἕλσιγγ ἐπεσκόπησε τὸ ἔδαφος. Αἴφνης ἔκραξε·

— Κύτταξε! Κύτταξε! . . . Δύο ἱππεῖς ἀκολουθοῦν δρομαῖοι, ἐρχόμενοι ἀπὸ τὴν μεσημβρίαν. Πρέπει νὰ εἶνε ὁ Κουΐνσυ καὶ ὁ Τζών. Πάρε τὸ κιάλι. Κύτταξε πρὶν ἡ χιὼν μᾶς κρύψῃ πάλιν τὴν θέαν!

Ἐκύτταξα καὶ εἶδα. Οἱ δύο ἄνδρες δυνατὸν νὰ ἦσαν ὁ δόκτωρ Σουὰρδ καὶ ὁ κ. Μόρρις. Τοὐλάχιστον οὐδέτερος αὐτῶν ἦτο ὁ Ἰωνάθαν.

Συγχρόνως εἶχα τὴν συνείδησιν, ὅτι ὁ Ἰωνάθαν δὲν ἀπεῖχε μακράν. Θεωροῦσα πέριξ, εἶδα πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ ἐρχομένου ὁμίλλου δύο ἄλλους ἱππεῖς ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνοντας. Ὁ εἷς τούτων ἤξευρα ὅτι ἦτο ὁ Ἰωνάθαν καὶ διὰ τὸν ἄλλον ὡς βέβαιον ἐνόμισα ὅτι ἦτο ὁ λόρδος Γόδαλμιγγ. Καὶ οὗτοι ἐπίσης κατεδίωκον τὴν συμμορίαν μὲ τὸ βαγόνι.

Ὅταν τὸ εἶπα εἰς τὸν Καθηγητήν, ἀνεπήδησεν ἐν χαρᾷ ὡς μαθητάριον, καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξεν ἐπιμελῶς ἐφ' ὅσον τὸ ἐπέτρεπεν ἡ χιονοθύελλα· ἡτοίμασε τὸ ἐπαναληπτικὸν τοῦ Οὐΐντσέστερ πρὸς χρῆσιν στηρίξας τοῦτο ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅστις ἦτο ὡς παραστὰς εἰς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου μας.

— Ὅλον συντρέχουν εἰς τὸ κέντρον, εἶπεν.

Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, θὰ ἔχωμεν τοὺς Γύφτους κατεπάνω μας πανταχόθεν.

Ἡτοίμασα τὸ ρεβόλβερ μου πρόχειρον διότι ἐνῷ ὡμιλούσαμεν οἱ ὠρυγμοὶ τῶν λύκων ἦσαν ἰσχυρότεροι καὶ πλησιέστεροι.

Ἦτο παράδοξον ὅτι ἡ χιὼν ἔπιπτεν εἰς πυκνὰς νιφάδας πλησίον μας, ἐνῷ ἀπωτέρω ὁ ἥλιος ἔλαμπε φαιδρότερος καθ' ὅσον ἔκλινε πρὸς τὰς πόρρω κορυφὰς τῶν ὀρέων. Περιφέρουσα κύκλῳ τὸ τηλεσκόπιον, εἶδον ὁμάδας λύκων, νὰ συναθροίζωνται ἀνὰ δύο καὶ τρεῖς, ἕτοιμοι νὰ ἐφορμήσωσι κατὰ τῆς λείας των.

Ἑκάστη στιγμὴ ἐφαίνετο ὡς αἰὼν καθὼς ἐπερι-μέναμεν. Ἡ χιὼν ἔπιπτε πυκνή, ὁ ἄνεμος ἐμαί-νετο καὶ κατὰ στιγμὰς δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν οὔτε σπιθαμὴν ἔμπροσθέν μας· ἀλλ' εἰς ἄλλας στιγμὰς ὁ ἀὴρ ἐκαθάριζεν ἐν μέρει τὸν ὁρίζοντα, καὶ τότε ἐβλέπαμεν μακράν. Συνειθισμένοι ἀπὸ πολλοῦ νὰ καραδοκῶμεν τὰς ἀνατολὰς καὶ τὰς δύσεις τοῦ ἡλίου, ἐγνωρίζομεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ ὁ ἥλιος θὰ ἔδυεν. Ἐντὸς ὀλίγου, ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν καλῶς τοὺς ἄνδρας ἑκάστης συνοδίας, τοὺς διώκοντας καὶ τοὺς φεύγοντας. Παραδόξως οἱ δεύτεροι δὲν ἐφαίνοντο νὰ αἰσθάνωνται, τοὐλάχιστον νὰ φροντίζουν ἂν κατεδιώκοντο· ἐφαίνετο ὅμως νὰ σπεύδωσι μὲ διπλασίαν ταχύτητα καθ' ὅσον ὁ ἥλιος κατήρχετο χαμηλότερα εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων. Ἐπλησίασαν ἐπὶ μᾶλλον. Ὁ Καθηγητὴς κ' ἐγὼ συνεστάλημεν ὀκλαδὸν ὄπισθεν τοῦ βράχου, κ' ἐκρατούσαμεν τὰ ὅπλα μας ἕτοιμα. Εἶδα ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ περάσουν. Ἐφαίνοντο δὲ ὅλοι νὰ εἶνε ἐν ἀγνοίᾳ τῆς παρουσίας μας.

Πάραυτα δύο φωναὶ ἠχησαν·

— Ἄλτ!

Ἡ μία ἦτο τοῦ Ἰωανάθαν, ἐξενεχθεῖσα μὲ μέγα πάθος· ἡ ἄλλη ἦτο τοῦ κ. Μόρρις μὲ ἰσχυρὸν ἀποφασιστικὸν τόνον ἠσέμα προστάγματος. Οἱ Γύφτοι δυνατὸν νὰ μὴ ἐννόουν τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀπατηθῇ ἀπὸ τὸν τόνον τῆς λέξεως. Ὁρμεμφύτως εἰς μίαν στιγμὴν ἐκράτησαν τὰ ἡνία καὶ συγχρόνως ὁ λόρδος Γόδαλμιγγ καὶ ὁ Ἰωνάθαν ἐφώρμησαν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὁ δὲ Σοῦαρδ καὶ ὁ Μόρρις ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γύφτων, ρωμαλέος ἀνήρ, ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἵππου του ὡς Κένταυρος μὲ ἀγρίαν φωνὴν ἔδωκεν εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ τὸ πρόσταγμα νὰ προχωρήσωσιν.

Ἐκέντρισαν τοὺς ἵππους των, οἵτινες ὥρμησαν μανιωδῶς, ἀλλ' οἱ τέσσαρες ἄνδρες ὕψωσαν τὰ Οὐϊντσέστερ καὶ μὲ δεσποτικὸν τόνον τοὺς ἐπέ-ταξαν νὰ σταματήσουν τὴν ἰδίαν στιγμήν, ὁ Βὰν Ἔλσιγγ κ' ἐγὼ ἠγέρθημεν ὄπισθεν τοῦ βράχου κ' ἐσκοπεύσαμεν μὲ τὰ ὅπλα μας, ἐναντίον των. Βλέποντες ὅτι περιεκυκλώθησαν οἱ ἄνδρες ἔσφιγ-ξαν τὰ ἡνία των καὶ ὠρθώθησαν. Ὁ ἀρχηγὸς στραφεὶς τοὺς εἶπε μίαν λέξιν εἰς τὴν ὁποίαν πᾶς ἀνὴρ ἐκ τῆς συμμορίας τῶν Γύφτων ἔσυρεν ὅ,τι ὅπλον εἶχε, μάχαιραν ἢ πιστόλιον, κ' ἐστάθη εἰς ἐπίθεσιν. Ἡ μάχη ἐφαίνετο ἄφευκτος.

Ὁ ἀρχηγὸς μὲ ταχεῖαν κίνησιν τῶν χαλινῶν των, ὤθησε τοὺς ἵππους των εἰς τὰ ἐμπρὸς καὶ δείξας πρῶτον τὸν ἥλιον, ἐγγύτατα τώρα εἰς τὴν δύσιν καὶ εἶτα τὸν πύργον, εἶπε κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἠννόουν. Εἰς ἀπάντησιν καὶ οἱ τέσσαρες ἄν-δρες τῆς συνοδίας μας ἐρρίφθησαν ἀπὸ τῶν ἵππων των καὶ ὥρμησαν πρὸς τὸ ἀμάξιον. Θὰ ἠσθανό-μην τρομερὸν φόβον βλέπουσα τὸν Ἰωνάθαν εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, πλὴν ἡ ζέσις τῆς μάχης εἶχε μεταδοθῇ καὶ εἰς ἐμέ· δὲν ἠσθανόμην φόβον, ἀλλὰ μόνον ἀγρίαν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ πράξω κάτι τι.

Ἰδὼν τὸ ταχὺ κίνημα τῶν ἀνδρῶν τῆς συνο-δίας μας ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γύφτων ἔδωκεν ἓν πρό-σταγμα· οἱ ἄνδρες του τάχιστα ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ τὸ ἀμάξιον, μὲ ἓν εἶδος ἀπειθαρχήτου προσπαθείας ἕκαστος σκοπεύων καὶ ὠθῶν τὸν ἄλλον εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τούτου εἶδα ὅτι ὁ Ἰωνάθαν ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ κύκλου τῶν ἀνδρῶν καὶ ὁ Κουΐνσυ ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἤνοιγον διὰ τῆς βίας δρόμον πρὸς τὸ ἀμάξιον.

Ἦτο προφανὲς ὅτι ἔσπευδον νὰ τελειώσουν τὸ ἔργον των πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Τίποτε δὲν ἐφαί-νετο ἱκανὸν νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ.

Οὔτε τὰ ὑψούμενα ὅπλα, οὔτε αἱ στίλβουσαι μάχαιραι τῶν Γύφτιδων ἐμπρός, οὔτε οἱ ὠρυγμοὶ τῶν λύκων ὀπίσω, ἐφαίνοντο νὰ ἐλκύωσι τὴν προσοχήν των. Ἡ ἀκράτητος ὁρμὴ τοῦ Ἰωνάθαν ἐφαίνετο ὡς νὰ κατεπτόησε τοὺς ἀντιπάλους· ὁρμεμφύτως παρεμέρισαν καὶ τὸν ἄφησαν νὰ περά-σῃ. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐπάτησεν ἐπάνω εἰς τὸ κάρρον καὶ μὲ ρώμην ἤτις ἐφαίνετο ἀπίστευτος, ἀνεσήκωσε τὸ μέγα κιβώτιον, καὶ τὸ ἔρριψεν ἄνω τοῦ τροχοῦ πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μόρφις εἶχε νὰ μετέλθῃ βίαν ὅπως διασπάσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν κύκλον τῶν Γύφτιδων. Καθ' ὅλην τὴν ὥραν καθ' ἣν παρηκολούθουν ἀπνευστὶ τὸν Ἰωνάθαν, εἶδα μὲ τὸν κανθὸν τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν Μόρρις παλαίοντα ἀπεγνωσμένως καὶ εἶδα τὰς μαχαίρας τῶν Γύφτων νὰ στίλβουν, κα-θὼς ἤνοιξε τὸν δρόμον ἐν μέσῳ των καὶ τὸν εἶχαν πληγώσει.

Εἶχεν ἀποκρούσει διὰ τῆς μεγάλης του μα-χαίρας, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης διῆλθε σῶος, ἀλλὰ καθὼς ἔφθασα πλησίον τοῦ Ἰωνάθαν, ὅστις εἶχεν ἤδη πηδήσει ἀπὸ τὸ κάρρον, εἶδα ὅτι μὲ τὴν ἀριστεράν του χεῖρα ἔθλιβε τὸ πλευρόν του καὶ τὸ αἷμα ἔρρεε μέσῳ τῶν δακτύλων. Ἐν τούτοις δὲν ἐλιποψύχισε, διότι ἐνῷ ὁ Ἰωνάθαν μὲ τὴν μακρὰν μάχαιράν του ἐκτύπησε τὸ ἓν ἄκρον τοῦ κιβωτίου, ἐκεῖνος ἔκρουε τὸ ἄλλο μὲ τὴν κυρτὴν σπάθην του.

Ὑπὸ τὰς προσπαθείας τῶν δύο ἀνδρῶν τὸ κά-λυμμα τοῦ κιβωτίου ἐνέδωκε καὶ ἠνοίχθη.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Γύφτοι βλέποντες ἑαυτοὺς καλυπτομένους ὑπὸ τῶν Οὐϊντσέστερ καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ λόρδου Γόδαλμιγγ καὶ τοῦ δόκτορος Σοῦρδ, ὑπεχώρησαν καὶ δὲν ἀντέταξαν ἀντίστασιν. Ὁ ἥλιος ἔδυεν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν χιόνων καὶ αἱ σκιαὶ ὅλου τοῦ συμπλέγματος μακρὰν ἔπιπτον ἐπὶ τῆς χιόνος. Εἶδα τὸν Κόμητα κείμενον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ἐπὶ τοῦ χώματος, μέρος τοῦ ὁποίου ἡ ἀπότομος πτῶσις ἀπὸ τῆς ἀμάξης εἶχε σκορπίσει ἐπάνω του.

Ἦτο θανασίμως ὠχρός, ὡς κήρινον ἄγαλμα, καὶ τὰ ἐρυθρὰ ὄμματα ἔλαμπον μὲ τὸ φρικῶδες φιλέκδικον βλέμμα. Τὰ ὄμματα ἐκεῖνα εἶδον τὸν δύοντα ἥλιον, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ μίσους ἐτράπη εἰς βλέμμα θριάμβου.

Ἀλλ' εἰς τὴν στιγμήν, ἡ μακρὰ μάχαιρα τοῦ Ἰωνάθαν στίλβουσα ἐπέπεσεν. Ἀφῆκα κραυγήν, καθὼς εἶδα νὰ κόπτῃ τὸν λαιμόν· συγχρόνως δὲ ἡ κυρτὴ σπάθη τοῦ Μόρρις ἐβυθίζετο εἰς τὴν καρδίαν. Ἦτο ὡς θαῦμα. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ σχεδὸν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ὅλον τὸ σῶμα κα-τέπεσεν εἰς τὴν κόνιν καὶ παρῆλθεν ἀπὸ τὴν ὅρασίν μας.

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις ἔκλινε εἰς τὸ ἔδαφος ἐρει-δόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του θλίβων μὲ τὴν χεῖρα τὸ πλευρόν του· τὸ αἷμα ἔρρεε μεταξὺ τῶν δακτύλων. Ἔτρεξα πρὸς αὐτόν, καθότι ὁ ἱερὸς κύκλος δὲν μᾶς ἐκράτει τώρα ὀπίσω· ὁμοίως ἔκαμον καὶ οἱ δύο ἰατροί. Ὁ Ἰωνάθαν ἐγονάτισεν ὄπισθέν των καὶ ὁ τραυματίας ἀκούμ-βησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Μετὰ στε-ναγμοῦ ἔλαβε δι' ἀσθενοῦς προσπαθείας τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν χεῖρά του τὴν μὴ καθημαγμέ-νην. Πρέπει νὰ εἶδε τὴν ἀγωνίαν τῆς καρδίας μου εἰς τὴν ὄψιν μου, διότι ἐμειδίασε καὶ εἶπε :

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι ἐχρησίμευσα· ὦ, Θεέ μου! ἔκραξεν αἴφνης προσπαθῶν ν' ἀνα-καθίσῃ καὶ δεικνύων με· ἄξιζε δι' αὐτὸ ν' ἀπο-θάνω. Ἴδέτε! Ἴδέτε!

Ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο τώρα ὄπισθεν τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ καὶ αἱ ἐρυθραὶ ἀκτῖνες ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ὥστε τοῦτο ἐβάπτετο μὲ ῥόδινον φῶς. Μὲ μίαν ὤθησιν οἱ ἄνδρες ἐρρίφθη-σαν γονυκλινεῖς καὶ ἓν βαθὺ ἐγκάρδιον «Ἀμὴν» ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων, καθὼς οἱ ὀφθαλ-μοί των ἠκολούθησαν τὴν κίνησιν τῶν δακτύλων τοῦ θνήσκοντος ὅστις ἔλεγε:

— Τώρα, ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, διότι δὲν ἐπῆγα εἰς μάτην! Ἴδετε! ἡ χιὼν δὲν εἶνε πλέον ἄσπιλος ἀπὸ τὸ μέτωπόν της! ἡ κατάρα ἐξηφα-νίσθη!

Καὶ πρὸς πικρὰν λύπην μας, μὲ ἓν μειδίαμα καὶ ἐν σιγῇ ἀπέθανεν ὁ γενναῖος ἀνήρ.

Σημείωσις

Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, ὅλοι ἡμεῖς διήλθομεν διὰ πυρός, καὶ ἡ εὐτυχία τινῶν ἐξ ἡμῶν εἶνε, φρο-νοῦμεν, ἀνταξία τῶν βασάνων ὅσα ὑποφέραμεν. Μεγάλη, χαρὰ εἶνε διὰ τὴν Μίναν καὶ διὰ ἐμὲ ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ μας συνέ-πεσε νὰ εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Κουΐνσυ Μόρρις. Ἡ μήτηρ του θάλπει τὴν κρυφίαν ἐλ-πίδα ὅτι ὀλίγον τι ἐκ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς χρη-στότητος τοῦ φίλου μας θὰ μεταβῇ εἰς αὐτόν· Ὁ ὁρμαθὸς τῶν ὀνομάτων των συνάπτει ὁμοῦ ὅλην τὴν μακρὰν σπειρᾶν μας· ἀλλὰ τὸν καλοῦ-μεν Κουΐνσυ.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους τούτου ἀπήλθομεν εἰς ἐκδρομὴν πρὸς τὴν Τρανσυλβανίαν, καὶ ἐπεσκέ-φθημεν ἐκ νέου τὸ παλαιὸν ἔδαφος τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ εἶνε τόσον πλῆρες ζωηρῶν καὶ τρομερῶν ἀνα-μνήσεων δι' ἡμᾶς.

Ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἴχομεν ἰδεῖ μὲ τοὺς ὀφθαλ-μούς μας ἦσαν ζῶσαι ἀλήθειαι. Πᾶν ἴχνος τῶν γεγονότων εἶχεν ἐξαλειφθῇ. Μόνον ὁ πύργος ἵστατο ὡς πρίν, ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς ἀγρίας ἐρη-μίας καὶ τῆς μονώσεως.

Ὅταν ἐπανήλθομεν οἴκαδε, ἠρχίσαμεν νὰ ὁμι-λῶμεν περὶ τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἠδυνάμεθα ὅλοι ν' ἀνατρέχωμεν ἄνευ ἀπελπισίας, διότι ὁ Γόδαλμιγγ καὶ ὁ Σοῦαρδ ἀμφότεροι εὐτυ-χῶς ἐνυμφεύθησαν.

Ἔλαβα τὰ ἔγγραφα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον, ὅπου εὑρίσκονται ἔκπαλαι ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μας. Ἐξεπλάγημεν ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι εἰς ὅλον τὸ ἄθροισμα τοῦ ὑλικοῦ, ἐξ οὗ ἀποτελεῖται ἡ διή-γησις, σχεδὸν δὲν ὑπάρχει ἓν αὐθεντικὸν ἔγγρα-φον μόνον ἓν σύνολον πολυγραφίας καὶ στενογρ-φίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τελευταῖα σημειωματάρια τῆς Μίνας καὶ τοῦ Σοῦαρδ καὶ ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ. Δυσκόλως θὰ ἠδυνάμεθα ν' ἀπαι-τήσωμεν ἀπὸ κανένα ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἠθέλαμεν νὰ παραδεχθῇ ταῦτα ὡς ἀπόδειξιν τοιαύτης ἀλλο-κότου ἱστορίας. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐξέφερε περὶ ὅ-λων τούτων τὸ τελικὸν συμπέρασμα, καθὼς ἐχό-ρευε τὸν υἱόν μας ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Δὲν μᾶς χρειάζονται ἀποδείξεις δὲν ἀπαι-τοῦμεν ἀπὸ κανένα νὰ μᾶς πιστεύσῃ. Αὐτὸ τὸ παιδὶ μίαν ἡμέραν θὰ μάθῃ τί καλὴ καὶ γενναία ὑπῆρξεν ἡ μητέρα του. Ἤδη γνωρίζει τὴν ἀδρό-τητα καὶ τὴν φιλοστοργίαν της· ἀργότερα θὰ ἐν-νοήσῃ πῶς μερικοὶ ἄνθρωποι τόσον πολὺ τὴν ἠγά-πησαν, ὥστε πολλὰ ἀπετόλμησαν χάριν αὐτῆς.

Ἰωνάθαν Ἄρκαρ

ΤΕΛΟΣ

Ὁ σύγχρονος μνηστὴρ εὑρισκόμενος πρὸ τῆς νύμφης παρατηρεῖ τὰ θυλάκια τοῦ πενθεροῦ· ἐν ᾧ ἐκείνη τοὺς φίλους του μνηστῆρος.

Ἡ γυνὴ τότε κλαίει ὅταν δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ καὶ λιποθυμεῖ ὅταν δὲν δύναται νὰ κλαύσῃ.

Ἡ νεᾶνις προσδοκᾷ, ἡ γυνὴ ἀπολαμβάνει, ἡ γραῖα ἀναπολεῖ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Δημοσιογραφικαὶ πανουργίαι

Οἱ δημοσιογράφοι, συναντῶντες συχνότατα μεγάλας δυσκολίας εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἀναγκάζονται νὰ καταφεύγουν εἰς ἀξιοθαυμάστους πανουργίας, τῶν ὁποίων ὅμως καμμία δὲν κατώρθωσεν ὡς τώρα νὰ φθάσῃ τὴν ἐξῆς, ὀφειλομένην εἰς κάποιον Ἄγγλον ἀνταποκριτὴν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Σαββάτου», κατὰ τὸν ἀγγλοβοερικὸν πόλεμον.

Συνεδρίαζε τότε ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Ἄγγλων καὶ Βόερς πληρεξουσίων καὶ συνεζητεῖτο ἂν θὰ συνεχισθῇ ὁ πόλεμος. Ὁ Ἄγγλος κατώρθωσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν στρατιώτην τὸν φρουροῦντα ἔξωθι τῆς σκηνῆς ὅπου ἐγίνοντο αἱ συσκέψεις. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπηγορεύθη γενικῶς ἡ προσέγγισις εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἡ συμφωνία ἔγεινεν ὡς ἑξῆς :

Ἐὰν μὲν θ' ἀπεφασίζετο ἡ εἰρήνη ὁ στρατιώτης ἔπρεπε νὰ τυλίξῃ τὴν μύτην του μὲ ἄσπρον μανδήλι, ἂν δ' ἐπρόκειτο περὶ πολέμου τὸ μανδήλι θὰ ἦτο κόκκινον. Ὁ δημοσιογράφος εἰσήρχετο καθ' ἡμέραν εἰς τὸ βαγόνι σιδηροδρόμου, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσεν εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν σκηνήν, ἔκαμε δὲ δεκάκις τὸ ταξείδιον αὐτὸ χωρὶς νὰ ἰδῇ οὔτε ἄσπρον, οὔτε κόκκινον μανδήλι.

Ἐπὶ τέλους ἕνα πρωὶ διέκρινε τὸν στρατιώτην ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὴν μύτην του μανδήλι ἄσπρον. Ἡ εἰρήνη εἶχεν ἀποφασισθῇ.

Ὁ δημοσιογράφος ἔσπευσεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον νὰ δώσῃ τὴν εἴδησιν, ἀλλ' ἡ λογοκρισία ἐμπόδισε τὸ τηλεγράφημα. Δεύτερον τηλεγράφημα συμβολικὸν ἐμποδίσθη καὶ αὐτό.

Τότε ὁ Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς ἀπέστειλε πρὸς τὸν διευθυντήν του τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα : «Τὰς εὐχάς μου διὰ τὴν Πεντηκοστήν», δικαιολογούμενον ἐκ τοῦ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἤρχετο ἡ Πεντηκοστή. Ὁ διευθυντὴς ὁ ὁποῖος ἤξευρεν, ὅτι ὁ ἀνταποκριτής του δὲν ἦτο ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ πετάξῃ χρήματα ἁπλῶς διὰ νὰ τηλεγραφήσῃ εὐχάς, ἐβασάνισε τὸν νοῦν του καὶ ἐπὶ τέλους τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ κυττάξῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐκεῖ εὗρε δύο φράσεις ἐξηγούσας τὸ πρᾶγμα : «Εἰρήνη ὑμῖν!» «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν!»

Τὸ ἀπόγευμα ἡ «Σαββατιαία Ἐπιθεώρησις» ἐξεδόθη μὲ τὴν εἴδησιν τῆς εἰρήνης καὶ φυσικώτατα ἔκαμε μίαν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν.

Τὸ μυθιστόρημα ἑνὸς τέκνου τῆς Σκηνῆς

Ἓν ξανθὸν κοριτσάκι, μόλις 11 ἐτῶν ἡλικίας εἶνε ἡ ἡρωὶς ρωμαντικοῦ μυθιστορήματος μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, πραγματικῆς ὅμως ἱστορίας ἐν Ἀμερικῇ.

Ἡ Λευκὴ Σβήτ, εἶνε ἀληθὲς τέκνον τῆς σκηνῆς, ἐξ ἧς ἐξῆλθε καὶ ἡ μήτηρ της καὶ ἡ κυροῦλά της. Ἤδη 2 1)2 μόνον ἐτῶν παρουσιάσθη εἰς τὸ θέατρον καὶ εὐδοκίμησεν ἀμέσως. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐδοκίμασεν ἡ νεαρωτάτη θεατρίνα τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύ-πας τῆς σκηνῆς, ὑπῆρξεν ὅμως καὶ δραματικὴ καὶ τραγικὴ ἀπιστεύτως εἰς τὸν βίον της.

Οἱ γονεῖς αὐτῆς Γιλβέρτος καὶ Πίλη ἠγαπήθησαν τῷ 1895· ἡ μήτηρ της Πίλη ἦτο νεαρωτάτη καὶ ὡραιοτάτη τραγῳδός· τὸν ἔρωτά της ὅμως ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς ἡ μήτηρ της, ἥτις ἐπίσης ἦτο ἠθοποιός. Ἐπὶ τέλους ἐνίκησε τὴν μητρικὴν ἀντίστασιν καὶ συνεζεύχθη τὸν Γιλβέρτον, ὅστις ἔπεισε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν πενθερὰν νὰ ἐγκαταλείψωσιν ὅλοι ὁριστικῶς τὴν σκηνήν. Ὁ σύζυγος εὗρεν ἐργασίαν εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα· τὰ κέρδη του ὅμως ἦσαν ὀλίγα διὰ νὰ διατηρῶσιν εἰς καλὴν θέσιν τὴν ὡραίαν του σύζυγον. Ἀπεφάσισε διὰ τοῦτο νὰ γίνῃ χρυσοθήρας.

Μετέβη εἰς Ἅγιον Φραγκῖσκον, ὅπου ἤρχισε νὰ κερδίζῃ ἱκανὰ καὶ νὰ στέλλῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκ τῶν κερδῶν του—ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν καὶ νὰ προσκαλέσῃ αὐτὴν πλησίον του, διότι αἱ ἐλπίδες μεγάλου πλούτου δὲν ἐπραγματοποιοῦντο. Ἐν τού-τοις γεννᾶται ἡ Λευκή· καὶ ὁ πατὴρ πολ-λαπλασιάζει τὰς προσπαθείας του διὰ νὰ κερδίζῃ.

Μεταβαίνει εἰς Ἀλάσκαν πρὸς εὕρεσιν χρυσοῦ, καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας στέλλει εἰς τὴν οἰκογένειάν του γράμματα καὶ χρή-ματα· αἴφνης ὅμως ταῦτα διεκόπησαν· ἔγραψε πολλάκις, ἀλλὰ αἱ ἐπιστολαὶ δὲν ἔ-φθαναν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον· οὔτε ἐπιστο-λὰς τῶν ἰδικῶν του ἐλάμβανε πλέον.

Ἡ πενθερὰ διὰ τοῦτο ἀναλαμβάνει πά-λιν τὸ θεατρικόν της ἔργον διὰ νὰ δύνηται νὰ συντηρῇ καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τὴν ἐγ-γονήν. Ἐν τούτοις ἡ θυγάτηρ ἀσθενεῖ, καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἡ μικρὰ Λευκὴ ἀπορφανίζεται τῆς μητρός. Ἡ γυναικὰ κυροῦλα ἐνόμιζεν ὅτι ὁ γαμβρός της ἐλεεινῶς ἐγκατέλειψε τὴν οἰκογένειάν του· καὶ διὰ τοῦτο ἐξ ἀ-γανακτήσεως ἀλλάσσει καὶ τὸ ὄνομα τῆς μικρᾶς καὶ ἀντὶ Σβὴτ τὴν ὀνομάζει ἐκ τοῦ ὀνόματός της Λευκὴν Ἀλεξάνδερ· καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνέρχεται ἡ μικρὰ τὴν σκηνὴν μὲ τὸν ρόλον μικρᾶς κορασίδος. Ἐ-πέτυχε καὶ μάλιστα ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ καὶ μικρούτσικον μισθόν.

Ὁ Γιλβέρτος ἐν τούτοις, ὅστις οὔτε ἰδέαν εἶχε περὶ τῶν συμβαινόντων εἰς τοὺς μα-κρὰν εὑρισκομένους ἰδικούς του, ἠδυνήθη ν' ἀποκτήσῃ πλοῦτόν τινα καὶ ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπως δυ-νηθῇ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν οἰκογένειάν του. Εἰς Νέαν Γιόρκην δὲν τὴν εὗρεν, οὐδὲ εἰδήσεις περὶ αὐτῆς ἠδυνήθη νὰ μάθῃ. Ἐπιμένει εἰς τὰς ἀναζητήσεις καὶ μεταβαίνει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀναζητῶν, ἐρωτῶν. Οὐδὲ ἴχνος!

Ἐπὶ τέλους μία ὑπόθεσίς του ἐμπορικὴ τὸν ἔφερεν εἰς Δένβερ. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ὑπόθεσίν του, ἐβάδιζε μόνος ὁ ἑκατομμυριοῦχος, εἰς μίαν ὁδόν, ἕως οὗ φθάσῃ ἡ ἑσπέρα, ὅτε ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ μὲ τὸ τραῖνον εἰς Ἅγ. Φραγκῖσκον. Μία φωνὴ ὅμως ἐσωτερικὴ τοῦ ἔλεγε νὰ μείνῃ, καὶ νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ.

Ἔμεινε. Τὴν νύκτα ἐπῆγεν εἰς ἓν θέα-τρον, εἰς τὸ βάθος ἑνὸς θεωρείου. Κατ' ἀρ-χὰς ὀλίγον προσεῖχεν εἰς τὰ ἐπὶ σκηνῆς· διὰ μιᾶς ὅμως τῷ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον, διότι ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς διαδραματιζομένη ἱστορία ὡμοίαζε πολὺ μὲ τὴν ἰδικήν του ἱστορίαν.

Παράδοξος ὁμοιότης τὸν ἐξέπληξε· οὐδὲν παράδοξον ὅμως, διότι τὸ κοράσιον ὡμοίαζε φοβερὰ πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν πρὸ 11 ἐτῶν ἠγάπησε καὶ ἐνυμφεύθη. Ἐξετά-ζει καὶ τὸ πρόγραμμα καὶ ἀναγινώσκει : Λευκὴ Ἀλεξάνδερ. Δὲν ἀμφιβάλλει πλέον· ἦτο ἡ κόρη του. Τρέχει εἰς τὴν σκηνήν· εὑρίσκει τὴν πενθεράν του, καὶ ἀποκαλύ-πτει ἑαυτόν· ἐκείνη σπεύδει καὶ εἰδοποιεῖ τὸ θυγάτριον, ὅτι εὑρέθη ὁ ἀπολωλὸς πα-τήρ. Κατ' ἀρχὰς διστάζει, φοβεῖται, ἐπὶ τέλους ὅμως νικᾷ ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος καὶ μετὰ δακρύων ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός.

Τὸ θέατρον ἐκσπᾷ εἰς φρενητιώδη συγ-κίνησιν.

Τὴν ἑπομένην ἡ οἰκογένεια εὐτυχὴς ἀπῆλθεν εἰς Ἅγιον Φραγκῖσκον.

Τί εἶνε ἡ Γερμανικὴ Βουλή ;

Ὁ νέος βουλευτὴς ἐν Γερμανίᾳ ἐκ τοῦ κληρικοῦ κόμματος Βέττερλα, ὡς ἑξῆς ἐ-χαρακτήρισε τὸ γερμανικὸν κοινοβούλιον ἐν γερμανικῇ ἐφημερίδι :

«Τὸ γερμανικὸν κοινοβούλιον θ' ἀποβῇ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ὡς τὸ ἀγγλικὸν παρλα-μέντον, ἓν ἐντευκτήριον, ἕνα Κλούμπ, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δύναταί τις ν' ἀσχολῆται ὅ-λην τὴν ἡμέραν. Τὰ νέα *γραφεῖά* του ἐκο-σμήθησαν ὡραιότατα· τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἐφημερίδων τοῦ ἀναγνωστηρίου του, τὰ ἀ-ναρίθμητα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ *βιβλιο-θήκη* του, παρέχουσι ὅλα τὰ βοηθητικὰ μέσα μελέτης καὶ ἐργασίας· τὸ *μπουφέ* του παρέχει πᾶν δροσιστικὸν τῆς δίψας καὶ ἀναψυκτικόν. Ἀπό τινος ἔχει τὸ κοινοβούλιον καὶ ἴδιον *κουρεῖα* πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν βουλευ-τῶν. Τὰ δωμάτια τῶν *λουτρῶν* του ηὐξήθη-σαν· ἐν τέλει προσετέθη καὶ αἴθουσα *γυμνα-στικῆς*, χάριν τῶν κυρίων ἐκείνων ἀντιπρο-σώπων, οἵτινες μετὰ πνευματικὴν κοπιώδη ἐργασίαν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τονω-τικῆς τῶν νεύρων κινήσεως. Οἱ ἀντιπρό-σωποι τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωραίνης θὰ ἔβ-λεπον ἐκεῖ εὐχαρίστως τὸν κ. Δέλσωφ νὰ

σηκώνῃ βαρεῖς λίθους καὶ τὸν κ. Ρέλιγγερ νὰ γυμνάζεται ἐπὶ τροχοῦ. Εἰς ἀπόστασίν τινα ὁ δημοκρατικὸς ἀντιπρόσωπος κάμνει μασσάζ ἐπὶ τοῦ στομάχου του· παρέκει εἷς σοσιαλιστὴς γυμνάζεται εἰς τὸ μονόζυγον, ἀπέναντι τοῦ συντηρητικοῦ παίζοντος ἐπὶ ποδηλάτου. Τὸ γυμναστήριον εἶνε πάντοτε πλῆρες· ἀπόδειξις ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν ἀνάγκην. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ Βουλὴ παρέχει ὅλα τὰ κόμοδα, δὲν ἔχουν λόγον οἱ βουλευταὶ νὰ μὴ ἀναχωροῦν ἐκεῖθεν πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα, ἐρχόμενοι πολὺ πρωΐ. Τοῦτο εἶνε εὐχάριστον, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ ἐργάζονται συντονώτερον ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΔΥΟ ΡΗΤΟΡΕΣ

Ὁ Γαμβέττας, ὁ μέγας οὗτος πολιτευτὴς τῆς Γαλλίας, ἐκαυχᾶτο διότι ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ ἐπὶ παντὸς ζητήματος ἐντελῶς ἀπαράσκευος. Μίαν ἡμέραν ὅμως εὗρε τὸν διδάσκαλόν του.

Εὑρίσκετο ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ ἐγευμάτιζε μετὰ τοῦ φίλου του Αἰμιλίου Καστελὰρ βουλευτοῦ καὶ πρώην προέδρου τῆς ἱσπανικῆς Δημοκρατίας. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Καστελὰρ λέγει πρὸς τὸν Γαμβέτταν.

— Ἀληθῶς δὲν μὲ ἤκουσες ποτὲ ὁμιλοῦντα δημοσίως· θέλεις νὰ μὲ ἀκούσῃς;

— Μάλιστα; ἐμπρὸς λοιπὸν πηγαίνομεν εἰς τὸ κοινοβούλιον.

— Περὶ τίνος ζητήματος πρόκειται ; ἠρώτησεν ὁ Γαμβέττας.

— Δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Καστελάρ. Στοιχηματίζω, ὅτι δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἐπὶ δύο ὥρας οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ ζήτημα καὶ νὰ κάμω νὰ θριαμβεύσῃ ἡ γνώμη μου οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Μετέβησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Βουλήν. Ὁ Καστελὰρ ἐκάθισε τὸν φίλον του εἰς τὸ θεωρεῖον καὶ ἠρώτησε τὸν πρόεδρον περὶ τίνος ἦτο ἡ συζήτησις.

— Περὶ ἑνὸς νόμου ἀφορῶντος τὰς γαίας τῶν ἐντὸς τῶν ἐκτεινομένων πόλεων κοιμητηρίων.

— Ἔχει καλῶς ἀπεκρίθη ὁ Καστελάρ· ζητῶ τὸν λόγον κ. Πρόεδρε, ἐγγράψατέ με. Ὅταν ὁ ἀγορεύων ἐτελείωσεν ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ Καστελὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος τούτου τοῦ ὁποίου δὲν ἐγνώριζε οὔτε τὴν πρώτην λέξιν, ἔκαμε μίαν ὁμιλίαν τριῶν ὡρῶν—ἔξοχον, καταχειροκροτηθείς.

—Φίλε μου,τῷ λέγει ὁ Γαμβέττας,ἀναμφιβόλως ἔχεις πολὺ τάλαντον, ἀλλὰ δὲν ἠννόησα οὐδεμίαν λέξιν: ἀγνοῶ τὴν ἱσπανικήν.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΚΑ Α. Ο. Δ. Ο.

Τὸ ρύζι ἐὰν βρασθῇ μὲ γάλα ἀποκτᾷ περισσότερον ἄρωμα παρὰ ἐὰν βρασθῇ μὲ νερό.

⁂

Πρὶν στίψετε τὸ λεμόνι εἰς τὸ φαγητὸν ζεσταίνετέ το ὀλίγον. Τοιουτοτρόπως θὰ ἔχετε διπλασίαν ποσότητα χυμοῦ.

⁂

Ἐὰν θέλετε νὰ δοκιμάσητε τὸ γάλα ἂν εἶνε ἄδολο ἢ ὄχι, ἐμβαπτίσατε ἐντὸς αὐτοῦ μίαν καλτζοβελόνην. Ἐὰν δὲν μείνῃ ἐπ' αὐτῆς οὔτε μία σταγὼν γάλακτος, ἔστε βέβαιοι ὅτι τὸ γάλα εἶνε νοθευμένο.

⁂

Ἐὰν συμβῇ ποτε νὰ κόψῃ τὸ γάλα σας βραζόμενον, ἐμβαπτίσατε ἀμέσως τὸ δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβραζε, μέσα εἰς ψυχρὸ νερό. Προσθέσατε ὀλίγον ἅλας καὶ κινήσατε ζωηρῶς τὴν κατζαρόλαν. Τὸ κακὸν θὰ διορθωθῇ.

⁂

Ἀναμίξατε ἴσην ποσότητα λινελαίου, τερεβινθίνης καὶ ὕδατος σχηματίσατε πολτόν. Ἐμβαπτίσατε ἐντὸς αὐτοῦ τεμάχιον πανίου καὶ ἐπαλείψατε τὰ μουσικά σας ὄργανα βιολίον, κιθάραν, μαντολῖνον, βιολονσέλλο κτλ. Μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ ἀστράπτουν σὰν καθρέφτης.

⁂

Αἱ πατάτες δὲν χρησιμεύουν μόνον ὡς τροφή, ἀλλὰ καὶ ὡς μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ ἐξαλείψωμεν τὰς κηλῖδας τῶν ἐνδυμάτων μας χωρὶς νὰ ἐπηρεάσωμεν οὔτε τὸ χρῶμα οὔτε τὴν ὑφήν των. Κόψατε εἰς μικρότατα τεμάχια δύο πατάτες μέσα εἰς κατσαρόλαν μὲ μισὴ ὀκᾶ κρύο νερό. Ὕστερα στίψατε τὰ τεμάχια αὐτὰ καὶ διηθήσατέ τα μὲ διϋλιστήριον ἀφήνοντες τὸ ὑγρὸν νὰ πέσῃ ἐντὸς ἄλλου δοχείου περιέχοντος ἐπίσης ἡμίσειαν ὀκᾶν ψυχροῦ ὕδατος. Ὅτε πλέον κατασταλάξουν καὶ τὰ μικρότατα τεμάχια τῆς πατάτας, χύσατε τὸ ὑγρὸν μέσα εἰς φιάλην καὶ φυλάξατέ το διὰ τὴν περαιτέρω χρῆσιν. Ἐν δεδομένῃ ἀνάγκῃ βυθίσατε σπόγγον μέσα εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ τρίψατε μὲ προσοχὴν τὸ κηλιδωθὲν ἔνδυμα καὶ πλύνατέ το ὕστερα μὲ ψυχρὸν νερό. Ἡ κηλὶς μετ' ὀλίγον ἐξαφανίζεται.

⁂

Λάβετε μικρὸν τεμάχιον ψημένης πατάτας (πρέπει ὅμως νὰ εἶνε κρύα) καὶ τρίψατε μὲ αὐτὴν ἓν τεμάχιον χάρτου ἐπὶ πέντε λεπτά. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος θὰ παρατηρήσετε, ὅτι τὸ χαρτὶ κολλάει, ὅπως καὶ ἡ καλλίτερη κόλλα.

⁂

Ἐὰν θέλετε νὰ ἀποφύγητε τὴν συγκόλλησιν τοῦ σιδηρωτῆρος ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ κολλαρισθοῦν, περιτυλίξατε ἓν τεμάχιον κιτρίνου κηροῦ ἐντὸς φλανέλλας καὶ τρίψατε μὲ αὐτὴν τὸν σιδηρωτῆρα, πρὶν ἀρχίσετε τὴν ἐργασίαν σας. Ἡ ἐργασία αὕτη ἔχει καὶ τὸ ἔξῆς καλόν, ὅτι δηλ. προσδίδει ἔκτακτον λάμψιν εἰς τὰ ἀσπρόρρουχα.

[Ἐξ Ἀμερικῆς μᾶς ἐστάλη τό κάτωθι ποίημα τὸ ὁποῖον ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ἐκφράζει ἀρκετὰ τὸν ἐκεῖ βράζοντα πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν συγκίνησίν των διὰ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ συμβαίνοντα, δι' ὃ καὶ τὸ δημοσιεύομεν:]

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

Κλαῦτε παιδιὰ νὰ κλαύσωμε
τὰ βάσανα, τὰ πάθη,
ὅσα πληγώνουν καὶ κτυποῦν
τοῦ στήθους μας τὰ βάθη.

Κλαῦτε παιδιὰ νὰ κλαύσωμε
γιὰ τὴν Μακεδονία,
γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
μεγάλη ἁμαρτία.

Καθημερνῶς οἱ Βούλγαροι
τὸ αἷμα μας νὰ πίνουν,
γυναῖκες νὰ φονεύουνε
μικρὰ παιδιὰ νὰ πίνουν,
ἐδῶ εἰκόνες νὰ πατοῦν
τὴν πίστιν μας νὰ βρίζουν
τὰ σπίτια καὶ τῆς ἐκκλησιὲς
νὰ καῖνε, νὰ γκρεμίζουν.

Τὸ πολὺ σκληρότερο κακὸ
καὶ ἡ μεγάλη λύπη
εἶναι ποῦ μᾶς σκοτώσανε
καὶ τὸν Μητροπολίτη.

Κάμποι καὶ ράχες γέμισαν
κουφάρια ἑλληνικὰ
π' τὰ τρῶνε ὄρνια λαίμαργα
καὶ λύκοι καὶ τσακάλια.

Κάλλιο τῶχουν μὲ τ' αἷμα τους
ἡ γῆ νὰ κοκκινίσῃ
παρὰ νὰ γίνουν Βούλγαροι
τὴ πίστη τους ν' ἀφίσουν.

Τώρα τί περιμένομεν ;
Κ' ἐμεῖς νὰ συναχθοῦμε
τὸ αἷμα ποῦ μᾶς πήρανε
διπλὸ νὰ τοὺς τὸ πιοῦμε.

Ὅλοι ἐκεῖ νὰ τρέξουμε
μὲ τὴν παλληκαριά μας,
τὸ Βούλγαρο νὰ σφάξουμε
νὰ δροσισθῇ ἡ καρδιά μας.

Ἑλληνόπουλα ποῦ ἔρχεσθε
ἐδῶ στὸ νέο κόσμο
κι' ἀφήνετε τὴν πατρίδα μας
γυμνὴ, χωρὶς λεβέντες.

Διαβᾶτε πρῶτα ἀπὸ ἐψηλὰ
ἀπ' τὴ Μακεδονία
καὶ πολεμῆστε ἑλληνικὰ
γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Νὰ προσκυνῆστε ἥρωας
ἀθάνατους, μεγάλους
Κόδρο καὶ Κρόμπα καὶ Μελᾶ
Πετροπουλακη κι' ἄλλους.

Νά!... Μᾶς φωνάζει τοῦ Μελᾶ
τὸ μνῆμα, ἡ γῆ σαλεύει
σὰν κάτι θέλει νὰ μᾶς πῇ
βοήθεια γυρεύει.

Θέλει νὰ ἰδῇ τοὺς Ἕλληνας
μέσ' τὴ Μακεδονία
τὸ Βούλγαρο νὰ σφάζουνε
νὰ δοξασθ' ἡ θρησκεία.

Ζήτω φωνάξτε, βρὲ παιδιά,
Δυνάμεις μᾶς ἀκοῦνε
ἢ ὅλοι ν' ἀποθάνωμε
ἢ νὰ λευτερωθοῦμε.....

Ζήτω παιδιὰ ὁ πόλεμος
ζήτ' ἡ ἀνεξαρτησία
καὶ θὰ τὰ ποῦμε, Βούλγαρε,
μέσ' τὴ Μακεδονία.

Τί καρτερεῖτε Ἕλληνες
ἀπὸ τοὺς βουλευτάδες
ἀπὸ τοὺς Κυβερνῆτές μας
ποῦ εἶν' μόνο γιὰ παράδες ;

Ὅλα τὰ ἔθνη προσπαθοῦν
δόξα νὰ ἀποκτήσουν
φροντίζουνε γιὰ τὴν τιμὴ
καὶ πῶς καλὰ θὰ ζήσουν.

Μόνον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες
κακοῖν κακῶς φρονοῦμεν
καὶ πάλιν εἰς τοὺς βάρβαρους
θὰ ὑποδουλωθοῦμεν.

Γιατὶ ὀρφάνεψ' ἡ Ἑλλὰς
ποιὸς νὰ τήνε προσέχῃ !
Ἀπὸ βουλευτὰς καὶ ὑπουργοὺς
τίποτε δὲν παντέχει.

Αὐτοὶ μόνον φροντίζουνε
τὸ ἔθνος γιὰ νὰ γδύσουν
πλοῦτον νὰ ἀποκτήσουνε
καὶ νὰ αἰσχροκερδήσουν.

Δυστυχισμένη μου Ἑλλὰς
βρισμένη, χλευασμένη,
τὴν δόξα σου τὴν ἔχασες
μόν' ἀπ' αὐτοὺς καϋμένη....

Κοιμᾶτε ἀκόμα ἡ Ἑλλὰς
μὰ πρέπει νὰ ξυπνήσῃ
καὶ τοὺς αἰσχροὺς προδότας της
στὸ αἷμα τους νὰ πνίξῃ.

Κι' ἔτσι θὰ δοῦμε προκοπὴ
κι' ἔτσι θὰ πάρουμ' θάρρος
νὰ σφάξουμε, νὰ διώξουμε
τοὺς Τούρκους καὶ Βουλγάρους.

Ν. Γ. Παναγᾶκος

Η ΚΟΜΨΟΤΑΤΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος Ἀμερικανὸς Μοροζίνης πληρώνει κατ' ἔτος 200,000 δολλ. ὑπὲρ τὸ 1,000,000 φράγκων δηλαδὴ διὰ τὰς τουαλέττας τῆς θυγατρός του Ἰουλίας· ἔχει ὅμως τὸ καύχημα ὅτι εἶναι ἡ κομψοτέρα κυρία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ ἐξ Ἰταλίας καταγόμενος οὗτος Κροῖσος ἦλθεν ἄπορος νέος εἰς Ἀμερικήν, ηὐτύχησεν ὅμως νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως τῶν σιδηροδρόμων Γούλδ. Ὁ Γοὺλδ τῷ ἔδειξε τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ σήμερον ἐκεῖνος εἶναι εἷς τῶν πλουσιωτάτων. Ὅστις ὅμως νομίσῃ ὅτι ἡ κόρη του Ἰουλία δαπανᾷ τόσα εἰς τὰς τουαλέττας της ἀπὸ ματαιοδοξίαν, ἢ διότι δίδει σημασίαν μεγάλην εἰς τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα, ἀπατᾶται· τὰ μέγιστα. Ἐξοδεύει τόσα εἰς τὰ λουσά της, μόνον διὰ νὰ ἦναι εὐεργετικὴ καὶ φιλάνθρωπος. «Τὰ φορέματά μου, εἶπε δημοσίᾳ εἰς τοὺς θαυμάζοντας αὐτὰ γελῶσα· ἀλλ' ἂς ὁμιλήσωμεν μᾶλλον διὰ τὰ ἄλογά μου καὶ τοὺς σκύλλους μου· αὐτὰ ἀγαπῶ ἐγώ. Ἀλλὰ ἐνδύματα! Πόσον ὀχληρὸν εἶναι νὰ φροντίζῃ τις περὶ αὐτῶν! Ἐὰν ἐκλέγω τὰ καλήτερα καὶ ἀκριβώτερα τὸ κάμνω ἀπὸ δύο λόγους· διὰ νὰ φαίνωμαι ὁπωσδήποτε εὔμορφη— τοῦτο εἶναι μία γυναικεία ἀδυναμία, ὁμολογῶ—κυρίως ὅμως διότι εὑρίσκω μὲ τὴν πολυτέλειαν τῶν τουαλεττῶν μου τὴν καλητέραν ἀφορμὴν καὶ εὐκαιρίαν νὰ εὐεργετῶ. Ἐκεῖ ὅπου ἀγοράζω τὰ πράγματά μου ἐργάζονται ἑκατοντάδες κοράσιων. Πολλὰ αὐτῶν, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων κλπ. πολλάκις ἀπολύονται τῆς ἐργασίας των, διότι δὲν παρουσιάζεται τοιαύτη πολλή. Ἂν ἐγνώριζον τοῦτο αἱ ἑκατομμυριοῦχοι κυρίαι τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ ἔκαμνον 10 ἢ 12 ἐνδυμασίας κάθε ἐποχήν· θὰ ἐδίδετο οὕτως ἐργασία πολλὴ εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ πτωχὰ ἐργατικὰ κοράσια δὲν θὰ ἐρρίπτοντο εἰς τοὺς δρόμους. Ἀλλὰ δὲν κάμνουν τοῦτο· οἰκονομοῦν τὰ χρήματα διὰ νὰ τὰ δαπανήσουν εἰς ἄλλα ἀνωφελῆ.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσωσιν ἴσως τί ταῖς κάνω τόσαις τσαλέττας. Μία κυρία ὅμως καὶ πλουσία ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχω πολλάς. Γνωστὸν ἄλλως τε ὅτι μία πλουσία κυρία δὲν δύναται εἰς τὸν κόσμον νὰ παρουσιασθῇ φοροῦσα τὸ ἴδιον ἔνδυμα περισσότερον ἀπὸ δύο φοράς.

Συνήθως αἱ κυρίαι αὐταί, ἀφοῦ φορέσουν 1—2 φοραῖς, τὸ φόρεμα, ἔπειτα τὸ μεταπωλῶσι καὶ ἐννοεῖται ἀγοράζεται ὑπὸ τῶν εὐκαταστάτων ὡς νέον. Ἀλλὰ διὰ μίαν κυρίαν εἶνε, νομίζω, ἀνάξιον νὰ μεταπωλῇ τὰ ἐνδύματά της. Ἐγὼ ἔχω τὴν ἀρχήν, πάντοτε ν' ἀγοράζω, ποτὲ νὰ μὴ πωλῶ. Ἔπειτα ὅλα τὰ μέρη τῆς τουαλέττας μιᾶς πλουσίας κυρίας πρέπει νὰ εἶνε ἁρμονικά. Τὰ ὑποδήματά μου π. χ. στοιχίζουν 50 δολλάρια τὸ ζεῦγος, καὶ ἀγοράζω περὶ τὰ 40 κατ' ἔτος. Φαντασθῆτε πόσοι ἀναλόγως ἐργάζονται διὰ τὰ ἰδικά μου ὑποδήματα καὶ πόσοι πτωχοὶ θὰ εὕρισκον ἐργασίαν ἂν ὅλαι αἱ δυνάμεναι πλούσιαι κυρίαι ἔκαμνον τὸ αὐτό. Χίλια δολλάρια κατ' ἔτος μοῦ στοιχίζουν τὰ γάντια, διότι εἰς κάθε τουαλέτταν μοῦ χρειάζονται ἓν σύμφωνον ζεῦγος, τὸ ὁποῖον πολλάκις δὲν ἠμπορεῖ νὰ φορεθῇ. Τὸ αὐτὸ διὰ τὰ μανδύλιά μου κτλ. Πόσοι καὶ πόσαι εὑρίσκουν ἐργασίαν εἰς κατασκευὴν τῶν τουαλεττῶν μου. Μήπως λοιπὸν εἶνε πολὺ ὑπερβολικαὶ αἱ 200,000 δολλάρια τὰς ὁποίας δαπανῶ δι' αὐτὰς κατ' ἔτος ;

Θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶνε εὐεργετικαὶ αἱ τουαλέτται τῶν ἄλλων κυριῶν τόσον ὅσον αἱ ἰδικαί μου.

ΞΕΝΑ Α.Ο.Δ.Ο.

Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς τοῦ ποντικοῦ εἶνε 3 ἔτη.

⁂

Ὁσονδήποτε καὶ ἂν ζήσῃ μία μυῖα, οὐδέποτε μεγαλώνει, ἀφοῦ ἔχει ἤδη λάβει τὴν τελείαν της μορφήν.

⁂

Ὁ τρώκτης, ὁ σολωμός, τὸ χρυσόψαρον καὶ ὁ λάβραξ πιστεύεται ὅτι οὐδέποτε κοιμῶνται, ἀλλ' ἀναπαύονται κατὰ περιόδους.

⁂

Ἡ Εὐρώπη ἔχει τέσσαρα ἡφαίστεια ἐν ἐνεργείᾳ, ἡ Ἀσία 15, ἡ Ἀμερικὴ 56, αἱ δὲ Ἀσιατικαὶ νῆσοι οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 110.

⁂

Ὁ πρῶτος ῥήτωρ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων λέγεται, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Πέτρος Μόντφορτ κατὰ τὴν βασιλείαν Ἐρρίκου τοῦ Γ'.

⁂

Κατὰ τὸ ἔτος 1737 ὁ Ἰωνάθαν Χόλς ἐδημοσίευσε φυλλάδιον - περιγράφον τὴν μέθοδον τῆς δι' ἀτμοῦ κινήσεως τῶν πλοίων.

⁂

Ὁ ὑψηλότερος καταρράκτης τῆς Εὐρώπης εἶνε ὁ Ὄρκο ἐπὶ τοῦ ὄρους Μόντε Ρόζα τῶν Ἄλπεων, ὅθεν καταπίπτει ἀπὸ ὕψους 2,400 ποδῶν μικρὸν ρεῦμα.

⁂

Ἡ λέξις Βούδδα σημαίνει πεφωτισμένον. Ὁ ἀρχέγονος Βούδδα ἦτο ὁ Σιδδάρτα Καντάμα, ὅστις ἔζησε κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα π. Χ.

⁂

Ἡ πρώτη μνεία τοῦ φούτ-μολ ἐν Ἀγγλίᾳ γίνεται εἰς τὸ διάγγελμα Ἐρρίκου τοῦ Γ' 1347, ὅστις ἀπαγορεύει αὐτὸ ὡς κωλύον τὴν ἄσκησιν τοῦ ἀκοντισμοῦ.

⁂

Ὁ Μαῦρος Θάνατος τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ἐφόνευσεν 25,000,000 λαοῦ μόνον ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ ὅλη θνησιμότης τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ὑπολογίζεται εἰς 70,000,000.

⁂

Ἡ Λαγόδα εἶνε ἡ εὐρυχωροτέρα πασῶν τῶν λιμνῶν τῆς Εὐρώπης ὅσαι περιέχουν πόσιμα ὕδατα. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς εἶνε 7,000 τετραγωνικὰ μίλλια, δηλαδὴ εἶνε 31 φορὰς μεγαλειτέρα τῆς λίμνης τῆς Γενεύης. 70 ποταμοὶ ῥέουν εἰς τὴν λίμνην Λαγόδα.

⁂

Τὸ ὑψηλότερον κείμενον οἰκοδόμημα τῆς Εὐρώπης εἶνε ἡ «καλύβη τῶν ἀναρριχωμένων» ἐπὶ τοῦ Μάττερχορν, 12,780 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Εἰς Θεοδοὺλ Πὰς ὑπάρχει ἓν πανδοχεῖον 10.900 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ κοινωνία περισσότερον ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς κηλῖδας τοῦ ἐπενδύτου ἢ τοῦ μετώπου.

⁂

Τὸ ἀσφαλέστερον μέτρον ὅπερ πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὁ πρὸ Τραπεζομεσίτου πελάτης, εἶναι νὰ ἔχῃ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων

⁂

Ἡ Ζωὴ εἶναι ταξείδιον· ὁ ἄνθρωπος ὁδοιπόρος, αἱ περιστάσεις οἱ σταθμοί· τὰ πάθη οἱ συνοδοιπόροι· οἱ φίλοι τέλη ἄσκοπα· καὶ ἡ γυνὴ βακτηρία βαρεῖα ἀλλὰ ἀπαραίτητος.

⁂

Τὸ βρέμον ἐν τῇ ἀκτῇ κῦμα, ὁμοιάζει τὴν καρδίαν, ὁπότε εὑρίσκει ἀντίστασιν μυκᾶται καὶ κτυπᾷ.

⁂

Τὰ δάκρυα εἶναι τὸ μόνον ὕδωρ, δι' οὗ ψυχὴ ἀμόλυντος, δύναται νὰ λάβῃ βάπτισμα μαρτυρίου.

⁂

Τὸ θλιβερὸν μαλάσσει τὸ σκληρόν, καὶ τὸ ἀσύνηθες μετατρέπει ἐνίοτε τὰς τάσεις τοῦ ἀνθρώπου.

⁂

Πᾶς ἄνθρωπος ἀπατᾷ τὸν ἄλλον, λέγων κατὰ τὸ νέον ἔτος τὸ «ἔτη πολλά».

⁂

Ὁ θρηνῶν ἀνὴρ ὁμοιάζει τὸν πλημμυροῦντα χείμαρρον, ἐξ αἰτίας ὑπερμεγέθους βράχου, ὃν τέλος παρασύρει ἀφρορροῶν.

⁂

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι γελοῖος διότι νυχθημερὸν προσπαθεῖ νὰ ἀπατήσῃ ἑαυτόν· τοῦτο ἴσως προέρχεται ἐκ τῆς συνηθείας ἣν ἀπέκτησε ἀπατῶν τοὺς ἄλλους.

⁂

Περίεργον, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ κακίαι φέρουσιν ὄνομα γυναικός.

⁂

Ὁ Νοῦς τότε σκέπτεται, ὅταν ἡ Καρδία παύσῃ νὰ αἰσθάνηται.

⁂

Ἡ Γυνὴ εἶναι ὄργανον δίδον τὴν μελῳδίαν του εἰς τὸν γνωρίζοντα νὰ τὸ παίζῃ καλῶς.

⁂

Τὸ μόνον ὅπερ προσβάλλεται εὐκόλως εἶναι ἡ τιμή, διότι συνήθως δὲν ὑπάρχει.

⁂

Ἡ πλέον ἐρωτικὴ γυνὴ εἶναι ἡ ψυχρά, διότι ὁ αἰσθανόμενος τὸ κρῦος ἐπιζητεῖ τὸ πῦρ.

Πύρρος Ἠπειρώτης

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ Α.Ο.Δ.Ο.

Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 77 κώδικα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς μας καὶ ἐν φύλλῳ αὐτοῦ 186 κ. ἑ. περιέχονται δύο περίεργοι ἐπιστολαὶ τοῦ Σουλτάνου Μουσταφᾶ πρὸς τὴν Αἰκατερίνην, τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσσίας, καὶ τῆς Αἰκατερίνης πρὸς τὸν Μουσταφᾶν. Ἐπειδὴ εἶναι ἄξιαι προσοχῆς παραθέτομεν αὐτὰς κατωτέρω, ἀλλὰ ὅπως εἶναι εἰς τὸ κείμενον χωρὶς καὶ τὸ ἐλάχιστον νὰ μεταβάλλωμεν.

Α'.

Ἐπιστολὴ τοῦ Σουλτὰν Μουσταφᾶ πρὸς τὴν αὐτοκράτειρα Αἰκατερίναν

Μουσταφᾶς υἱὸς τοῦ θεοῦ τῆς παλαιᾶς περιφήμου φήμης καὶ παλαιῶν ἀπὸ κάθε αὐτοκράτορα, αὐτοκράτωρ τῶν τουρκῶν τῆς ἑλλάδος, τῆς μουλδοβλαχίας βασιλεὺς, τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς αἰγύπτου, πρέντζιπας ὅλων τῶν βασιλέων καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, υἱὸς τοῦ μωάμεθ, δικαιολογητὴς τῆς χώρας τῆς ρουσίας, κύριος τοῦ ἐπιγείου παραδείσου, φύλαξ τοῦ τάφου τοῦ ἐσταυρωμένου χριστοῦ σου, ἀφέντης ὅλων τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ κόσμου, ἀπὸ ἀνατολὴν ἕως δύσιν, βασιλεὺς ὅλων τῶν βασιλέων καὶ κύριος τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, ἔπαρχος καὶ ἐξουσιαστὴς τῆς μοσχοβίας καὶ ὅλης τῆς ρουσίας, βασιλεὺς ὅλης τῆς Εὐρώπης, τῆς δύσεως, βασιλεὺς ὅλων τῶν αὐθεντάδων τῆς ἀνατολῆς, βασιλεὺς τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας, μέγας διώκτης τῶν χριστιανῶν, βασιλεὺς τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ κόσμου, τῆς ἀνατολῆς, λέγω, καὶ δύσεως, τῆς ἀφρικῆς καὶ μεσημβρίας, καὶ εἰς ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, θεὸς τοῦ δένδρου καὶ τοῦ ἄνθους καὶ ἀφέντης τῆς μεγάλης καὶ ὑψηλῆς ἐλπίδας, ὁρίζομεν νὰ σᾶς χαιρετίσωμεν αὐτοκρατόρισσα αἰκατερίνα, ἐὰν καὶ θέλῃς νὰ εἶσαι φιλενάδα μου κ. τ. λ.

Β'.

Ἀπάντησις τῆς Αἰκατερίνης πρὸς τὸν Μουσταφᾶν (φύλλον 188 τοῦ κώδικος)

Μουσταφᾶ υἱὲ τῆς ἀπωλείας καὶ πρόδομε τοῦ ἀντιχρίστου, κληρονόμε τῆς καταδίκης καὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως, αἱμοβόρε λύκε, βρωμερὲ καὶ δυσώδη τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, υἱὲ καὶ κληρονόμε τοῦ πατρός σου τοῦ διαβόλου, βασιλεῦ ἄξιε τῆς γεένης τοῦ πυρός ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ταρτάρου συγκάθεδρε, σύνθρονε τοῦ βεελζεβοὺλ καὶ συμμέτοχε τοῦ χατζηφέρη, αὐτάδελφε τοῦ τρίτου δαιμονίου ..... δευτεράδελφε τοῦ τετάρτου δαιμονίου τοῦ καλουμένου λήθρος, τρισάδελφε τοῦ σεπτοῦ δαμμονίου τοῦ ὀνομαζομένου μελθεζοήφου, συνδεδοξασμένε καὶ ὁμότιμε τῶν ἐπιλοίπων τεσσάρων δαιμονίων καὶ ἀρχηγὸς παντὸς γέννους δαιμονίων, κίονε θηριάλωτε καὶ βλάσφημε καὶ ὑπερήφανε, ἀποστάτα καὶ διώκτα τοῦ μεγάλου καὶ ἀληθινοῦ θεοῦ, τοῦ κυρίου μου Ἰησοῦ, σφιδηκέφαλε θηρίων ἀνημέρων καὶ ἀδύνατε τῶν ἀδυνάτων, παίγνιον καὶ σκεῦος τῶν πονηρῶν δαιμονίων, κατοικητήριον τοῦ πατρός σου τοῦ διαβόλου, βρῶμα τῶν σκωλήκων καὶ πάσης κακίας γεμάτε, τὴν ταλαίπωρον γραφήν σου ἔλαβον ἐγὼ ἡ βασίλισσά σου αἰκατερίνα καὶ ἡ κυρία σου καὶ ρήγισσά σου, τὴν ὁποίαν ὡσὰν κονιορτὸν ἔλογιασά την τὸ κράτος μου καὶ ὥσπερ μαραμένα φύλλα τοῦ δένδρου ἐτίμησά την, ἀλλ' οὔτε ποσῶς εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἔβαλα πῶς εἶνε στελμένη ἀπὸ ἐσένα τὸν τρισάθλιον καὶ παράνομον ἀσεβέστατον βασιλέα καὶ ἀνάξιον τοῦ ὀνόματός σου, ἀλλὰ ἐλόγιασά την ὡσὰν νὰ ἦτο στελμένη ἀπὸ ἕνα οὐτιδανὸν καὶ δυστυχισμένον ἄνθρωπον ὡσὰν ἐσένα τρισάθλιε καὶ παράνομε· διότι πρέπον εἶναι καὶ βέβαιον πῶς τὰ σκυλία νὰ γαυγίζουν καὶ ἠμπορεζάμενοι νὰ τὰ βάνουν εἰς φυλακήν κ. τ. λ.

(Ἀντίγραφον **Νικ. Ἀγκωνιάτου**)

ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ--ΧΙΟΝΙΣΤΡΑΙΣ

Δύο ἰατρικαὶ συμβουλαί

Πολλάκις καὶ ἐκ διαφόρων αἰτίων πονοῦν ὅλων μας τὰ δόντια καὶ οἱ πόνοι εἶνε ἀφόρητοι, ὅταν τὰ δόντια εἶνε τερηδονισμένα-κούφια ὅπως λέγομεν κοινῶς, ὅτε ἐξοιδοῦται ἡ παρειὰ καὶ ἐπὶ τῶν οὐλων σχηματίζεται φλεγμονὴ μετὰ πύου, τὸ ὁποῖον διὰ σχάσεως ἐξάγει μόνον ὁ ἰατρός. Ἡμεῖς θέλοντες νὰ προφυλάξωμεν ἐκ πάσης ὀδονταλγίας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. ἀναγράφομεν τὴν ἑξῆς συνταγήν: α'. νὰ ἀποφεύγωσι τὴν χρῆσιν πάσης κόνεως ὀδοντοσμηκτικῆς· β'. νὰ λαμβάνωσι πάντοτε μετρίως θερμὰς τὰς τροφάς· γ'. νὰ μὴ πίνωσιν ἀποτόμως ψυχρὸν ὕδωρ· δ'. μετὰ πᾶν φαγητὸν νὰ πλύνωσιν ἐπιμελῶς τοὺς ὀδόντας διὰ καθαροῦ ὕδατος, ἢ καὶ δι' ὀλίγου οἴνου· ε'. νὰ μὴ ἀφαιρῶσι τὰς εἰς τὸ κενὸν μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἐνσφηνουμένας τροφὰς διὰ σιδηροῦ ὀργάνου, φουρκέτας κτλ. ἀλλὰ δι' αἰχμηροῦ ξυλαρίου· στ'. ἐὰν ὀδούς τις τερηδονισθῇ νὰ ἐπισπεύδωσι τὴν ἐκρίζωσιν. Αὐταὶ εἶνε αἱ συνθῆκαι τῆς προληπτικῆς καθ' ἡμᾶς τοὺς ἰατροὺς θεραπείας. Ἐὰν δὲ ἐπέλθῃ ὀδονταλγία, ἀπαραίτητον εἶνε α'· ὁ ἀσθενὴς νὰ παραμένῃ οἴκοι· β'. νὰ ἀποφράζῃ ἁπλῶς δι' ὀλίγου βάμβακος καὶ τὰ δύο ὦτα· γ'. ἐπὶ 20' τῆς ὥρας νὰ ἐπιθέτῃ ἐπὶ τῆς ἀλγούσης παρειᾶς ὑπόθερμα πανάκια, ἐμβαπτισμένα εἰς διάλυσιν βορικοῦ ὀξέος· δ'. νὰ κάμῃ 3-4 ἐσωτερικὰς πλύσεις τοῦ στόματος διὰ χλιαρᾶς διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος· ε'. ἐὰν οἱ πόνοι δὲν ἐκλείψουν, ἐπαναλαμβάνονται τὰ πανάκια καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ πλύσεις. Ταῦτα μὲν διὰ τὸν πονόδοντον.

Διὰ δὲ τῆς χιονίστραις τὰ προϊόντα ἀποτόμου μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας, δηλαδὴ τοπικῆς ψύξεως, ἐκδηλούμενα ἐπὶ τῶν ποδῶν, χειρῶν, παρειῶν καὶ ὤτων, συνιστῶμεν ὡς προληπτικὴν θεραπείαν τὴν χειμῶνος καὶ θέρους πλύσιν διὰ ψυχροῦ ὕδατος, τὸν χειμῶνα ἐπὶ 4'-5', τὴν μετὰ τὴν πλύσιν ἀφαίρεσιν πάσης ὑγρασίας καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἕνα ἐλαφρὸ καὶ διαρκείας 4'-5' μασάζ, καὶ τὴν μὴ προσέγγισιν ποδῶν καὶ χειρῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰς τὸ πῦρ.

Οὕτω προπαρασκευαζόμενον τὸ σῶμα εἶνε ἀπρόσβλητον ἀπὸ τῆς χιονίστραις, ἐὰν δὲ αὗται ἀναφανῶσι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως χρησιμοποιοῦμεν τὰς ψυχρὰς πλύσεις καὶ τὸ μασάζ, ἐὰν δὲ ἐπέλθῃ ῥῆξις τῆς ἐπιδερμίδος, τότε ἀποταθῆτε εἰς ἰατρὸν τοῦ Α.Ο.Δ.Ο.

Ὁ Ντοτόρος τοῦ Α.Ο.Δ.Ο.

κ. **Π. Γρηγοριάτον**. Δημοσιεύεται.

κ. **Ν. Ἀγκωνιάτην,** Ἐνταῦθα. Πολὺ ὡραῖα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα. Φέρετε τὸ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ συγγράμματός σας. Κατὰ τὰ ἄλλα θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὴν ἐπιστολήν σας. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας δημοσιεύομεν δύο ἐνταῦθα.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ ΔΥΟΝΤΑ

Σὰν 'πεθαίνῃ κάθε ἕνας βασιλιᾶς τόνε [στολίζουν
μὲ χρυσάφια ὅσα εἶχε 'στὴν αὐλή του λαμ- [περὰ
ἢ οἱ ὑπήκοοί του ὅλοι μὲ καῦμὸ πολὺ [δακρύζουν
πῶς τὸ βασιλιᾶ τους πλέον δὲν θὰ 'δοῦν [ἄλλη φορά.

Ἀλλά, 'σὰν καθένα βράδυ σὺ 'πεθαίνεις, [βασιλέα,
μὲ τοῦ κόσμου τὰ χρυσάφια σὲ στολίζει [τότ' ἡ φύσι
καί, χωρὶς χαιρεκακία, χαίροντ' ὅλοι πῶς [ὡραῖα
θὰ σὲ ἰδοῦν αὔριο πάλι κι' αἰωνίως μέσ' 'στὴν κτίσι.

⁂

Η ΑΥΓΗ

Εἶν' ἡ αὐγὴ 'σὰν κόρη ντροπαλή·
ὅταν τὴ μορφή της 'στοὺς ἀνθρώπους δεί- [χνῃ
'στὴ γλυκειά της ὄψι τὴ χρυσαπαλὴ
ροδισμένο χρῶμα 'ντροπιασμένο ρίχνει.

κ. **Κ. Σαφέλ.**, Ἐνταῦθα.— Ἐλήφθη καὶ δημοσιευθήσεται, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρό του.

κ. **Γ. Χ. Μασούραν**, Ἐνταῦθα.—Τὰ βλέπετε τὰ «βλησίδια».

Ἀνιχνευτήν, Λευκάδα.— Γιὰ τὸ «Σαλόνι» νὰ γράφετε ὅ,τι θέλετε μὲ λίγα λόγια καὶ καλά. Τώρα θὰ ἀναγκασθῶμεν τὸ ἰδικόν σας σαλόνι νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές. Ποῖος πταίει;

κ. **Ἀγγελ. Α. Σούλην,** Πειραιᾶ.— Δημοσιεύομεν μόνον τὸ πρὸς τὴν «Πατρίδα» διότι δὲν μᾶς φαίνεται σωστὸ ἐκεῖνο ποῦ λέτε εἰς τὸ ποίημά σας τὸ ἄλλο, ὅτι ἐπειδὴ ἐφονεύθη εἷς ἐκδικητὴς ὁπλαρχηγὸς εἰς τὴν Μακεδονίαν «ἐντύθηκε στὰ μαῦρα πλέον ὁ οὐρανὸς καὶ ἔσβυσε ὁ ἥλιος καὶ ἔσβυσε καὶ τ' ἀστέρι ποῦ ἔλαμπε κι' ἐφώτιζε τὰ 'ματωμένα μέρη», γιατί ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν Ἕλληνες, οἱ ἐκδικητὰι θὰ ξεφυτρώνουν εἰς τὴν Μακεδονίαν τρομερώτεροι γιὰ τοὺς κακούργους, καὶ ἀπηνέστεροι γιὰ τοὺς αἰσχροὺς τυράννους.

ΑΠΟ Τ' ΑΝΤΑΡΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Στὴ Πατρίδα...)

Ρίξε φωνὴ καὶ μάζεψε
Πατρίδα τὰ παιδιά σου
καὶ κεῖ πηὸ πέρα στέφανο
πλέκουν τῆς λευτεριᾶς σου.

Κράξε τὰ δόλια σου παιδιὰ
τὰ ἔρμα παλληκάρια
καὶ τῶν βουνῶν σου γρήγορα
τ' ἀνδρεῖα λεοντάρια

Ἔφθασε πλέον ὁ καιρὸς
ἀνθίσαν τὰ λουλούδια
παντοῦ χαρᾶς ἀκούγονται
καὶ λευτεριᾶς τραγούδια

Κι' ἡ Δόξα νὰ περήφανη
διασχίζει τὸν ἀέρα,
τ' ἀμάραντα στεφάνια της
μοιράζει πέρα - πέρα.

κ. **Φρ. Ν. Δελαγραμμάτην,** Νικολάϊεφ (Ρωσσίας).—Ἡ ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ μετάφρασίς σας ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Διὰ νὰ δημοσιευθῇ ὅμως πρέπει νὰ τελειώσουν τὰ δημοσιευόμενα μυθιστορήματα.

κ. **Μιχ. Κ. Ταμπαρόπουλον,** (Τρίκκαλα Θεσσαλίας). — «Σαλόνι δημοσιεύεται. Σημείωσις ἐδόθη εἰς τὸ λογιστήριον.

κ. **Ζ. Κρούπ,** Θήβας.— Βλέπεις ὅτι ἐκάμαμεν ἀρχὴν δημοσιεύσεως. Διατὶ αὐτὴ ἡ ἀστασία τοῦ . . . ψευδωνύμου;

κ. **Γ. Παπαχατζῆν,** Πάτρας.—Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν.

κ. **Ι. Γιαννόπουλον,** (Νέαν Ὑόρκην Ἀμερικῆς). — Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφετε διὰ τὸ Α.Ο.Δ.Ο. Εἶνε πράγματι τὸ μόνον καθαρῶς ἑλληνικὸν περιοδικὸν καὶ γιὰ τοῦτο ἡ ἀνάγνωσίς του σᾶς συγκινεῖ τόσον καὶ σᾶς αὐξάνει τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος.

Δδα **Κ. Κ.** Κωνσταντινούπολιν. —Τὸ δημοσιεύομεν.

⁂

(RITTERHAUS)

Ρωτῶ τὸν Ἥλιο νὰ μοῦ εἰπῇ
τί τάχα εἶν' ἡ ἀγάπη
Κ' ἀπόκρισι δὲ μοῦδωκε
μονάχα φῶς χρυσό.
Καὶ τὸ λουλοῦδι ἐρώτησα,
Γιὰ πές μου τί εἶν' ἡ ἀγάπη
Κι' ἀπόκρισι δὲν μοῦδωκε·
μόν' μύρο περισσό.

Ρωτῶ καὶ τὸν Αἰώνιο,
Τί τάχα εἶν' ἡ ἀγάπη
Μὴν εἶνε ἀγία φώτισι,
μόνο πίκρα γλυκειά;
Κι' ὁ Θεὸς γυναῖκα μοῦδωκε
πιστή, πονετικιά,
Καὶ πεζὰ ἀπὸ τότε δὲ ρωτῶ
τί τάχα εἶν' ἡ ἀγάπη.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος (τὸ πρώην Διαβολάκι) τώρα μὲ τοὺς παγετοὺς καὶ τὰς χιόνας εἰσερχόμενος εἰς τὸ θερμὸν τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. σαλόνι χαιρετᾷ τοὺς παρακαθημένους ἐν αὐτῷ, τὸν **Κουκουβίνον,** τὸν **Φῶτο Γιοβύλλη,** τὸν **Μῶμον** καὶ τοὺς λοιπούς. Παρακαλεῖ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ Σαλόνι του, οὕτως ὥστε τοῦτο νὰ μεταβληθῇ εἰς εὐγενῆ κονίστραν τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ ... ἐπιδείξεως τῶν ἀναγνωστῶν.

Ὁ αὐτὸς χαίρει διότι συνήντησε τὸν φίλον του Γ. Συρούκην εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. περὶ τοῦ ὁποίου ἀπὸ τριετίας περίπου εἰδήσεις δὲν εἶχε. Παρακαλεῖ δὲ τοῦτον ἵνα διὰ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. τοῦ εἴπῃ εἰς ποῖον μέρος εὑρίσκεται ὁ φίλος του Ἀλ. Μέσος.

Ὁ αὐτὸς ἀπαντᾷ εἰς τινας τῶν ἐρωτήσεων τοῦ **Κουκουβίνου** α) Ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς ἔκειτο κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας εἰς τοὺς Δελφούς, ἐκ δὲ τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς γῆς ἐξήρχοντο αἱ τὴν Πυθίαν χρησμοδοτοῦσαι ἀναθυμιάσεις. β) Ὁ Ἀριστείδης διετέλεσεν ἐν ἐξορίᾳ 3 ἔτη, ἀπὸ τοῦ 483—480 π. Χ γ) Μύλη δὲν εἶναι τὸ χωρίον Μύλοι. δ) Μῆλα δὲν εἶναι τὸ χωρίον Μῆλα (Νομ. Μεσσηνίας δῆμος Ἰθώμης), τὰ μῆλα τῶν παρειῶν κτλ.

Ὁ κ. **Παπαχαντζῆς** μετὰ τόσην ἀνακωχὴν εἶδεν ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτίθεται ὁ **Κουκουβίνος** (τὸν ὁποῖον μαντεύει ποῖος εἶναι) διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἀπαντήσεώς του πρὸς τὸν κ. Σταματούλην· ἀπαντᾷ, ὅτι σέβεται τὸν κ. Σταματούλην λόγῳ τῆς ἡλικίας του, καὶ ἐκτιμᾷ καὶ θαυμάζει αὐτὸν διὰ τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν του, δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ μεμφθῇ αὐτοῦ διότι ἐνίοτε γράφει εἰς τὴν αὐτοσχέδιον μαλλιαρὰν (!) γλῶσσαν, καθόσον ἕκαστος δικαιοῦται νὰ γράφῃ ὅπως θέλει. Ἂν ἦτο καλλιτέρα ἡ γλῶσσα τῶν μαλλιαρῶν τότε νομίζει, ὅτι ἦσαν περιττὰ τὰ σχολεῖα καὶ ἡ τόση δι' αὐτὰ δαπάνη τῆς κυβερνήσεως. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς Κοδρικίζοντας δὲν εἶνε εἰς θέσιν ὁ κ. Κουκουβίνος νὰ τοὺς ἐξελέγξῃ οὔτε ἄλλος τις, διότι οἱ δόντες αὐτοῖς τὰ διπλώματα εἶναι ἀνεγνωσισμένοι ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως καὶ συνεπῶς ὑπεύθυνοι ἀπέναντι αὐτῆς.

Ἡ **Ἀλκυὼν** ἀπαντῶσα εἰς τὸν **Κουκουβίνον**, λέγει, ὅτι ἴσως νὰ νομίζῃ ὅτι ἐπερίμενε νὰ τὴν παρακαλέσῃ διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Σαλόνι· δὲν ἐφαίνετο διότι ἀπουσίαζε. Διὰ μεγαλειτέρους δὲ τήν τε ἡλικίαν καὶ τὰ ἄλλα λέγει, ὅτι οὔτε θυμώνει, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ συμβῇ ἄλλο τίποτε.

Λέγει, ὅτι εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ Καλάβρυτα δὲν δύναται ν' ἀπαντήσῃ διότι δὲν τὰ γνωρίζει ὅπως τὰ θέλει ὁ **Κουκουβίνος,** οὔτε ὁ πατέρας της κατάγεται ἀπὸ ἐκεῖ ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Λακωνίαν.

Γιὰ τὴς χάρες—δὲ— ἐλλαττώματά— της λέγει τὰ ἑξῆς.

Ἡ **Ἀλκυὼν** εἶνε τὸ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ «Ψαροπούλι»· ἔχει μύτη μεγάλη τὸ σῶμά του εἶνε μικρὸν καὶ παχύ. Εὐχαριστεῖται νὰ μένῃ εἰς τὰς ἐρημίας καὶ νὰ θρηνῳδῇ μὲ τὴν διαπεραστικὴν φωνήν του· τὴν φωλεάν του τὴν προτιμᾷ εἰς τοὺς ποταμοὺς πλησίον καὶ εἰς τὰς παραλίας, σκάπτων.

Λέγει δὲ ὅτι Ἀλκυονὶς θάλασσα ὠνομάζετο ἡ σημερινὴ Λιβαδόστρα, εἰς τὸ βάθος πρὸς βορρᾶν τοῦ Κορινθιακοῦ. Ἐπειδὴ δὲ—λέγει—ἦλθε ὁ λόγος. θὰ εἴπῃ κάτι καὶ γιὰ τὰς Ἀλκυονίδας ἡμέρας. Αὗται εἶνε αἱ 7. καθὼς νομίζει, λαμπραὶ πρὸ τῆς 9 Δ)μβρίου καὶ μετὰ τὰς ὁποίας, ὡς μυθολογεῖται, ὁ Ζεὺς οἰκτείρας τὸ ἐνάλιον αὐτὸ πτηνόν, ὥρισε διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς του καὶ ἐκκόλαψιν τῶν νεοσσῶν· ὁ Σιμωνίδης τὰς Ἀλκυονίδας ἡμέρας τὰς ὠνομάζει «Λαθάνεμον ὥραν, ἰραν παιδοτρόφον ποικίλας Ἀλκυόνος».

Ἀλκυὼν

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΤΟΥΣ